

การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา

นายสุจริต บัวพิมพ์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

ภาควิชาอุดมศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๓๐

ISBN. 974 - 567 - 417 - 6

A STUDY OF FOLKLORE IN INSTITUTIONS OF HIGHER EDUCATION

Mr. Sujarit Boapim

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education

Department of Higher Education

Graduate School

Chulalongkorn University

1987

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา
ไทย นายสุจริต บัวพิมพ์
ภาควิชา อุดมศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.พรชูลี อ้าวอ่ารุ่ง

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาโท

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.ถาวร วัชรวิทย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกอบ คูปรัดน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรชูลี อ้าวอ่ารุ่ง)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา
ชื่อนิสิต	นายสุจริท บัวพิมพ์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. พรชูลี อ้าวอ่ารุง
ภาควิชา	อุดมศึกษา
ปีการศึกษา	๒๕๒๔

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาหลักสูตรและสำรวจรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในเอกสารหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษา
๒. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนรายวิชาและหน่วยกิตของวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตร ในส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานและวิชาเอก
๓. เพื่อสำรวจการ จักกิจกรรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านและความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาต่อการ เรียนการสอนและการ จักกิจกรรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงบรรยาย โดยใช้แหล่งข้อมูลจากเอกสารหลักสูตร และการ ทอบแบบสอบถามของนิสิตนักศึกษา ปีสุดท้ายในปีการศึกษา ๒๕๒๔ จากสถาบันอุดมศึกษาจำกัดรับ

๑๑ สถาบัน ข้อมูล ๓,๓๔๔ คน แบบสอบถามประกอบด้วย ๒ ตอน ได้แก่

๑. ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการ จักกิจกรรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๒. ความคิดเห็นต่อการ เรียนการสอนและการ จักกิจกรรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ผลการวิจัย

สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทางสายสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จะมีรายวิชาพื้นฐานทางวัฒนธรรมมากกว่า สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์อย่างเห็นได้ชัดเจน ส่วน ผลการ เปรียบเทียบระหว่างสถาบันในเรื่องรายวิชาเอกนั้นพบความแตกต่างกันอย่างมากกล่าวคือ สถาบันที่สอนทางสายวิทยาศาสตร์เพียงด้านเดียว ไม่มีวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ส่วนสถาบันที่เปิดสอนทางสายสังคมศาสตร์เพียงด้านเดียวจะมีวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมาก และสถาบันที่เปิดสอนทั้งสองสายในสถาบันเดียวกัน คณะที่เกี่ยวข้องกับสังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ มีวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านและมีเนื้อหาครบทั้ง ๓ ประเภทของ วัฒนธรรมพื้นบ้าน

สำหรับข้อเท็จจริงของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านนั้น สถาบันที่สอนทางสายวิทยาศาสตร์ มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านน้อยกว่าสถาบันที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะสถาบันที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคและมีวิทยาเขตมากกว่า ๑ แห่ง มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านมากกว่าสถาบันที่ตั้งอยู่ในส่วนกลาง และการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านนั้นทุกสถาบันมีความเห็นพ้องต้องกันหมด ใ้แก่กิจกรรมทางวัฒนธรรมทั้งหลาย สร้างให้คนรัก ห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรมและร่วมมือกันอนุรักษ์ให้คงอยู่สืบไป นิสิตนักศึกษาจึงนิยมการจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีตามเทศกาลอยู่เป็นประจำ แต่ยังไม่เห็นว่าการจัดกิจกรรมต่างๆ นั้น ยังไม่สมบูรณ์เหมาะสมตามวัฒนธรรมประเพณี ควรให้มีการปรับปรุง ในขณะเดียวกันเมื่อมีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีจะมีนิสิตนักศึกษา เข้าร่วมกิจกรรมกันเป็นจำนวนมากทุกสถาบัน ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ นั้นจะมีอาจารย์ผู้สอนร่วมกับนิสิตนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ โดยมีสื่อมวลชนในท้องถิ่นเผยแพร่ข่าวให้ แต่ผู้บริหารของสถาบันนิสิตนักศึกษามีความเห็นว่ายังให้ความสำคัญ และให้การสนับสนุนในกิจกรรมทางค่านี้น้อย งบประมาณที่ผู้บริหารแบ่งให้กับชุมนุมหรือชมรม เพื่อใช้ในกิจกรรมจึงน้อยตามไปด้วย

ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่าน วัฒนธรรมพื้นบ้าน พบว่า

- ก. ทุกสถาบันนิยมการเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน มาบรรยายและสาธิต
- ข. นิสิตนักศึกษาสงสัยการใช้สื่อประเภทต่าง ๆ ในการเรียนการสอน
- ค. นิสิตนักศึกษาประสงค์ที่จะได้ไปชมการแสดงหรือการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่มีการจัดขึ้นนอกสถาบันทั้งที่ดำเนินการโดย ภาครัฐบาล หรือภาคเอกชน
- ง. นิสิตนักศึกษามีความเห็นว่า ผู้ที่สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรจบการศึกษาทาง ค่านคหิชนวิทยา หรือไทยคดีศึกษามาโดยตรง
- จ. นิสิตนักศึกษา ประสงค์ที่จะให้สถาบันสนับสนุนและเผยแพร่วัฒนธรรมพื้นบ้าน ให้ออกสู่ชุมชนในชั้นของการปฏิบัติ

ฉ. นิสิตนักศึกษาประสงค์ที่จะได้รับประสบการณ์ตรงจากการออกปฏิบัติการในการเก็บข้อมูลภาคสนาม

ช. นิสิตนักศึกษาประสงค์ที่จะให้สถาบัน จัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาบังคับพื้นฐานและเปิดสอนวิชาเอกให้เพิ่มมากขึ้น

ซ. เมื่อมีการจัดสัมมนาทางวิชาการเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน นิสิตนักศึกษาประสงค์ที่จะได้เข้าร่วมฟัง หรือได้รับทราบผลของการประชุมสัมมนา

ข้อเสนอแนะ

๑. สถาบันอุดมศึกษาที่จะผลิตบัณฑิตออกมาใช้สังคม ไม่ว่าจะทางสายวิทยาศาสตร์หรือสายสังคมศาสตร์ ควรให้ทุกคนได้เรียนวิชาพื้นฐานทางวัฒนธรรมพื้นบ้านทุกคณะวิชา

๒. ควรจัดรายวิชาเอกวิชาโท ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านให้ชัดเจนในสาระ เนื้อหา และปรากฏอยู่ในคณะวิชาที่เหมาะสม

๓. ควรจัดรายวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านให้เป็นวิชาเลือกทั่วไปด้วย

๔. ควรให้ผู้บริหารในสถาบันสนใจและสนับสนุน การจัดกิจกรรม ตลอดจนงบประมาณ และการส่งเสริมให้จัดตั้งชุมนุมหรือชมรม ทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน

๕. ควรให้นิสิตนักศึกษาที่เรียนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน ได้มีโอกาสพบกับประสบการณ์ตรงในการออกปฏิบัติการภาคสนามเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูล

๖. ควรให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านจากอาจารย์ที่จบวิชาค้านี้โดยตรง

๗. ควรส่งเสริม ประสานและสนับสนุนให้มีการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันระหว่างสถาบัน

และภาคเอกชน

๘. ควรส่งเสริมและจัดให้มีหอวัฒนธรรมในสถาบันอุดมศึกษา

๙. ควร เปิดโอกาสและสร้างโอกาสให้นิสิตนักศึกษาได้ร่วมกันทำงานวิจัยทางสังคมศาสตร์และให้เข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการ เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามโอกาสอันควร

Thesis Title A STUDY OF FOLKLORE IN INSTITUTIONS OF HIGHER
 EDUCATION

Name Mr. Sujarit Boapim

Thesis Advisor Assoc. Prof. Dr. Ponchulee Archavaumrung

Department Higher Education

Academic Year 1986

ABSTRACT

Purpose of the study

1. To survey and examine the colleges' curricula regarding folklore courses.
2. To compare the numbers and credits of folklore courses as basic courses on general education area and major courses.
3. To survey the folklore activity operations in the colleges including the college students' opinions toward folklore courses offering and folklore activities provided by the colleges.

Procedure

For this research, the descriptive research method was implemented. The data were collected from the colleges' curriculum documents and the 3,338 senior students of 1985 from 11 universities. The respondents were asked to answer to the questionnaires which were composed of (1) general information of folklore activity operations in the colleges, (2) the opinions toward the folklore courses offering and the folklore activities provided by the colleges.

Research Findings

This study found that the Institutions of Higher Education offering courses in Social Sciences and Humanities have more core course relating to Folklore than institutions teaching only in the field of Sciences. Comparatively, the single field program in Science did not offer courses on folklore as major courses, but the single field program in Humanities offered many major courses in folklore. However,

the Faculty of Social Science or Humanities of a double field program offered major courses in folklore which consisted of three types of folklore.

As for the folklore activity operations, the research found that the single field program in Science provided less folklore activities than the single field program in Humanities. The multi-campus Universities up-country operated more folklore activities than the colleges or universities in the metropolis. The respondents of all universities perceived that all folklore activities generated an affection in cultural inheritance; therefore, the folklore activities during the national festivals are very popular among the college students. Nevertheless, the folklore activities need to be improved. Generally, college professors and local mass media support the student activities. But the college administrators revealed the negligence of folklore activities; consequently, the moral support and budget allocation to any college folklore clubs were so small.

The respondents' opinions toward folklore courses offering and folklore activities are as follows;

- a. The folklore specialist invitation for lectures or demonstrations is very popular on every campus.
- b. The college students are interested in teaching aids and audio-visual aids.
- c. Attending the folklore performance outside the campus are expected by the college students.
- d. The folklore instructor should earn his degree with major in folklore.
- e. The college students expect that the college should bring the folklore activities to the community.
- f. The college students need to get their direct experience in a field study.
- g. More majors and basic requirements in folklore area are needed.
- h. The college students need attending seminars or studying reports on folklore.

Recommendation

1. The folklore subjects should be basic required courses for all students in both Science and Humanities areas.
 2. The courses for a major and minor in folklore should be well-organized in a suitable faculty.
 3. The folklore courses should be also offered as general electives.
 4. The college administrators should pay more attention and money for folklore activities including folklore club establishment.
 5. Direct experience and field study should be provided for one who takes folklore courses.
 6. A folklore instructor should earn his degree with major in folklore area.
 7. The cooperation between the colleges and private sectors for supporting folklore activities should be promoted.
 8. The cultural displaying center should be installed in every college and university.
 9. Providing an opportunity for the college students to conduct a research or attend a seminar on folklore area is needed.
-

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยเป็นหนี้บุญคุณทางวิชาการ จากบรรดาคณาจารย์ ในภาควิชา
อุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่าน รศ.ดร.พรชูดี
อาชาวำรุง ผู้ซึ่งเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ได้ให้ร่างกายและแรงใจแก่ผู้ทำวิจัยเป็นที่สุด ผู้วิจัย
จึงขอจารึกนามไว้ด้วยความซาบซึ้งในบุญคุณครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง และท่าน รศ.ดร. วัลลภา
เทพหัสสิน ณ อยุธยา ผู้ซึ่งเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญคู่กัน ตลอดจนท่าน ผศ. ดร. ประกอบ
คุปรัตน์ หัวหน้าภาควิชาอุดมศึกษา ผู้เป็นประธานในการสอบวิทยานิพนธ์ ได้ให้กำลังใจและให้
ข้อเสนอแนะะวิทยานิพนธ์ เยี่ยงครูเมตตาธรรม

สำหรับบุคคลภายนอกที่ควรแก่การขอบพระคุณ ในการช่วยเหลือให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้
สำเร็จเป็นรูปเล่มด้วยดี ผู้วิจัยจึงขอจารึกนามไว้ ณ ที่นี้

รศ.ดร. วัชรพงษ์ เจริญพิทย ดร.สุรพล บัวพิมพ์ อาจารย์สุมาลย์ เรืองเกษ
คุณอุไรวรรณ พัดจันทร์หอม คุณชอทิพย์ เรืองเวช คุณพิพัฒน์ ชำเกตุ คุณศุภศิ ภูเกษมวรางกูร
คุณกัมภา เอนกบุญญาภิรมย์ คุณเขวิมล ทุมวิภาต และคุณอนุชา หลงรัก

สุจิต บัวพิมพ์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฅ
รายการตารางประกอบ.....	ญ

บทที่

๑ บทนำ.....	๑
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
คำถามในการวิจัย.....	๔
ขอบเขตของการวิจัย.....	๕
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	๕
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	๖
๒ บรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๗
ลักษณะขอบข่ายของวัฒนธรรมพื้นบ้าน.....	๘
ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน.....	๑๔
ลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน.....	๑๕
รูปแบบของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๑๘
บทบาทและหน้าที่ของวัฒนธรรมพื้นบ้าน.....	๑๘
บทบาทของวัฒนธรรมพื้นบ้านต่อสังคม	๒๑
รัฐกับหน่วยงานที่มีบทบาทรับผิดชอบในการดำเนินงานด้านวัฒนธรรม..	๒๒

๓	วิธีดำเนินการวิจัย.....	๒๖
	ประชากรและตัวอย่าง	๒๖
	การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย.....	๒๘
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	๒๘
	วิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล	๓๑
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๓๒
๔	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	๓๓
	ตอนที่ ๑ ข้อมูลจากการศึกษาหลักสูตร	๓๓
	ตอนที่ ๒ ข้อมูลจากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของหลักสูตร ..	๔๓
	ตอนที่ ๓ จากแบบสอบถามเพื่อการศึกษาการ จักกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ	
	วัฒนธรรมพื้นบ้านและความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการ เรียน	
	การสอนและการ จักกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน.....	๔๘
๕	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	๕๓
	สรุปผลการวิจัย.....	๕๖
	อภิปรายผล.....	๘๐
	ข้อเสนอแนะ.....	๘๘
	บรรณานุกรม.....	๘๗
	ภาคผนวก	๙๐
	ตารางกำหนดตัวอย่างประชากร	๙๑
	รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	๙๓
	หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	๙๔
	แบบสอบถาม.....	๙๕
	ค่าความแปรปรวน.....	๑๐๘
	ค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ๑๑ สถิติอื่น.....	๑๑๑
	ประวัติผู้เขียน.....	๒๗๐

รายการตารางประกอบ

ตารางที่	หน้า
๑ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับกลับคืน... ..	๓๐
๒ รายวิชาและจำนวนหน่วยกิตวิชาพื้นฐาน วิชาเอก ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม พื้นบ้าน... ..	๓๔
๓ เปรียบเทียบคณะ รายวิชาพื้นฐาน วิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน.	๔๗
๔ การจัดกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน... ..	๕๐
๕ ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการ เรียนการสอนและการ จัดกิจกรรม.. .	๕๕

รายการตารางประกอบภาคผนวก

๖ ตารางสำหรับกำหนดขนาดตัวอย่างจากประชากร... ..	๕๑
๗ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ...	๑๑๑
๘ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์... ..	๑๑๗
๙ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยมหิดล... ..	๑๒๓
๑๐ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์... ..	๑๒๘
๑๑ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยศิลปากร... ..	๑๓๕
๑๒ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๑๔๑
๑๓ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยขอนแก่น... ..	๑๔๗
๑๔ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่... ..	๑๕๓
๑๕ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. .	๑๕๘
๑๖ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๑๖๔
๑๗ การ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของ สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร. .	๑๗๐
๑๘ ถกความ คิดเห็นต่อการ เรียนการสอนและการ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย... ..	๑๗๖
๑๙ ความคิดเห็นต่อการ เรียนการสอนและการ จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์... ..	๑๘๕

การวางที่

หน้า

๒๐	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล... .. .	๑๘๓
๒๑	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์... .. .	๒๐๑
๒๒	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร... .. .	๒๑๐
๒๓	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ... .. .	๒๑๘
๒๔	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น... .. .	๒๒๖
๒๕	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่... .. .	๒๓๕
๒๖	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์... .. .	๒๔๓
๒๗	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนิสิตนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า... .. .	๒๕๒
๒๘	ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม พื้นบ้าน ของนอสนิตนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร... .. .	๒๖๐

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิชาการต่าง ๆ ที่ศึกษาเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์นั้น มีอยู่มากมายหลายสาขา ในสมัยแรกเริ่มแห่งการมีข้อคิดข้อเขียนทางวิชาการ เช่นในยุโรปตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ ๕ ก่อนคริสตกาล นักปราชญ์แสดงความสนใจวิเคราะห์ระบบความคิดและเหตุการณ์ทางการเมือง ตลอดจนวรรณศิลป์มากกว่าอย่างอื่น ส่วนในโลกตะวันออก การศึกษาที่ลึกซึ้งเป็นไปเพื่อความเข้าใจในธรรมชาติจิตใจของมนุษย์ กับเพื่อปลูกฝังหลักการประพฤติปฏิบัติเพื่อความสันติสุขนั้น ปรากฏในทางศาสนาต่าง ๆ จนถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ วิชาการทางปรัชญา ศิลปะ ภาษา วรรณคดี และประวัติศาสตร์ เป็นวิชาการที่ได้รับความสนใจมากกว่าอย่างอื่น (กิ่งแก้ว ยศถาวร. ๒๕๑๘ : ๑)

สำหรับวิชาประวัติศาสตร์นั้นได้ศึกษาเรื่องการเมืองของมนุษยชาติเป็นเรื่องใหญ่ทั้งนี้เนื่องจาก คนส่วนมากในอดีตและอีกหลายคนในปัจจุบันคิดว่า "การเมืองคือเส้นกายที่ทอสานกันเป็นผืนชีวิตสังคม" (Smith, ๑๘๖๖ : ๒๓) ในขณะที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ได้รับ ความสนใจจรรีกรไ้ศึกษาก็มักเป็นเรื่องถึงสงครามและ เรื่องที่มีพระราชาเป็นจุดศูนย์กลาง สำหรับวิชาปรัชญารวมทั้งจริยศาสตร์นั้น สนใจปัญหาและอุดมการณ์สากลของมนุษย์ พยายามวิเคราะห์ความเป็นมาของมนุษยชาติ พร้อมทั้งเสนอแนะแนวความเชื่อและการปฏิบัติ ส่วนวิชาการด้านศิลปะ ภาษาและวรรณคดี มุ่งไปในผลงานของศิลปินฝีมือที่พิเศษ กับผลงานของนักเขียนในวงภาษาหนังสือเป็นส่วนใหญ่ กว้างเหตุนี้จึงหาข้อเขียนข้อค้นคว้าเกี่ยวกับชีวิต ความคิด ความเชื่อ และผลงานของมนุษย์ในทางที่เป็นส่วนรวมได้ยาก

เมื่อประมาณเกือบสองร้อยปีเฒ่นี้ ความสนใจของนักวิชาการ นักการศึกษา ได้หันมาสนใจวิถีชีวิตของประชาชน นักมานุษยวิทยา นักวัฒนธรรมพื้นบ้าน เริ่มศึกษารวบรวมข้อมูลจากปากคำของคนทั่วไป จากสิ่งของที่พบและสิ่งที่หิ้งอ้างอิงได้ในสังคมเพื่อต้องการทราบความเป็นอยู่ ทราบวิถีชีวิตของมนุษย์ในอดีต เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ ซึ่งหมายถึงการศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านนั่นเอง

เหตุที่นักวิชาการหันมาสนใจศึกษาวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านก็เพราะ ในระยะเกือบสองร้อยปีมานี้ในยุโรปและอเมริกาได้ค้นคว้าศึกษาวิชามานุษยวิทยา (Anthropology) กันมาก ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากอิทธิพลของทฤษฎีของ คาร์วิน จากเรื่อง The Origin of Species ซึ่งพิมพ์เมื่อ ค.ศ. ๑๘๕๙ (Pelto , ๑๙๖๖ : ๒ - ๑๗) ทฤษฎีนี้กระตุ้นให้เกิดความสนใจเรื่องพัฒนาการของชนชาติ ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ ตลอดจนความเข้าใจวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม เป็นการศึกษาเรื่องมนุษย์ ในแง่มุมต่าง ๆ การศึกษามานุษยวิทยาในวิชามานุษยวิทยานั้น แบ่งเป็น ๒ แขนงใหญ่ ๆ คือ มานุษยวิทยากายภาพ และมานุษยวิทยาวัฒนธรรมหรือมานุษยวิทยาสังคม (Cultural Anthropology or Social Anthropology) สำหรับมานุษยวิทยาวัฒนธรรมนี้มีความคาบเกี่ยวกับคติชาวบ้าน หรือวัฒนธรรมพื้นบ้านมากเพราะโดยปกติแล้วมานุษยวิทยาวัฒนธรรมจะศึกษาชนชาติต่าง ๆ ที่อยู่นอกกระแสของประวัติศาสตร์สมัยยุโรปและพยายามอย่างมากที่สุดที่จะวิเคราะห์ชนบทร่วมเนียบประเพณีกลุ่มหนึ่งในส่วนรวม หรือถ้าหากว่านักมานุษยวิทยาให้ความสนใจเพียงด้านใดด้านหนึ่งของวัฒนธรรมเขาก็จะต้องถือเป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญที่จะวิเคราะห์วัฒนธรรมด้านที่ศึกษานั้นโดยเกี่ยวข้องกับชีวิตด้านอื่น ๆ ของมนุษย์ การวิเคราะห์วัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ก็มีได้กระทำไปในลักษณะที่แยกให้เห็นความแตกต่างของวัฒนธรรมด้านหนึ่งจากด้านอื่น ๆ แต่จะถือว่าวัฒนธรรมทุกด้านรวมกันขึ้นเป็นระบบหนึ่งซึ่งมีหน้าที่สังเคราะห์ให้มนุษย์ปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของตนได้ ในลักษณะดังกล่าว นักมานุษยวิทยาจึงต่างกับนักเศรษฐศาสตร์ นักรัฐศาสตร์ นักสังคมศึกษา นักศาสนาเปรียบเทียบ ฯลฯ (Herskovitz, ๑๙๕๕ : ๔ - ๖) ส่วนนักวัฒนธรรมพื้นบ้าน และนักภาษาศาสตร์มุ่งศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลพวกมุขปาฐะ (Oral Tradition) ซึ่งศึกษาหลาย ๆ อย่างและหลาย ๆ ด้านได้แก่ อากาเร - ท่าทาง ประเพณี ธรรมเนียม ความเชื่อ เพลงพื้นบ้าน นิทานพื้นบ้าน คำานาน - (Srivastava, ๑๙๗๔ : ๒ - ๓) ส่วนวิลเลียม ธอมส์ ผู้บัญญัติศัพท์วัฒนธรรมพื้นบ้าน (Folklore) ได้กำหนดขอบข่ายของวิชาคติชาวบ้านไว้ว่า เป็นวิชาที่ศึกษา "วิถีชีวิต ประเพณี สิ่งที่ดีปฏิบัติ ไรศกลาง บทเพลง สุภาษิต ฯลฯ จากอดีต" (กิ่งแก้ว อัครดากร. ๒๕๑๔) ถึงแม้ว่าคติชาวบ้านจะเป็นการศึกษาสิ่งที่เป็นอดีต แต่สิ่งที่เป็นอดีตเหล่านั้นก็เป็นพื้นฐานของปัจจุบันและอนาคต อย่างไรก็ตาม วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่เพียงแต่ศึกษาเรื่องราวในอดีตเท่านั้น

แต่ยังศึกษาความเปลี่ยนแปลง วิวัฒนาการตลอดจนเรื่องราวที่เป็นปัจจุบันด้วย เพราะ "คติชาวบ้านเป็นเครื่องแสดงระดับวัฒนธรรม ศิลธรรม ความเชื่อถือ ความต้องการ แนวคิด อุดมคติ และสิ่งอื่น ๆ อีกหลายประการ" ซึ่งอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าเป็นเครื่องบอกลักษณะของสภาพชีวิตและสังคมของคนในดินต่าง ๆ ตามกาลเวลาที่ล่วงไป จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดซึ่งความเป็นชาติอย่างแท้จริงของแต่ละชาติแต่ละภาษา วรรณคดีสำคัญต่าง ๆ หลายเรื่องก็มีมาจากเรื่องของชาวบ้านนี้เอง การพิจารณาอย่างผิวเผินอาจทำให้ผู้ไม่สนใจอย่างแท้จริงเห็นว่า วัฒนธรรมพื้นบ้านและนิทานชาวบ้านเป็นเรื่องเล็กน้อย และพื้น ๆ เกินไปก็อาจเป็นได้ แต่โดยแท้จริงแล้วมีคุณสมบัติอันควรแก่การศึกษาให้ลึกซึ้งเพื่อความรู้ความเข้าใจมนุษย์และสังคมของมนุษย์ให้ดียิ่งขึ้น. (กุหลาบ มัลลิกะมาส. ๒๕๑๖ : คำนำ) ความคิดนี้ตรงกับความคิดของ ดันดัน กันดิส (Dundes , ๑๙๗๕ : ๒๘๕) ที่กล่าวว่า "วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นกระจกเงาของวัฒนธรรม" (Folklore is a Mirror of Culture)

วัฒนธรรมพื้นบ้าน (Folklore) จึงเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตของชนในสังคม ทั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน นักวิชาการได้เริ่มหันมาสนใจศึกษาเรื่องราวที่เกี่ยวกับชนและกลุ่มชน เพราะการเรียนรู้เรื่องราวของชนและกลุ่มชนหรือสังคมเป็นรากฐานในการศึกษาวิทยาการของทุกสาขา

ในวงการการศึกษาของไทยในปัจจุบัน บทบาทของวัฒนธรรมได้เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องเป็นอย่างมาก เนื่องมาจากนักศึกษาได้ตระหนักถึงภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาในประการที่ ๔ คือการถ่ายทอด ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม (วิจิตร ศรีสะอาน. ๒๕๑๔ : ๑๑) และตามความคิดของมิวเลอร์ ทอห์นที่และจุดมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมายประการที่ ๑ คือ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องมุ่งทำการอนุรักษ์ ถ่ายทอดและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม (Mueller , ๑๙๖๑ : ๔ - ๑๖) ซึ่งในการศึกษาทุกระดับ เช่น ระดับประถมศึกษาได้มีการแทรกเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไว้ในแบบเรียน สำหรับในระดับมัธยมและอุดมศึกษาได้มีเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยตรง กำหนดอยู่ในหลักสูตร

ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการเรียนการสอนในเนื้อหาวิชาทางวัฒนธรรมพื้นบ้านในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ การขาดตำราเรียน การขาดครูสอน และการขาดการประสานงานกัน

ระหว่างผู้สอนของแต่ละสถาบัน ยังไม่เคยมีการร่วมกันจัดทำหลักสูตรการสอนทางวัฒนธรรม
 พื้นบ้านระหว่างสถาบันอย่างจริงจังคงมีแค่การจัดสัมมนาในรูปของการเผยแพร่ทางวัฒนธรรม
 พื้นบ้านเป็นส่วนใหญ่และในระดับสถาบันก็มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเท่านั้น
 ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า ในเมื่อวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านปรากฏอยู่ในหลักสูตรระดับอุดมศึกษาแล้ว
 ซึ่งถือได้ว่าเป็นทางการรวมตลอดถึงกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอันเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม
 เสริมหลักสูตรหรือกิจกรรมนอกหลักสูตร จึงน่าจะให้นำหลักสูตรวิชาเหล่านั้นมาศึกษาและ
 พิจารณาเพื่อหาข้อสรุปในค่านิยมหาวิชา คำนึงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรหรือกิจกรรม
 นอกหลักสูตร ตลอดจนหาแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรให้พ้องต้องกันอันเป็นประโยชน์
 ต่อการเรียนการสอนในวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษาอีกทั้งเป็นการ
 อนุรักษ์ ส่งเสริม และเผยแพร่ สืบหาคำวัฒนธรรมพื้นบ้านอีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาหลักสูตรและสำรวจวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่ปรากฏอยู่
 ในเอกสารหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษา
๒. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนรายวิชาและหน่วยกิตของรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
 พื้นบ้าน ที่ปรากฏในโครงสร้างหลักสูตรทั้งส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานบังคับและวิชาเอกในสถาบัน
 อุดมศึกษา
๓. เพื่อสำรวจการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านและความคิดเห็นของ
 นักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา

คำถามในการวิจัย

๑. ตามเอกสารหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษานั้น มีหลักสูตรและวิชาใดบ้าง
 ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๒. จำนวนรายวิชาและหน่วยกิตของรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในโครง
 สร้างหลักสูตรส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานบังคับในสถาบันอุดมศึกษามีลักษณะเหมือนกันหรือต่างกัน
 อย่างไร

๓. การจัดกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านในแต่ละสถาบันอุดมศึกษามีความเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยปิต ภัทททวงมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยวางขอบเขตที่จะศึกษาเฉพาะหลักสูตรที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านเฉพาะวิชาพื้นฐานและวิชาเอกเท่านั้น อีกทั้งสำรวจกิจกรรมนิสิตนักศึกษาที่มีลักษณะสัมพันธ์กับการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ตลอดจนสอบถามความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันอุดมศึกษา หมายถึง สถาบันการศึกษาของรัฐ ที่สังกัดอยู่ในทบวงมหาวิทยาลัย และเปิดสอนตั้งแต่ระดับปริญญาตรี

หลักสูตร วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง เอกสารที่ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สอนในระดับปริญญาตรี โดยมีเนื้อหาทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ๓ ประเภท คือ ประเภทที่ท่องอาศัยภาษาเป็นสื่อ ประเภทที่ไม่ท่องอาศัยภาษาเป็นสื่อ และประเภทประสมประสาน

วัฒนธรรมพื้นบ้าน หมายถึง เรื่องราวที่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตของคนในสังคม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ที่ปรากฏอยู่ในรูปของความคิด ความเชื่อ การปฏิบัติ ตลอดจนวัตถุที่ชาวบ้านประดิษฐ์ขึ้นมาและมีการเอาแบบอย่างสืบทอดต่อกันมา

กิจกรรมนิสิตนักศึกษา หมายถึง การที่นิสิตนักศึกษปฏิบัติกรอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อการเรียนรู้ซึ่งมีลักษณะเสริมหลักสูตรและนอกหลักสูตร ทั้งในมหาวิทยาลัยและนอกมหาวิทยาลัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมและพัฒนาในด้านสติปัญญา บุคลิกภาพและ

การมีส่วนร่วมในสังคม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ได้ทราบถึงลักษณะ ขอบข่ายและเนื้อหาวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตรของแต่ละสถาบันว่ามีความสมบูรณ์เพียงใด เพื่อประโยชน์ในการเสนอแนะให้ปรับปรุงให้ตรงตามเนื้อหาและขอบข่ายของวัฒนธรรมพื้นบ้าน

๒. ได้มีการเปรียบเทียบหลักสูตร เนื้อหาและรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านของแต่ละสถาบันและ เสนอแนะให้มีการปรับปรุงให้อยู่ในแนวเดียวกันทั้ง โครงร่าง และในรายละเอียด

๓. ได้ทราบถึงการ จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปฏิบัติกันอยู่ในสถาบันและ ทราบความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน เพื่อเสนอแนะให้สถาบัน จัดกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความคิดเห็นและสนองต่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

จากการประมวลความสำคัญของปัญหา หลักการ แนวปฏิบัติต่าง ๆ เกี่ยวกับ สาระและความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านในหลักสูตรอุดมศึกษานั้น เน้นให้เห็นประโยชน์ เอนกอนันต์อันจะเกิดจากการวิจัยครั้งนี้ ในแง่ของการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรทั้งในส่วนรวม และในรายวิชา หน่วยกิต โครงสร้าง ตลอดจนความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการดำเนินกิจกรรม นิสิตนักศึกษา และความคิดเห็นในเรื่องของวัฒนธรรมพื้นบ้านต่อไป

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ชาติไทย เป็นชาติเก่าแก่ชาติหนึ่งในเอเชีย ซึ่งได้สร้างวัฒนธรรมประจำชาติขึ้น เพื่อดำรงศักดิ์ศรีและคุณค่าของความเป็นไทยไว้ คนไทยรับรู้และยอมรับอยู่ในวิถีชีวิตมาเป็นเวลาช้านาน จนล่วงถึงกลางศตวรรษที่ ๑๘ ได้เกิดการขยายอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจ ซึ่งผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญอย่างหนึ่งคือการเร่งรัดปรับปรุงประเทศให้ทันสมัย การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยที่ได้รับอิทธิพลจากทางตะวันตกนี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นต่อเนื่องมาจนถึงระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ซึ่งเป็นระยะที่เกิดแนวความคิดที่จะมีการพัฒนาประเทศที่คอยห้ำหั่นให้มิมีสภาพเหมือนประเทศทางตะวันตกและทางยุโรป แต่จุดมุ่งหมายของการเปลี่ยนแปลงในสังคมไทยนั้นอยู่ที่การยกระดับความเป็นอยู่ให้ดีขึ้นและทัดเทียมกับประเทศมหาอำนาจมากกว่าจะเป็นการสร้างประเทศให้มีความเจริญ ทัดเทียมเพื่อต่อต้านอิทธิพลของประเทศมหาอำนาจจะวันตก การพัฒนาประเทศ จึงเป็นไปในลักษณะ ของการพัฒนาแบบทุนนิยมซึ่งละเลยคุณค่าและความหมายที่สำคัญในค่านิยมจิตใจของคนไทย วัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมไทยอันเป็นแผนของการดำเนินชีวิต ขนบธรรมเนียมประเพณีของคนในสังคมไทย จึงได้ถูกละเลยไปอย่างน่าเป็นห่วง

สังคมในปัจจุบัน มุ่งแสวงหาความมีปกติกุศลของประชาชนในชาติ ในด้านความสงบเรียบร้อย โดยใช้การเมืองและการปกครอง ผู้บริหารประเทศมักจะมีมองว่าสิ่งที่ จะสร้างความมีปกติกุศลและความมั่นคง จะต้องใช้อำนาจ ใช้การปกครองที่เฉียบขาดหรือแม้แต่การทำสงครามรุกรานเพื่อความมั่นคงของดินแดน แต่โดยเนื้อแท้แล้ววัฒนธรรมต่างหากที่จะเป็นเครื่องแสวงหาความมีปกติกุศล เป็นตัวประกอบที่สำคัญในการแสวงหาความปกติกุศล และยังประกอบไปด้วยความมีคุณธรรม ความมีจริยธรรม และยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีที่เป็นสาระประโยชน์ไทยแท้

ความเจริญทางเทคโนโลยี ทางวิชาการ การติดต่อสื่อสาร การคมนาคมในปัจจุบันมีความก้าวหน้าสูง ทำให้การสัมพันธ์กันในส่วนต่าง ๆ ของทุกมุมโลก ติดต่อกันได้

สะดวกรวดเร็ว ถ้าประเทศชาติใดไม่รู้จักมุ่งปรับปรุง และแก้ไขเอาใจใส่ในวัฒนธรรม
 พื้นบ้านอันเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของชาติคนไหนที่หรือประสมประสานให้เข้ากันได้
 เหมาะสมกับสมัยและสภาพการณ์แล้ว ก็เป็นสิ่งแน่ว่าจะตองถูกวัฒนธรรมที่มีแรงอำนาจ
 กว่าเข้ามาแทนที่ จนในที่สุดไม่มีลักษณะของชาติคนต่อไป (พระยาอนุমানราชธน ๒๔๑๕ :
 ๑๐๗)

สภาพสังคมของไทยในปัจจุบันนี้ กระแสธารแห่งวัฒนธรรมต่างชาติได้หลั่งไหลเข้า
 มาอย่างมากมาย รวดเร็ว และง่ายต่อการปฏิบัติ ในขณะที่เดียวกัน ค่านิยมทางบ้าน
 วัฒนธรรมพื้นบ้านดั้งเดิมก็เสื่อมถอยและค่อยความสำคัญลงไป (เอกสารประกอบนิทรรศการ
 วัฒนธรรมสามัคคี ๔ ภาค ๒๕๒๓ : ๖)

สิ่งหนึ่งที่เป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงสภาพวัฒนธรรมไทยที่เสื่อมโทรมอยู่ในปัจจุบันนี้ที่
 สามารถมองเห็นได้ชัดเจนนก็คือ สภาพของเยาวชนไทยขณะนี้ ซึ่ง ร่องรัตน์ อิศรภักดี
 (วัฒนธรรมกับวัยรุ่น ๒๕๒๑ : ๔๓ - ๔๕) ได้กล่าวไว้ว่า "เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันนิยมเล่นทาง
 ตะวันตกมาก ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย กริยาท่าทาง การพูดจา ตลอดจนขนบธรรมเนียม
 ค่าง ๆ" และชยันต นาคบุบผา (โลกของวัยรุ่น ๒๕๑๓ : ๓๒) กล่าวว่า
 "เด็กวัยรุ่นไทยในปัจจุบันค้อยในทางศีลธรรมและทางวัฒนธรรมมากกว่าแต่ก่อน" สิ่งนี้เอง
 เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันบางคน บางกลุ่มประพฤติกินค่านองคลองธรรม
 ดิคประเพณีและศีลธรรมอันดีงามของไทย ซึ่งเป็นผลให้เด็กวัยรุ่นกลายเป็นปัญหาทางสังคม
 มาก และในอนาคตเขาเหล่านั้นก็จะต้องเติบโตขึ้นก้าวเข้ามาเป็นผู้ใหญ่ในไมช้า กังนั้นผู้
 ที่เกี่ยวข้องทุกคนจึงควรที่จะช่วยเหลือกันในการที่จะทำให้คนไทยมีทัศนคติที่ดีแก่วัฒนธรรมพื้นบ้าน
 และขนบธรรมเนียมประเพณี มีคุณธรรม มีจริยธรรม ตลอดจนเกิดความรู้สึกหวงแหนและ
 รักชาติวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่ดิงามเหล่านี้ไว้เป็นมรดกสืบทอดแก่ลูกหลานสืบไป อันเป็นการที่
 จะทำให้สังคมมีความยึดมั่น คงไว้ซึ่งวัฒนธรรมเป็นเอกลักษณ์ของไทยและเป็นแนวทางนำไป
 สู่การปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องตามลักษณะทางวัฒนธรรมและสังคมไทยได้คือ การให้การศึกษ
 อบรมเยาวชนเสียตั้งแต่เยาว์ โดยมุ่งให้เข้าใจถึงเรื่องของวัฒนธรรมพื้นบ้าน (Folklore)
 อันเป็นแม่บทและเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตนอกเหนือจากการให้การศึกษ ในทุกระกับ

แล้วควรที่จะมุ่งสืบหอควัฒนธรรมอย่างรอบคอบ

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช (๒๕๒๕ : ๔๔) กล่าวถึงการรักษาและสืบหอควัฒนธรรมไว้ว่า "การสืบหอควัฒนธรรมไม่เหมือนกับการสืบหอคมรดกที่เป็นวัตถุอันได้แก่ การรักษาของเก่าไว้ไม่ให้เปลี่ยนแปลงเหมือนอย่างเข้าพิพิธภัณฑ์ แต่การรักษาสืบหอควัฒนธรรมนั้น คนในสังคมต้องยอมรับความจริงข้อหนึ่งว่า วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มักมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ วัฒนธรรมบางอย่างที่ไม่สามารถปรับให้เข้ากับชีวิตของคนในสังคมได้ก็สูญไป ฉะนั้นในการสืบหอควัฒนธรรมจึงควรจะต้องพิจารณาวัฒนธรรมที่สามารถปรับให้เข้ากับสังคมอย่างไทย ๆ ได้"

ลักษณะ ขอบข่ายของ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จำเป็นจะ ต้องศึกษาและปลูกฝัง

วัฒนธรรมพื้นบ้าน หรือคติชาวบ้าน ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Folklore คำว่า Folk - lore บัญญัติขึ้นโดยนักโบราณคดีชาวอังกฤษชื่อ วิลเลียม จอห์น ทอมส์ (William John Thoms) เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๔๖ ตรงกับพุทธศักราช ๒๓๘๙ เพื่อแทนวลี "Popular Antiquities" ซึ่งหมายถึงสิ่งที่มีมาในอภิศของกุ่มชน หรือเรื่องโบราณกาลที่ได้รับความนิยมชมชอบคำว่า Folklore จึงเกิดนิยมนำกันอย่างกว้างขวาง และแพร่หลายไปในหลายภาษาของกุ่มประเทศในยุโรป (Alexander H. ๑๘๖๔ : ๑๕)

คำว่า Folklore ใกล้เคียงกับคำ Volkskunde ของภาษาเยอรมันซึ่งหมายถึงการศึกษาวัฒนธรรมของชาวยุโรป กุ่มที่เป็น Volk คือกุ่มที่เป็นชาวนาและชนสามัญ จึงมีความหมายเหลื่อมล้ำกับคำว่า Folklore อยู่บาง คำว่า Volkskunde มีความหมายอีกอย่างหนึ่งที่ตรงกับ Ethnology (ชาติพันธุ์วิทยา) แต่ภาษาเยอรมันเน้นการศึกษาวัฒนธรรมของชนที่อยู่นอกยุโรปออกไปคุ่มทั้งวัฒนธรรมของผู้นืออารยธรรมสูง เช่น จีน อินเดีย และวัฒนธรรมของกุ่มชนที่ลาหลัง เช่น อัฟริกา (Utley, 1964 : 4)

สำหรับประเทศไทย พระยาอนุমানราชชน และราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติคำว่า
คติชาวบ้าน แทนคำว่า Folklore

ดร. กิ่งแก้ว อัครดากร เห็นว่าคำว่า "คติชาวบ้าน" น่าจะเหมาะสำหรับ
ใช้กับข้อมูลบางส่วน ส่วนที่เป็นข้อวิชาในการเรียนการสอนควรจะใช้คำว่า "คติชนวิทยา"
เพราะให้ความหมายกว้างขวาง เหมาะกับขอบข่าย และเท่าที่ปฏิบัติกันอยู่ในวงการ
Folklore สากล (กิ่งแก้ว อัครดากร. ๒๕๑๔ : ๔) ซึ่งทั้ง ๓ คำที่กล่าวคือ
คติชาวบ้าน คติชนวิทยา และ Folklore ก็มีความหมายตรงกันคือวัฒนธรรมพื้นบ้านนั่นเอง

ในการประชุมคณะกรรมการฯ ผู้เชี่ยวชาญระดับรัฐบาล ว่าด้วยการพิทักษ์วัฒนธรรม
พื้นบ้าน ณ สำนักงานใหญ่ยูเนสโก กรุงปารีส ได้มีนักวิชาการและผู้บริหาร ด้านวัฒนธรรม
จากประเทศสมาชิก ยูเนสโก รวม ๔๔ ประเทศ ผู้แทนของรัฐบาลไทยได้แก่ ดร. กิ่งแก้ว
อัครดากร และศาสตราจารย์กุลหลาบ มัลลิกมาส ได้เข้าร่วมประชุม ที่ประชุมให้นิยาม
คำว่า Folklore ว่าคืองานสร้างสรรค์ของกลุ่มชนหรือของปัจเจกชนที่มีลักษณะสัมพันธ์
กับกลุ่มชนนั้นและมีขนบธรรมเนียมของกลุ่มชนนั้นเป็นพื้นฐาน เป็นสิ่งที่ได้รับการพิทักษ์ตรงตาม
เจตจำนงของกลุ่มชน ในฐานะที่วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงลักษณะทางวัฒนธรรม
และสังคม

บี. เอ. โบทกิน (B.A. Botkin) อธิบายว่า เพลงโบราณ
เทพปกรณัม ภาษิตโบราณ ความเชื่อเก่าแก่ ประเพณี วิธีปฏิบัติ ทักษะในการคิด
ทักษะในการทำซึ่งมีการตกทอดมานาน ทำให้คนยังเห็นในชีวิตของเขาเอง ไม่มีการบันทึก
เป็นลายลักษณ์อักษรแต่คงอยู่ได้ด้วยการบอกเล่า การเลียนแบบด้วยประสบการณ์ง่าย ๆ
การย่ำทำ การประชันรู้ เสริมต่าง ๆ เหล่านี้ ประกอบกันนั้น แล้วรวมเรียกว่า
วัฒนธรรมพื้นบ้าน (Folklore) (Botkin, ๑๙๖๖ : ๒๑)

ฮิลดา เอลลิส คาวิตสัน (Hilda Ellis Davidson) อธิบายคำว่า
วัฒนธรรมพื้นบ้าน คือวัฒนธรรมของชนสามัญที่ปรากฏอยู่ในรูปของความคิด ความเชื่อ และ
การปฏิบัติ รวมทั้งที่เป็นวัตถุที่ชาวบ้านประชันรู้ก็สร้างขึ้นมาแล้ว มีการเอาแบบสืบทอด

กันต่าง ๆ มามีการอภิบาลสืบทอดทั้งที่เป็นไปด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจเพื่อให้คงสภาพหรือคงคุณภาพไว้จนปรากฏให้เห็นเป็นประเพณีหรือเป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้ทั่วไป (Davidson ๑๙๗๘ : ๘๓)

อเล็กซาน เคอร์ เอช คราฟเฟ (Alexander H. Knappe) อธิบายคำว่า วัฒนธรรมพื้นบ้านไว้ว่าจะต้องมีระยะเวลาที่สิ่งนั้น ๆ แพร่สะบักยาวนานและมีผู้นับถือปฏิบัติ ร่วมอย่างกว้างขวางในสังคมนั้น ๆ การสืบทอดอาศัยการบอกเล่าโดยไม่มีการบันทึกเป็น ลายลักษณ์อักษร (Alexander , ๑๙๖๘ : ๑๕)

ริชาร์ด เอ วอเตอร์แมน (Richard A. Waterman) ได้ให้นิยามไว้ว่า "วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นรูปแบบของศิลป ประกอบด้วยเรื่องราวหลายประเภท นิทาน ประเภทต่าง ๆ ภาษิต คำพังเพย คำกล่าว เพลง ตาตาดาคมตลอดจนรูปแบบอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาพูดเป็นสื่อหรือเป็นเครื่องถ่ายทอด" (Reaver , ๑๙๖๒ : ๑๑)

วิลเลียม บาสคัม (William Bascom) นักมานุษยวิทยาที่เขียนไว้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๓ ว่า "ข้อมูลทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม มิใช่วัฒนธรรมทั้งหมด ประกอบด้วยตำนานคติคำบรรยาย นิยาย นิทาน สุภาษิต ปริศนา บทเพลงและรูปแบบอื่นที่สำคัญรองลงมา แต่ไม่รวม ศิลปะ การฟ้อนรำ ดนตรี เครื่องแต่งกาย การรักษาโรค ประเพณีหรือความเชื่อ ทั้งหมดนี้มีคุณค่าควรแก่การศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นในสังคมที่มีหรือไม่มีภาษาหนังสือ วัฒนธรรมพื้นบ้านทั้งหมดถ่ายทอดด้วยปากแต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่ถ่ายทอดด้วยปาก มิใช่วัฒนธรรมพื้นบ้านเสมอไป" (Bascom, ๑๙๕๓ : ๒๘๓ - ๒๙๐) ตามความคิดของ

วิลเลียม บาสคัม (William Bascom) จำกัดข้อมูลทางวัฒนธรรมพื้นบ้านไว้เพียง ศิลปะทางถ้อยคำ (Verbal Arts) เท่านั้นซึ่งต่างจากความเห็นของ โจนาว บาลิส (Johas Balys) ซึ่งให้คำอธิบายไว้ใน Standard Dictionary of Folklore Mythology and Legend ว่าดังนี้

"วัฒนธรรมพื้นบ้านประกอบด้วยผลประจักษ์รูปทางชนบทรรมนิยมประเพณีของกลุ่มชนทั้ง

ในหมู่ชนรุ่นเก่ายังขาดความเจริญและรุ่นใหม่ี่เจริญแล้ว ผลประติษฐ์เหล่านี้ (ข้อมูลของ
วัฒนธรรมพื้นบ้าน) ใ้รับการเก็บรักษาถ่ายทอดสืบต่อมาด้วยเสียงและคำรวมทั้งความเชื่อ
คาถาอาคม ประเพณี การละคร การเต้นรำ และการละเล่นต่าง ๆ" (Leach,
๑๙๕๐ : ๓๘๘ - ๓๘๙)

มาริอุส บาร์โบ (Marius Barbeau) ได้ให้ความเห็นว่า "ไม่ว่าจะ
เป็นเพลงกล่อมเด็ก ปริศนาคำทาย คำคม บทกลอนสั้น ๆ หรือ คำภาษิต พังเพย
นิทานคติ นิทานเทพนิยาย เพลงชาวบ้าน การเต้นรำ เกมส่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็่วิธีการ
เย็บปักถักร้อย การปั้นค้ำย หอน้ำ สาน หรือร้อยดอกไม้ การทำขนมผิง ขนมปัง การ
ประกอบอาหารต่าง ๆ ที่แม่ทำให้ลูกดู หรือชวานาหมู่บ้านถ่ายทอดย่อกลูกหลานในเรื่องการอาชีพ
การอ่านเวลาจากดวงอาทิตย์ การสังเกตดวงจันทร์ ทิศทางลมการพยากรณ์อากาศสังเกต
ธรรมชาติในฤดูหว่าน หรือเก็บเกี่ยว ไม่ว่าจะเป็่วางไม้ ช่างแกะสลัก ช่างฝีมือ ช่าง
สร้างรถ ท่อเรือ ผักผ่อนการใช้เครื่องมือ และถ่ายทอดวิธีการต่าง ๆ ให้กับคนรุ่นหลัง ซึ่ง
เป็นการให้ความรู้ ประสบการณ์ ซึ่ให้เกิดไหวพริบ ช่วยให้เกิ่คทักษะโดยการบอกกล่าว หรือ
แสดงให้ดู สืบทอดจากคนรุ่นเก่าสู่คนรุ่นใหม่หลายชั่วอายุคนโดยมิได้จดบันทึก พิมพ์เป็นหนังสือ
หรือ มีครูสอนอย่างเป็่นโรงเรียนแต่อย่างใด" (Leach , ๑๙๕๐ : ๓๘๘)

มาเรียน คัมบลิวสมิธ (Marian W. Smith) มีความเห็นว่า ข้อมูล
ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านควรรวมเอาความเชื่อ คาถาอาคม โขคลาง ศาสนกิจ ไ้ควย
เช่นเดียวกับนิทาน ฯลฯ และข้อมูลเหล่านี้ถ่ายทอดกันมากัวยปาก และอาจบันทึกเป็นอักษร
หรือภาษาเขียนในภายหลัง ซึ่งตรงกับความคิดของ ริชาร์ด เอ วอเตอร์แมน (Richard
A. Waterman) ที่อธิบายว่า วัฒนธรรมพื้นบ้าน คือ รูปแบบของศิลปะ ประกอบด้วย
นิทานเรื่องราวหลาย ๆ ประเภท ภาษิต คำกล่าว พังเพยเพลงต่าง ๆ ตลอดจน คาถาอาคม
และรูปแบบอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาพูดเป็่นสื่อ (Reaver , ๑๙๖๒ : ๑๑)

อาเซอร์ เทย์เลอร์ (Archer Taylor) ได้ให้ข้อคิดที่ว่า "วัฒนธรรม
พื้นบ้านประกอบด้วยสิ่งต่าง ๆ ทางชนบธรรมเนียมประเพณีที่สืบทอดกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่

คนอีกรุ่นหนึ่งโดยไม่ทราบผู้ประสิทธิ์ หรือผู้แต่ง" (Leach , ๑๙๕๐ : ๕๐๒ - ๕๐๓)

สตีล ทอมป์สัน (Stith Thompson) นักวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ให้นิยามไว้ว่า "วัฒนธรรมพื้นบ้าน คือ สิ่งที่ถ่ายทอดกันมาจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งโดยการจดจำ และปฏิบัติมากกว่า การจับบันทึก" (Thomson , ๑๙๕๓ : ๒๕๔ - ๒๖๖)

โรเบิร์ต เอช โลวี (Robert H. Lowie) ได้ให้นิยามไว้คล้ายกับสตีล ทอมป์สันว่า ศศิชาวบ้านคือมรดกทางวัฒนธรรมซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งโดยมุขปาฐะ (Oral Transmission) ส่วนแจน แฮโรลด์ บรุนแวนด์ (Jan Harold Brunvand) ได้กล่าวถึงลักษณะของวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งสรุปเป็นมิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. เรื่องที่สืบทอดกันมาโดยทางมุขปาฐะ (Oral Transmission)
๒. เรื่องเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี
๓. เรื่องที่เล่าหรือปฏิบัติกันหลายอย่างหลายความคิดเห็น
๔. เรื่องที่ตามปกติจะไม่ทราบผู้ที่เป็นต้นกำเนิด (Anonymous)
๕. เรื่องที่เป็นแบบฉบับให้คนรุ่นหลังปฏิบัติตามกันต่อ ๆ มา หรือเชื่อถือกันอย่างนั้นสืบมา

ถือกันอย่างนั้นสืบมา

กร.กึ่งแก้ว อัครดกร ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมพื้นบ้านอย่างกว้าง ๆ ว่า วัฒนธรรมพื้นบ้านหมายถึง ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อ นิทานศิลปะทัศนกรรม ระเบียบ การเต้นรำ คนตรี ศาสนา และรวมถึง การละเล่นต่าง ๆ (Games) ซึ่งชาวบ้านได้ยึดถือกันมาหลายชั่วอายุคน (กึ่งแก้ว อัครดกร. ๒๕๑๘)

จากความคิดของนักวัฒนธรรมพื้นบ้าน และนักมานุษยวิทยาหลาย ๆ ท่านดังกล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่า วัฒนธรรมพื้นบ้าน มีลักษณะหรือหมายถึง

๑. เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่รับช่วงกันต่อ ๆ มา จากคนรุ่นก่อนมาสู่คนรุ่นหลังหลายชั่วอายุคน

๒. วัฒนธรรมพื้นบ้านประเภทใช้ถ้อยคำ (Verbal) จะไม่มีการจดบันทึกในชั้นแรกถ่ายทอดกันมาด้วยการบอกเล่า หรือ เรียกว่ามุขปาฐะ

๓. คติชาวบ้านประเภทอื่นที่นอกเหนือจากคติชาวบ้านประเภทใช้ถ้อยคำ เช่น ศิลปะ อาชีพ ใ้้การสังเกต ผักผ่อน โดยไม่มีโรงเรียน หรือ ครูอย่างเป็นทางการลักษณะ

๔. ไม่ทราบว่าใครเป็นผู้คิดคติชาวบ้านประเภทนั้น ๆ ขึ้นเป็นครั้งแรก

๕. เป็นมรดกของคนส่วนใหญ่ของประเทศ หรือของกลุ่มชนนั้น ๆ

ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน

วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ควรแก่การศึกษาคนคว่าอย่างยิ่งเพราะ

๑. วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นเครื่องให้ความบันเทิงแก่มนุษยชาติมาแต่ดั้งเดิม ทุกวัย ทุกโอกาสที่กล่าววว่า วัฒนธรรมพื้นบ้านให้ความบันเทิงกับทุกวัย ก็คือ วัยเด็กก็มี การละเล่น มีการทายปริศนา ฟังนิทาน เป็นต้น พอวัยหนุ่มสาวก็มีเพลงปฐพีพากย์ มีการละเล่นต่าง ๆ มีประเพณีเนื่องในเทศกาล เช่น ลอยกระทง เวียนเทียน ลิงกรานกั ฯลฯ วัยชรา ก็มี การเล่านิทานให้ลูกหลานฟัง กล่อมเด็ก หรือการเที่ยวสนุกในเทศกาลต่าง ๆ ตลอดจนการละเล่น โขน ละคร หนัง ลิเก เป็นต้น เป็นเครื่องให้ความบันเทิงแก่คนทุกวัย ชาวบ้านจะใช้คติชาวบ้านเป็นเครื่องให้ความบันเทิงในโอกาส เช่น เวลาพักผ่อนยามว่างงาน หรือยามเย็นเป็นประจำวัน เวลาพักผ่อนเทศกาลทั้งที่เกี่ยวข้องกับศาสนาหรือแม่แก่เวลาประกอบอาชีพ เช่น เกี่ยวข้าว สงฟาง ก็ยังมีเพลงร้องเพื่อความเพลิดเพลินบันเทิงใจ และช่วยผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อย หรือความเคร่งเครียดได้

๒. วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นเครื่องมือช่วยใ้้มนุษยใ้้เข้าใจสภาพชีวิตมนุษย์ โดยทั่วไปดียิ่งขึ้นเพราะเป็นที่ประมวลแห่งความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อความกลัว ความนิยม ระเบียบแบบแผนและอื่น ๆ (กุหลาบ มัลลิกะมาส ๒๕๐๗ : ๒๒ - ๒๖)

๓. วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นเสมือนกรอบล้อมใ้้้ชีวิตอยู่ในขอบเขตที่นิยมกันว่า คติ และถูกต้องแก่กฎหมายบ้านเมืองก็ยังไม่บังคับจิตใจ หรือมีอิทธิพลเหนือจิตใจมนุษย์ได้เท่า เพราะ ไ้้้ยินไ้้้ฟังไ้้้รับการอบรมอยู่กับวิถีชีวิตแบบนั้นมาตั้งแต่เกิด

๔. วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นมรดกหรือสมบัติของชาติ ในฐานะที่เป็นวัฒนธรรมประจำชาติเป็นพื้นฐานเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของมนุษย์แต่ละชาติแต่ละภาษา มีการจกจำ และถือปฏิบัติกันต่อ ๆ มา (เทือก กุสุมา ณ อยุธยา. ๒๕๑๒ : ๓๐๓ - ๓๐๔)

๕. วัฒนธรรมพื้นบ้านทำให้รู้จักสภาพชีวิตในท้องถิ่น โดยพิจารณาตามหลักที่ว่าวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นพื้นฐานชีวิตของคนชาติหนึ่ง ๆ หรือกลุ่มชนนั้น ๆ อันจะเป็นทางนำไปสู่ความเข้าใจในมวลมนุษย์

๖. วัฒนธรรมพื้นบ้านมีคุณค่าทั้งในทางศิลปะ และทางศาสตร์ เป็นต้นเค้าแห่งศิลปะชั้นสูงและช่วยให้การศึกษาในสาขาวิชากรอื่น ๆ กว้างขวาง ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

๗. วัฒนธรรมพื้นบ้านทำให้เกิดความนิยมภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตน เป็นเครื่องชี้ให้เห็นสภาพของตนว่าคล้ายคลึงกับที่อื่น ๆ ทั่วโลก ความคิดเช่นนี้จะไม่สร้างความรู้สึกแบ่งแยก และขณะเดียวกันก็สร้างความภาคภูมิใจในท้องถิ่นของตนว่ามีได้ค่อย หรือผิดแปลกไปจากท้องถิ่นอื่นใดในโลก

ลักษณะสำคัญของ วัฒนธรรมพื้นบ้าน

๑. วัฒนธรรมพื้นบ้านมีลักษณะที่เป็นตัวร่วมมากกว่าตัวแปร เป็นมรดกร่วมของกลุ่มชน ใต้แก่การมีเนื้อหาสาระหลักเป็นตัวร่วมมีผู้ถือปฏิบัติร่วมกันจะปรากฏในวันอยู่ในกาลเวลาอันยาวนาน มีทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม อาจพบเห็นได้จากตัววัตถุ หรือจากกระบวนการในการถือปฏิบัติ หรือจากแนวความคิด ความเชื่อที่เกี่ยวข้องอยู่กับได้ ตัวอย่างเช่น ชาวภาคใต้นิยมกินแกงไตปลาทุกครัวเรือน แกงไตปลามีเครื่องปรุงและวิธีการปรุงเป็นตัวร่วมแตกต่างไปจากแกงชนิดอื่น ๆ ของคนไทยในภาคอื่น แกงไตปลาจึงเป็นแกงพื้นบ้านพื้นเมืองของภาคใต้ การกินแกงไตปลาจึงเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านเกี่ยวกับการกินของชาวภาคใต้ การแกงไตปลาของแต่ละจังหวัดในภาคใต้ อาจมีเครื่องปรุงและวิธีการปรุงบางอย่างแตกต่างกันไป แต่ตัวร่วมยังคงเด่นชัดอยู่หรือการที่ชาวภาคใต้นิยมใช้หมิ้นผสมในเครื่องแกงเหมือนกันทุกครัวเรือนสืบต่อกันมา การแกงใส่หมิ้นจึงเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านอย่างหนึ่งของชาวภาคใต้ การที่ชาวภาคใต้นิยมสานกระทงแล้วถักสายตรงส่วนขอบของกระทงด้วยลายชนิดหนึ่งและเรียกชื่ออย่างเดียวกันว่า "ถักหางแลน" การถักหางแลนจึงเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ที่เกี่ยวกับการสานกระดังของชาวภาคใต้ จัดได้ว่ามีรูปแบบเป็นตัวร่วมและเป็นตัวร่วมที่เป็น
รูปธรรม นิทานทางภาคใต้มีหลายท้องถิ่นที่เล่าเกี่ยวกับโหมहाสมบัติ ซึ่งมีสาระพ้องกันว่าที่
สระใหญ่กลางหมู่บ้าน (ชื่อสระจะต่างกันไปตามท้องถิ่น) มีสมบัติมหาศาลเป็นเพชร, ทอง
บรรจุอยู่ในไห ถ้าใครเป็นคนโหดก็เดินทางไปที่สระนั้นคนเดียว ไหนั้นจะตั้งอยู่บนขอบสระ
พอเข้าไปใกล้ไหนั้นก็ถ่วงลงสระจมหายไปและถ้าใครมีบุญวาสนาก็จะสามารถดึงไหนั้นแตกได้
ก่อนที่จะถ่วงลงสระไป ก็จะได้อสมบัตินั้นเป็นของตัว นิทานเรื่องนี้มีสาระร่วมกัน ตัวร่วมมี
ลักษณะเป็นความเชื่อเป็นนามธรรม มีการแพร่สะบัดและการเล่าสืบทอดกันมานาน นิทานเรื่อง
นี้จึงเป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านของชาวภาคใต้ สรุปได้ว่า ความคิดหรือพฤติกรรมหรือผลงานใด ๆ
ที่เกิดแก่ความรู้ และความสามารถเฉพาะตนไม่ใช่วัฒนธรรมพื้นบ้าน ส่วนความคิด พฤติกรรม
หรือผลงานใด ๆ ที่เกิดจากผลของการสืบทอดมีลักษณะที่เป็นตัวร่วมอันเป็นมรดกของสังคมกับ
ชาวบ้านที่แพร่สะบัดอันนั้นคือวัฒนธรรมพื้นบ้าน (สุธีวงศ์ พงษ์ไพบูลย์. ๒๕๒๕ : ๓)

๒. วัฒนธรรมพื้นบ้านมีการสืบทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ (Oral tradition)

การสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านมาสู่คนรุ่นหลัง หรือแม่คนรุ่นเดียวกันที่ไม่ใช่เป็นคนค้นคิด ต้อง
อาศัย การเล่าด้วยถ้อยคำจากปากสู่ปาก จากคนรุ่นหนึ่งสู่คนรุ่นหนึ่ง โดยปราศจากการ
จับบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร (ผู้บันทึกก็ไม่พึงประสงค์จะแต่งเติมให้แตกต่างไปจากถ้อยคำของ
ผู้บอกเล่า) การบอกเล่าด้วยปากเปล่าเรียกว่าวิธีมุขปาฐะ และเรียกวัฒนธรรมพื้นบ้านนั้น
ว่าวัฒนธรรมมุขปาฐะ (Oral tradition) ซึ่งแตกต่างกับวัฒนธรรมลายลักษณ์
(Literary tradition) ที่มีรูปแบบการนำเสนอตายตัว (Coffin,
๑๙๖๖ : ๑๔)

๓. วัฒนธรรมพื้นบ้านมีธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงและการประสมประสาน

วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่อาจจะคงลักษณะเดิมยั่งยืนอยู่เป็นนิจ แต่จะมีการเปลี่ยนแปลงแตกต่างกัน
และพัฒนาต่อเนื่องกันไป เพราะว่าล้วนแต่มีความเป็นตัวตนอยู่ได้ด้วยการอาศัยความสามารถ
ของความจำและการเสริมแต่งเฉพาะบุคคล

๔. วัฒนธรรมพื้นบ้านมีลักษณะเป็นวิหยาการ เพราะมีลักษณะเป็นทั้งประวัติศาสตร์

และวิทยาศาสตร์ ในเชิงประวัติศาสตร์นั้นเป็นวิทยาการที่ช่วยในการมองย้อนเพื่อให้แลเห็น
อดีตของมนุษย์ และเชิงวิทยาศาสตร์เพราะพยายามให้บรรลุถึงเป้าหมายของการเข้าถึงอดีต
ของมนุษย์ โดยปราศจากเสียงหรือการอนุมาน เอาจากนามธรรม แต่ใช้วิธีอุปมานก้วย
การวิเคราะห์และวิจัย โดยอาศัยกระบวนการแห่งวิทยาศาสตร์เป็นรากฐานเนื้อหาสาระหลัก
ของวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นข้อเท็จจริง (fact) เป็นต้นแบบหรือต้นคิดบางเรื่องหรือบางกรณี

ขอบข่ายของวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ริชาร์ด กอร์สัน (Richard Dorson) กล่าวถึงขอบข่ายของวัฒนธรรม
พื้นบ้านไว้ว่า คือเรื่องราวต่าง ๆ และเครื่องหมายหรือสิ่งบ่งชี้ต่าง ๆ ที่นิยมเชื่อถือกันมา
คลุมถึงเนื้อหาของสิ่งที่กล่าวแล้ว ปรากฏในรูปของผลงานของนักเขียนคนใดคนหนึ่งหรือที่
ปรากฏตามเครื่องมือสื่อสารอื่น ๆ ซึ่งผู้นำเสนอยังศึกษาคุณลักษณะของวัฒนธรรมพื้นบ้านไว้
ตามหลักวิชาและคงวัตถุประสงค์เดิมของมันไว้อย่างมั่นคงไม่มีการยกย้าย (Polley
(Editor), ๑๘๗๘ : ๖)

สำหรับคำว่าวัฒนธรรมที่ใช้ในภาษาไทยตามคำแปลว่า "คือเครื่องแสดงถึงความ
เจริญทั้งปวงของมนุษย์" จะเห็นว่าวัฒนธรรมมีขอบข่ายกว้างขวาง แต่กระนั้นก็ยังมีความ
หมายแคบกว่าวัฒนธรรมพื้นบ้าน เพราะวัฒนธรรมพื้นบ้านหมายถึง "แบบอย่างการดำเนิน
ชีวิตทั้งปวงของกลุ่มชน" โดยไม่พยายามเอาความรู้สึกของผู้นองเข้าไปจับว่าแสดงถึงความ
เจริญก้วยหรือไม่ เพราะถ้านำเอาการประเมินค่าไปเป็นเกณฑ์ในการกำหนดขอบข่ายเมื่อใด
ความรู้สึกของแต่ละบุคคลหรือกลุ่มคนอาจก่อให้เกิดความลำเอียงใ้สิ่งที่คนกลุ่มหนึ่งเห็นเป็น
ความเจริญ อีกกลุ่มหนึ่งอาจเห็นตรงกันข้ามได้ ส่วนการถือเอาแบบอย่างเป็นหลัก จะ
พิจารณาเพียงว่าเคยมีมาเช่นนั้นจริง รวมถึงกำลังมีอยู่จริงเป็นสำคัญ "วัฒนธรรมพื้นบ้าน
จึงมีขอบข่ายกว้างขวางกว่าวัฒนธรรม" ทั้งด้านชนิดและจำนวนของผู้ถือปฏิบัติ (สุธีวงศ์
พงศ์ไพบูลย์, ๒๕๒๕ : ๑๓)

มติของคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญระดับรัฐบาลว่าด้วยการพิทักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้าน

ประชุม ณ กรุงเทพฯ ได้กำหนดขอบข่ายวัฒนธรรมพื้นบ้านไว้ว่า คือสิ่งที่เป็นภูมิแห่งปัญญา
รูปแบบที่วัฒนธรรมพื้นบ้านปรากฏ ได้แก่ ภาษา วรรณกรรม คนตรี พ็อนรำ การละเล่น
เทพปกรณัม พิธีกรรม ความเชื่อ กิจประเพณี ทัศนกรรม สถาปัตยกรรม

รูปแบบของวัฒนธรรมพื้นบ้าน

เนื่องจากวัฒนธรรมพื้นบ้านมีขอบข่ายกว้างขวาง เพื่อเป็นการสะดวกแก่การศึกษา
จึงสามารถจำแนกประเภทโดยอาศัยรูปแบบ เป็น ๓ ประเภทต่อไปนี้คือ

๑. ประเภทที่ต้องอาศัยภาษา

๑.๑. นิทานพื้นเมือง เช่น เทพนิยาย (Fairy tale)

นิทานประจำถิ่น (Local legend) นิทานวีรบุรุษ (Hero tale) นิทานเกี่ยว
กับสัตว์ (Animal tale) นิทานอธิบายเหตุ (Explanatory) นิทานตลกขบขัน
(Jolk) นิทานรำเริง (Merry tale)

๑.๒. ภาษาถิ่น (Dialect) รวมทั้งวัฒนธรรมการพูดจา
(Folk speech) และการตั้งชื่อ (Naming)

๑.๓. บทกวีนิพนธ์ (Proverb) และคำกล่าวที่เป็นภาษิต
(Proverbal Saying) คือคำกล่าวที่รู้หรือยอมรับกันทั่วไป (Jan

Harold Brunvard, 1968: 1 - 2)

๑.๔. ปริศนาคำทาย (Riddles)

๑.๕. คำพูดที่คล้องจองกัน (Rhymes)

๑.๖. เพลงชาวบ้าน (Folk - Songs) รวมทั้งเพลง
กล่อมเด็ก (Lullabies) บทขับร้องเป็นเรื่องราว (Ballads)

๒. ประเภทที่ไม่ต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อ ได้แก่

๒.๑. สถาปัตยกรรมชาวบ้าน (Folk architecture)

๒.๒. ศิลปะชาวบ้าน (Folk Art)

๒.๓. งานฝีมือชาวบ้าน (Folk Craft)

๒.๔. เครื่องแต่งกายชาวบ้าน (Folk Customs)

๒.๕. การกินของชาวบ้าน (Folk foods) และนิสัยการกิน (Food habits)

๒.๖. อากัปกิริยาของชาวบ้าน (Folk gesture) เช่น การแสดง อากาการอาย อากาการโกรธ อากาการตอบรับและปฏิเสธ

๒.๗. คนตรีพื้นเมือง (Folk Music)

๓. ประเภทประสมประสาน ไคแก

๓.๑. ความเชื่อ (Belief) รวมถึงการถือโชคลาง คาถา อาคม การทำเสน่ห์ และเครื่องรางของขลัง (Charms)

๓.๒. การละครชาวบ้าน หรือการละเล่นพื้นเมือง (Folk dramas) หรือ (Folk plays) และการเต้นระบำรำฟ้อนของชาวบ้าน (Folk dances)

๓.๓. ประเพณีพื้นเมือง (Folk customs) หรือพิธีกรรม

๓.๔. งานมหกรรมพิธีการฉลอง (Festivals)

๓.๕. การเล่นหรือกีฬาพื้นเมือง (Folk games) รวมถึง การเล่นของเด็ก (Children 's games)

๓.๖. ยากลางบ้าน (Folk medicines)

บทบาทและหน้าที่ของวัฒนธรรมพื้นบ้าน

วัฒนธรรมพื้นบ้านมีบทบาทและหน้าที่นานาประการที่สำคัญคือ ช่วยคงเสถียรภาพ และเป็นกำลังสนับสนุนการแผ่ขยายของแบบอย่างการดำเนินชีวิตเป็นแบบฉบับควบคุมความประพฤติ และให้การศึกษาแก่เยาวชน เป็นเครื่องกระตุ้นให้มวลชนรวมพลังอันอาจก่อให้เกิดสังคมเพิ่ม ความมั่นคงยิ่งขึ้น และเนื่องจากวัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นสิ่งที่สังคมปกป้องรักษา มาแต่อดีตทำให้เราสามารถเข้าใจและหยั่งถึงความต้องการที่จำเป็น รวมทั้งความมุ่งมาก ของสังคมนั้น ๆ ตลอดจนถึงที่กักกันให้เกิดปัญหาขัดขวางการอยู่ดีกินดี (W.R. Bascom : ๓๓๓ - ๓๔๔)

บทบาทที่สำคัญยิ่งยวดของวัฒนธรรมพื้นบ้าน คือเป็นกลไกในการกำหนดระดับคุณภาพ

ของประชากรอื่นเชื่อมโยงไปถึงปัญหาการพัฒนาสังคมและประเทศ (Yoder, ๑๙๖๘ : ๕๓)

สุกัญญา สุจนายา ศึกษาเพลงปฏิพากษ์ของภาคกลางพบว่ามียุทธศาสตร์ต่อสังคมไทย ดังนี้ (สุกัญญา สุจนายา, : ๒๕๒๓)

๑. สร้างความบันเทิง เนื้อหาสนุก จังหวะสนุก ลีลาสนุก
๒. สร้างความสามัคคี เช่น เพลง เกี่ยวข้าว เพลงชักกระดาน

เพลงพวงมาลัย

๓. ให้การศึกษาแก่สังคม เพราะมีการสอดแทรกความรู้สึกรู้สียงทั้งทางโลก

และทางธรรม

๔. ระบายความเก็บกดอันเนื่องมาจากกฎเกณฑ์ ประเพณีและค่านิยมบาง

ประการโดยเฉพาะการแสดงออกทางเพศ

๕. ระบายความเก็บกดอันเนื่องมาจากภาวะทางเศรษฐกิจและสังคม

๖. บันทึกเหตุการณ์และวิจารณ์สังคม เช่น กล่าวถึงการเกณฑ์ทหารไป

รบฝรั่งเศสในสมัย รศ. ๑๑๒ (เพลงเรือสำนวนภิกษุพร้อม)

สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ ศึกษาเพลงกล่อมเด็กภาคใต้ พบว่ามีบทบาทและหน้าที่ดังนี้ (สุวิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, ๒๕๒๔)

๑. ชับกล่อมเพื่อช่วยให้เด็กหลับสนิทและเบิกความอบอุ่น
๒. สร้างความบันเทิงใจ บ่อนคลายความรู้สึกส่วนตัวของผู้กล่อม
๓. เป็นเครื่องสื่อสารของชาวบ้าน เพราะให้ความรู้แฝงอยู่ เช่น

ทางภูมิศาสตร์ เหตุการณ์ในสังคม วรรณกรรม

๔. ปลุกฝังคุณสมบัตินิยมความเป็นกุลบุตรกุลธิดา ในเนื้อเพลงชับกล่อม

๕. รักษาความรู้สึกของสังคม เช่นให้พยายามรักษาประเพณีอย่างเคร่งครัด

และจรรยาบรรณ

บทบาทของวัฒนธรรมพื้นบ้านต่อสังคม

ในฐานะที่วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นมรดกของสังคม การรู้วิธีการจัดการให้เกิดประโยชน์ จะทำให้วัฒนธรรมพื้นบ้านมีบทบาทหน้าที่อย่างไพศาล สำหรับในประเทศไทยนับว่าเป็นประเทศที่ร่ำรวยทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน แต่ยังมีบทบาทและหน้าที่ไม่เป็นคุณแก่ประเทศและสังคมเท่าที่ควร ข้ำร่ายบางอย่างกลายเป็นโทษ เป็นอุปสรรคในการแก้ปัญหาและการพัฒนาคุณภาพของคน ทั้งนี้เพราะเรามองข้ามความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านและขาดวิธีการจัดการที่ดี

๑. มีบทบาทสำคัญ ต่อการพัฒนาคุณภาพของประชากร โดยให้มีการดำเนินการ

๑. ให้มีการศึกษาค้นคว้า
๒. การจัดการศึกษาทุกสาขาวิชาและทุกระดับชั้น
๓. ส่งเสริมให้มีกิจกรรมทั้งส่วนเอกัตบุคคลและส่วนบุคคล
๔. รัฐบาลจะต้องมีนโยบาย แผนงาน กิจกรรม และงบประมาณ

๒. มีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างทางเศรษฐกิจ โดยให้มีการดำเนินการ

๑. รัฐบาลจัดดำเนินการโครงการพิเศษ โดยเลือกแหล่งที่มีศักยภาพ

ในท้องถิ่นมากพอจัดตั้งนิคมศิลปหัตถกรรมเฉพาะถิ่น

๒. จัดตั้งหน่วยงานทำธุรกิจทางวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น บริการข้อมูล แดมบันทึกภาพ ภาพยนต์ ภาพนิ่ง ฯลฯ
๓. จัดตั้งพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมท้องถิ่นขนาดใหญ่ ที่มีความสมบูรณ์ทุกภาค อย่างน้อยภาคละ ๑ แห่ง

๓. มีบทบาทสำคัญต่อความมั่นคงของชาติ โดยได้มีการดำเนินการ

๑. ทุกคนควรถือเป็นหน้าที่ในการดำรงรักษาวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดั้งเดิมไว้โดยถือปฏิบัติและร่วมกิจกรรม
๒. บุคคลที่เป็นกลไกของรัฐจะต้องรู้จักขนบธรรมเนียมประเพณีของแต่ละท้องถิ่น และวัฒนธรรมพื้นบ้านของในท้องถิ่นที่ตนรับผิดชอบอยู่
๓. จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม เป็นการปลูกฝังความเป็นพวกเดียวกัน สร้างความสามัคคี ไม่ให้เกิดการแตกแยก

๘. ใช้ศิลปินพื้นบ้าน และการละเล่นพื้นเมืองให้เป็นตัวสื่อในการประชาสัมพันธ์แนวคิดหรือชี้แนวทางปฏิบัติให้ชาวบ้านรู้โดยสอดคล้องในการเล่นหรือเพลงพื้นเมือง

แนวทางการศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านจักให้มีการศึกษาตามเป้าหมาย ๓ ประการ คือ

๑. ให้รู้สภาพที่แท้จริงของวัฒนธรรมพื้นบ้านแต่ละแขนงอย่างละเอียดและถูกต้อง
๒. ให้รู้คุณสมบัติของข้อมูลและองค์ประกอบอื่นที่เกี่ยวข้อง
๓. เพื่อปฏิบัติการอนุรักษ์และส่งเสริม

รู้จักหน่วยงานที่มีบทบาทรับผิดชอบในการดำเนินการ

รัฐบาลได้ตระหนักและเล็งเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นอย่างรีบด่วนที่จะต้องให้วัฒนธรรมเป็นเครื่องชูอนาคตของประเทศชาติ จึงได้จัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบงานทางด้านวัฒนธรรมและวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยตรงคือ

๑. สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ
๒. ศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้าน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

๓. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ สังกัดสำนัก

นายกรัฐมนตรี

๔. กรมศิลปากร สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ

๕. สถาบันทักษิณคดี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา สังกัด

ทบวงมหาวิทยาลัย

๖. สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

๗. ศูนย์ศึกษาศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มหาสารคาม สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ยังมีวิทยาลัยครูทั่วประเทศจำนวน ๓๖ แห่งที่เป็นศูนย์วัฒนธรรมประจำจังหวัด สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ กระจายอยู่ทั่วทุกภาคของประเทศ

หน่วยงานเหล่านี้ทำหน้าที่ส่งเสริม เผยแพร่ อนุรักษ์ อนุรักษ์ อนุรักษ์ ขนบธรรมเนียมประเพณี ศิลปวัฒนธรรมของชาติ โดยรัฐได้วางแผนนโยบายวัฒนธรรมแห่งชาติโดยทั่วไปไว้ดังนี้ (สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ๒๕๒๑ : ๔๒)

๑. พึงจัดให้หน่วยงานของรัฐและของเอกชนที่ดำเนินงานด้านวัฒนธรรมได้ประสานงานกันอย่างใกล้ชิด และเร่งระดมสรรพกำลังเพื่อการพัฒนา

๒. พึงขยายเผยแพร่วัฒนธรรมของชาติทุกด้าน รวมทั้งให้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ทางวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน ทั้งในท้องถิ่นและต่างประเทศ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรมของชาติ

๓. พึงซ่อมแซม บูรณะและบำรุงรักษาสมบัติวัฒนธรรมให้เป็นไปตามหลักวิชา

๔. พึงสนับสนุนส่งเสริมให้มีการศึกษาและการวิจัยในวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ของไทย พร้อมทั้งปลูกฝังทัศนคติและค่านิยมอันพึงประสงค์ทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น

๕. พึงส่งเสริมและสนับสนุนวัฒนธรรมพื้นบ้าน เพื่อก่อให้เกิดความภาคภูมิใจ และรู้สึกหวงแหนในวัฒนธรรมพื้นฐานและท้องถิ่น

๖. พึงสนับสนุนส่งเสริมศิลปร่วมสมัย ตลอดจนให้รู้จักปรับปรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติอื่นที่เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทยให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นอยู่ของคนไทย

๗. พึงป้องกันทำลายศาสนาซึ่งคนไทยนับถือ ตลอดจนปกป้องรักษาศาสนสมบัติ

๘. พึงฝึกอบรมบุคลากรด้านวัฒนธรรมสาขาต่าง ๆ โดยเฉพาะในค้ำที่ขาดแคลน เพื่อสนับสนุน ส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรม ตลอดจนส่งเสริมสถานภาพของศิลปินและบุคลากรที่อุทิศตนให้แก่การศึกษาคนควา และส่งเสริมทางวัฒนธรรม

๙. รัฐพึงหาทางให้เศรษฐกิจและวัฒนธรรมได้เกื้อกูลกันและกัน

จากการที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้วางแผนนโยบายทางวัฒนธรรมโดยทั่วไปไว้ดังกล่าวนั้น ก็เพื่อหวังที่จะแก้ปัญหาทางวัฒนธรรมตามความ

มุ่งหมายดังนี้คือ

๑. ต้องการจะให้วัฒนธรรมแพร่ไปยังประชาชนให้มากที่สุดและโดยเร็วที่สุด
๒. ต้องการที่จะให้เกิดความรู้และความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ให้กว้างขวางลึกซึ้งและถูกต้องยิ่งขึ้น
๓. ต้องการที่จะให้มีการสร้างสรรค์วัฒนธรรมด้านต่าง ๆ ต่อไป ทำนองเดียวกับที่บรรพบุรุษได้กระทำมาแล้ว
๔. ต้องการที่จะทำนุบำรุง รักษาวัฒนธรรมไทยที่สำคัญมิให้เสื่อมโทรมและ

สูญหาย

จากความเป็นมาของปัญหา ลักษณะ ขอบข่ายของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน รูปแบบของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ความสำคัญและบทบาทของวัฒนธรรมพื้นบ้านและแนวทางการที่จะศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่ได้กล่าวมาโดยสังเขปข้างต้นนั้น การศึกษาเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำหน้าที่แพร่กระจาย และสืบทอดตลอดจนให้ประชาชนเกิดความรักและหวงแหน สิ่งที่เป็นมรดกอันล้ำค่านี้ไว้ โดยที่ต้องมีสถาบันใดสถาบันหนึ่งเป็นผู้ปลูกฝัง ถ่ายทอดและให้ความรู้อย่างถูกต้องตามระบบ พร้อมกับสร้างความภาคภูมิใจให้เกิดในหมู่มชนในทุกระดับ กล่าวคือตั้งแต่ประถมศึกษา มัธยมศึกษาจนถึงอุดมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งที่กระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาคของประเทศคือ ส่วนสำคัญในการที่จะให้ความรู้ และสร้างพื้นฐานของความเข้าใจในวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีให้เกิดขึ้นกับเยาวชนเพื่อเกิดความรักความหวงแหนและรักความเป็นไทย ความมีเอกลักษณ์ประจำชาติตลอดจนเผยแพร่ทำนุบำรุง ส่งเสริมให้ประชาชนช่วยกันปกป้องรักษาและประพฤติปฏิบัติพร้อมกันยึดมั่นในค่านิยมที่ดีต่อการดำเนินชีวิตเพื่อให้สมกับที่มีภาระกิจหลักประการที่ ๔ คือ การทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม นอกเหนือจากการสอน การวิจัยและการบริการทางวิชาการแก่ชุมชน ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการเรียนการสอน โดยเฉพาะในสาขาวัฒนธรรมพื้นบ้าน อันเป็นพื้นฐานของการดำเนินชีวิตของคน

ในปัจจุบันนี้สภาพการเรียนการสอนที่แท้จริงนั้น สถาบันอุดมศึกษาเปิดสอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นเพียงวิชาเลือกในสายวิชาเอกบางวิชาเท่านั้น เช่น วิชาเอกภาษาไทย

ผู้เรียนทุกคนจึงไม่มีโอกาสรับรู้และรับการปลูกฝังจากสถาบันเลย จึงเห็นว่าควรที่จะต้องให้
วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านหรือที่เรียกเป็นอย่างอื่น เช่น ไทยคดีศึกษา ศคชนวิทยา พื้นบ้านศึกษา
 ฯลฯ เป็นวิชาที่บรรจุอยู่ในวิชาพื้นฐานเพื่อให้ทุกคนได้ศึกษา

จึงจำเป็นที่จะต้องทำการศึกษา วิจัยถึงเนื้อหาของวิชาและขอบข่ายของหลักสูตร
ในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนในระดับปริญญาตรีว่ามีการสอนหรือไม่ วิชาใดบ้างที่เกี่ยวข้อง
พร้อมกับสำรวจเนื้อหาของหลักสูตรแบบเรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา
ทั้งในหลักสูตรและนอกหลักสูตรและกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยศึกษาเปรียบเทียบวิชาพื้นฐาน
และวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งในแผนพัฒนาฯ ระยะที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๐ - พ.ศ.
๒๕๓๔) มีวัตถุประสงค์สำคัญของการพัฒนาการอุดมศึกษา (อุทัย บุญประเสริฐ, ๒๕๓๐)
โดยมุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาคำเนินการผลิตบัณฑิต วิจัย บริการทางวิชาการแก่สังคม และ
ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ใค้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
เศรษฐกิจและสังคมของประเทศในนโยบายข้อที่ ๑๐ ส่งเสริมให้มีนิสิตนักศึกษาเข้าร่วม
กิจกรรมเสริมหลักสูตรการบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและให้สามารถพัฒนาตนเองรวมทั้งปรับ
ตัวให้เข้ากับสังคมได้ และในข้อที่ ๑๓ ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาคำเนินกิจกรรมด้าน
ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) ประเภทการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Study) เพื่อศึกษาหลักสูตรและเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษา นอกจากนี้ยังทำการเปรียบเทียบหลักสูตรและรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดำเนินการสอนอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนการทำการสำรวจกิจกรรมที่ปรากฏอยู่ในกิจกรรมเสริมหลักสูตร นอกหลักสูตรและความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน เพื่อประโยชน์ต่อการเสนอแนะให้มีการปรับปรุงให้ตรงตามเนื้อหาช่วยทั้งหลักสูตร โครงสร้างและกิจกรรม เพื่อสนองต่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ตลอดจนความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษา

ในบทนี้จะกล่าวถึงวิธีดำเนินการวิจัยซึ่งจะประกอบด้วย ๒ ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ ๑ เป็นการศึกษา สํารวจหลักสูตร โดยผู้วิจัยได้นำหลักสูตร ของสถาบัน อุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เฉพาะมหาวิทยาลัยเปิดในระดับปริญญาตรีนำมา ศึกษาตามประเภทของวัฒนธรรมพื้นบ้าน คือ วัฒนธรรมพื้นบ้านประเภทที่คองอาศัยภาษาเป็น สื่อ ประเภทที่ไม่คองอาศัยภาษา และวัฒนธรรมพื้นบ้านประเภทประสมประสาน โดยศึกษา แยกเป็นจำนวนรายวิชาพื้นฐานทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน แต่ละสถาบันอุดมศึกษา และรายวิชาเอก ในระดับปริญญาตรี นำเสนอในรูปของการบรรยายและตารางแสดงการ เปรียบเทียบ

ขั้นตอนที่ ๒ ดำเนินการวิจัยโดยใช้แบบสอบถามประกอบด้วย

๑. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
๒. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย
๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๔. วิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ประชากรและตัวอย่าง

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา

ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี ปีสุดท้ายในปีการศึกษา ๒๕๒๔

กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)
ใช้เกณฑ์สุ่มตัวอย่างของ โรเบิร์ต วี เคจซี่ (Robert V. Kejcic) และคาร์ล
คัมเบลยู มอร์แกน (Daryle W. Morgan) ซึ่งได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างดังนี้คือ

ลำดับที่	ชื่อสถาบัน	ประชากร	ตัวอย่าง
๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๓๑๕๒	๓๕๖
๒	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๒๓๐๑	๓๓๑
๓	มหาวิทยาลัยมหิดล	๔๓๕	๒๖๕
๔	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๒๑๒๗	๓๒๗
๕	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๖๕๗	๒๕๒
๖	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๓๘๓๒	๓๕๑
๗	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๑๓๗๒	๓๐๕
๘	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๒๗๔๔	๓๓๘
๙	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๑๕๓๑	๓๐๖
๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๑๔๔๖	๓๒๐
๑๑	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๗๔๖	๒๖๐
	รวม	๒๑,๑๑๗	๓,๓๔๔

จากการสุ่มตัวอย่างดังกล่าว ได้ตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาจาก ๑๑ สถาบัน
จำนวนทั้งสิ้น ๓,๓๔๔ คน

๒. การสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยมีขั้นตอนและวิธีการสร้างเครื่องมือดังนี้

๑. ศึกษาเอกสารการ จัดกิจกรรมของสถาบันที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน
กิจกรรมเสริมหลักสูตร และกิจกรรมนอกหลักสูตร
๒. สัมภาษณ์และให้นิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่าง
เขียนถึงปัญหาของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ทั้งที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม
ของสถาบันเพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำมาจัดสร้างแบบสอบถาม โดยสร้างเป็นแบบมาตราส่วน
ประเมินค่า (Rating Scale) ๕ ช่วง ซึ่งครอบคลุมถึงกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับ
วัฒนธรรมพื้นบ้าน
๓. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ๒ ท่านได้ตรวจสอบ ความตรง
ตามเนื้อหา (Content Validity) และพิจารณาให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อ
การปรับปรุง
๔. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วมาแก้ไขข้อ
บกพร่องตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ ร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษา
๕. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิต
นักศึกษาของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน ๕๐ คน แล้วนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้
แล้วมาหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา
(Coefficient of Alpha)

ได้ค่าความเที่ยงแบบสอบถามด้านการ จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ด้านความ
คิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านและทั้งหมด
เป็น ๐.๙๐๒, ๐.๘๗๔ และ ๐.๘๐๙ ตามลำดับ

๖. จากนั้นผู้วิจัยนำผลการทดลองใช้แบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยเฉพาะในคำานของการใช้ภาษา จนได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ จึงนำไปใช้กับตัวอย่างต่อไป

ลักษณะของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวทางที่ได้สัมภาษณ์ และสอบถามกลุ่มตัวอย่างของนิสิตนักศึกษาถึงปัญหาทางการเรียน กิจกรรมและความคิดเห็นต่อวัฒนธรรมพื้นบ้าน นำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จำนวน ๖ ท่าน และนำมาแก้ไขจนสมบูรณ์ แบบสอบถามได้แบ่งออกเป็น ๓ ตอนคือ

- ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบ
- ตอนที่ ๒ ข้อมูลจากการสำรวจการจักกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
- ตอนที่ ๓ ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจักกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน

๓. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมแบ่งออกเป็น ๒ ลักษณะคือ

๑. ผู้วิจัยเดินทางไปแจกและเก็บข้อมูลแบบสอบถามด้วยตนเอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยมหิดล

๒. การส่งและเก็บแบบสอบถามทางไปรษณีย์ ได้แก่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร

แบบสอบถามที่นำไปแจกเองและส่งทางไปรษณีย์ ตามจำนวนตัวอย่างที่สุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) ของโรเบิร์ต วี เคจซี่ (Robert V. Kejcie)

และคาร์ล กับเบิลยู มอร์แกน (Daryle W. Morgan) ทั้งหมดจำนวน
๓,๓๘๘ ฉบับ รับคืน ๒,๘๕๕ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๘๘ ของแบบสอบถามทั้งหมด

ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไป และได้รับดลัคืนมา จำแนกตามสถาบัน
อุดมศึกษา แสกงใค้กักรางที่ ๑ ดังนั้

ตารางที่ ๑ จำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปและได้รับคืน จำแนกตามสถาบันอุดมศึกษา

สถาบันอุดมศึกษา	จำนวน ที่ส่งไป	จำนวน ที่ได้รับคืน	คิดเป็น ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๓๘๖	๒๘๘	๘๒.๐๘
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๓๓๑	๓๐๘	๙๑.๘๘
มหาวิทยาลัยมหิดล	๒๖๕	๒๕๖	๙๖.๖๐
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๓๒๓	๒๖๐	๗๙.๕๑
มหาวิทยาลัยศิลปากร	๒๘๒	๒๓๐	๘๑.๐๘
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๓๕๑	๒๓๕	๖๗.๒๕
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๓๐๒	๒๘๖	๙๕.๓๐
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๓๓๘	๒๘๑	๘๓.๑๓
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๓๐๖	๒๘๐	๙๑.๕๓
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๓๒๐	๒๓๘	๗๕.๖๒
สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๒๖๐	๒๐๕	๗๘.๘๘
รวม	๓๓๘๘	๒๘๕๕	๘๕.๘๘

๔. วิธีดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สำหรับการศึกษาและสำรวจวิจัยที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านนั้น ศึกษาและสำรวจโดยนำเสนอในรูปของการวางระหว่างสถาบันทั้งหมดประกอบกับการบรรยายเป็นความเรียง

๒. สำหรับจำนวนรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏในโครงสร้างของหลักสูตรทั้งส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานบังคับและวิชาเอกในสถาบันอุดมศึกษานำเสนอในรูปของการวางเปรียบเทียบระหว่างสถาบัน ความเกณฑ์มาตรฐานสากลของครุภัณฑ์

๓. สำหรับข้อมูลจากการสำรวจการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านวิเคราะห์โดยนำคำถามแต่ละฉบับมาทรวให้คะแนนเป็นรายชื่อตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ กล่าวคือ ให้คะแนน ๕, ๔, ๓, ๒, ๑ สำหรับคำตอบมากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย และน้อยที่สุดตามลำดับ จากนั้นคำนวณค่ามัธยเลขคณิต แสดงค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานจากคะแนนของข้อมูลดังกล่าวโดยคำนวณแยกเป็นรายสถาบันอุดมศึกษาครบทั้ง ๑๑ สถาบัน แล้วนำค่ามัธยเลขคณิตที่คำนวณได้มาจัดเป็นระดับ "น้อย" "ปานกลาง" และ "มาก" อย่างใดอย่างหนึ่งโดยใช้เกณฑ์ตามช่วงพิสัยของค่ามัธยเลขคณิตและแต่ละช่วงดังนี้คือ ค่ามัธยเลขคณิตระหว่าง ๑.๐๐ - ๒.๓๓, ๒.๓๔ - ๓.๖๖ และ ๓.๖๗ - ๕.๐๐ จัดอยู่ในระดับ "น้อย" "ปานกลาง" และ "มาก" ตามลำดับ ในขณะที่ให้นำค่ามัธยเลขคณิตของแต่ละข้อคำถามมาจัดเรียงตามความมากน้อย แล้วจัดอันดับ จากนั้นนำข้อมูลที่วิเคราะห์ทั้งข้างต้นมาสรุปเพื่อเปรียบเทียบการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นรายชื่อเพื่อพิจารณาว่าในข้อคำถามใดมีสถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรมหรือมีนิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ในระดับใดเป็นส่วนใหญ่โดยทำการวางสรุปจำนวนสถาบันและแจกแจงตามระดับซึ่งแยกเป็น "มาก" "ปานกลาง" และ "น้อย" ในทำนองเดียวกันเพื่อพิจารณาว่าสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ทั้ง ๑๑ สถาบันที่ศึกษามีสถาบันใดบ้างที่ส่วนใหญ่จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน และมีนิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ในระดับมาก ปานกลาง หรือน้อย ได้สรุปจำนวน

ข้อความที่สถาบันอุดมศึกษาแต่ละสถาบันจัดกิจกรรมหรือนิสิตนักศึกษามีแนวความคิดอยู่ในแต่ละระดับไว้ควยในตารางเดียวกัน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลอาศัยสถิติเพื่อการบรรยาย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่ามัธยิมเลขคณิต และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับวัตถุประสงค์ของการวิจัย
ดังนี้คือ

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษารายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
พื้นบ้านซึ่งปรากฏอยู่ในหลักสูตรที่เป็นรายวิชาบังคับพื้นฐานและรายวิชาเอกของหลักสูตรปริญญาตรี
ในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ สถาบัน

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของหลักสูตร
ส่วนที่เป็นวิชาบังคับพื้นฐานและรายวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยเปรียบเทียบ
การย่อยละจากสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ สถาบัน

ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาการจักกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
พื้นบ้านและความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคอการ เรียนการสอนและการจักกิจกรรมทางวัฒนธรรม
พื้นบ้าน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง ๓ ตอนดังกล่าวข้างต้นมีปรากฏดังต่อไปนี้

ตอนที่ ๑ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษารายวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน
ซึ่งปรากฏในหลักสูตรที่เป็นรายวิชาบังคับพื้นฐานและรายวิชาเอกของหลักสูตรปริญญาตรีใน
สถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ สถาบัน ซึ่งมีเนื้อหาสาระตามประเภทของวัฒนธรรมพื้นบ้าน มี
ประเภทที่ท่องอาศัยภาษาเป็นสื่อ ประเภทที่ไม่ท่องอาศัยภาษาเป็นสื่อ และวัฒนธรรมพื้นบ้าน
ประเภทประสมประสาน โดยศึกษาแยกเป็นจำนวนรายวิชาบังคับพื้นฐานทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน
แต่ละสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนรายวิชาเอกสรุปได้ดังตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ รายวิชาและจำนวนหน่วยกิตวิชาพื้นฐาน วิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
๑.	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	อารยธรรมไทย	๓	ภาษาไทยถิ่น	๓
		มนุษย์กับสังคม	๓	วรรณคดีท้องถิ่น	๓
		สังคมกับวัฒนธรรม	๓	วรรณคดีนิทาน	๒
		สังคมวิทยาชนบทไทย	๓	คติชนวิทยา	๓
		สถาปัตยกรรมไทย	๒	หุ่นหนังตะลุงและ	
		ยุคสมัยวัฒนธรรมไทย	๓	หนังใหญ่	๒
		ศิลปไทยและการช่าง		ภูมิศาสตร์สังคมและ	
		ฝีมือ	๒	วัฒนธรรมไทย	๓
		วัฒนธรรมไทย	๒	วัฒนธรรมไทย	๒
		คติชนวิทยา	๓	ดนตรีและการละเล่น	
		ดนตรีเบื้องต้นและ		พื้นเมืองไทย	๒
		ดนตรีไทยโบราณ	๓	ความสัมพันธ์ระหว่าง	
		ประวัติดนตรีไทย	๓	ภาษาและวัฒนธรรมไทย	๓
		สังคมวิทยาเมือง	๓	นิทานพื้นบ้านและ เพลง	
		สังคมและวัฒนธรรม		พื้นบ้าน	๓
		มานุษยวิทยา	๓	เทคนิคและทักษะกีฬา	
		มานุษยวิทยา	๓	พื้นเมืองไทย	๑
		สังคมและการเปลี่ยนแปลง		หุ่นไทย	๒
		แปลงทางวัฒนธรรม	๓	ความซาบซึ้งในศิลปะ	๒
		มนุษย์กับศาสนา	๒	ประวัติสถาปัตยกรรมไทย	๓

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก		
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.	
	มุนษยภัคคตินิยม	๒		ประวัติคนตรีพื้นบ้านไทย ๓ ทักษะคนตรีพื้นบ้านไทย ๓ ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นไทย ๓ ประวัติศาสตร์สังคมไทย ๓ ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม ๓ ศิลปการละครพื้นบ้านไทย ๒ วัฒนธรรมเกี่ยวกับภาษา และวรรณคดี ๒ กลุ่มชาติพันธุ์ในสังคมไทย ๓ สังคมวิทยาชนบท ๓ นิทาน ละคร และหุ่น สำหรับเด็ก ๒ เทคนิคและทักษะกระบี่ กระบอง ๑ ธรรมวิทยา ๒ มานุษยวิทยาชั้นนำทาง วัฒนธรรม ๒ การสื่อสารโดยภาษา ท่าทาง ๒		
	รวม ๑๗	รายวิชา ๔๖		รวม ๒๔	รายวิชา ๖๔	

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
๒	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	อารยธรรมไทย	๒	ประวัติศาสตร์กฎหมาย	
		ความรู้พื้นฐานทาง		ไทย	๒
		ศาสนา	๒	วัฒนธรรมและสังคมไทย	๓
		มนุษย์กับศิลปะและ		สื่อประเพณี	๓
		ดนตรี	๒	สังคมวิทยาเบื้องต้น	๓
		มนุษย์กับสังคม	๓	สังคมวิทยา	๓
		มนุษย์กับวรรณคดี	๒	มนุษยวิทยาเบื้องต้น	๓
		สังคมกับการปกครอง		ศาสนาและวัฒนธรรม	๓
		ไทย	๓	วัฒนธรรมกลุ่มชาติพันธุ์	
		พัฒนาการของ		ในประเทศไทย	๓
		วิทยาศาสตร์กับการ		คหิธาบ้าน	๓
		เปลี่ยนแปลงทาง		โบราณคดีในประเทศไทย	๓
		วัฒนธรรม	๒	ศิลปะของสังคมระกับ	
				กิ่งเดิม	๓
				ประวัติท้องถิ่นไทย	๓
		ระบบการเขียนและการ			
		ใช้คำในภาษาไทย	๓		
		ภาษาไทยท้องถิ่น	๓		
		ภาษากับวัฒนธรรมไทย	๓		

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
				วรรณกรรมท้องถิ่นของ ไทย	๓
				การละคอนและการละเล่น พื้นเมือง	๓
				หุ่นกระบอก	๓
		รวม ๓ รายวิชา	๑๖	รวม ๑๔ รายวิชา	๕๓
๓	มหาวิทยาลัยมหิดล	มานุษยวิทยาเบื้องต้น	๒	ศาสนาศึกค้ำบรรพ	๓
		ความซาบซึ้งในศิลปะ	๒	ศาสนากับสังคมวัฒนธรรม	๓
		สังคมวิทยาเบื้องต้น	๒	สังคมวิทยาศาสนา	๓
		ศาสนาเปรียบเทียบ	๒	ลักษณะครอบครัวไทย	๓
		รวม ๔ รายวิชา	๘	รวม ๔ รายวิชา	๑๒
๔	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	สังคมวิทยาเบื้องต้น	๓	มานุษยวิทยาเบื้องต้น	๓
		สังคมวิทยาชนบท	๓	มานุษยวิทยาทาง	
		ศาสนาเบื้องต้น	๓	วัฒนธรรม ๑	๓
		ทักษะและวิธีสอน		มานุษยวิทยาทาง	
		กระบี่กระบอง	๑	วัฒนธรรม ๒	๓
				การปกครองของไทย	๒
				ประวัติศาสตร์ไทย	๓

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
				ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม	๒
				ภูมิศาสตร์เกษตรทาง	
				วัฒนธรรม	๓
				จิตวิทยาสังคมเบื้องต้น	๓
				สังคมและวัฒนธรรมไทย	๓
				การเปลี่ยนแปลงทาง	
				สังคมและวัฒนธรรม	๓
				นิทานพื้นบ้าน	๒
				ศาสนากับวัฒนธรรม	๓
				วรรณกรรมนิทานชาดก	
				และนิทานพื้นบ้าน	๓
				วรรณกรรมท้องถิ่น	๓
				กสิชนวิทยา	๓
				ชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย	๓
				ดนตรีและการละเล่น	
				พื้นเมืองทางนันทนาการ	๒
				วรรณกรรมชนบทธรรมเนียม	
				ประเพณี	๓
				ภาษาและวัฒนธรรม	๓
				ศาสนาและวัฒนธรรม	๓
		รวม ๔ รายวิชา	๑๐	รวม ๒๐ รายวิชา	๕๖

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
๕	มหาวิทยาลัยศิลปากร	พุทธศาสนาในชีวิต		ประวัติศาสตร์ล้านนาไทย	๓
		คนไทย	๒	ประวัติพุทธศาสตร์ใน	
		หลักมานุษยวิทยา	๒	ประเทศไทย	๒
		มนุษย์กับการสร้าง		โบราณคดี	๓
		สรรค์	๓	พิพิธภัณฑ์สถานวิทยา	๓
		มนุษย์กับสิ่งแวดล้อม		ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม	๒
		และวัฒนธรรม	๓	พืชสมุนไพร	๒
		ดนตรีวิจิตร	๒	การศึกษามูลทาง	
		ศิลปวิจิตร	๒	ประวัติศาสตร์จากโบราณ	
		ศิลปตะวันออก	๒	คดีและประวัติศาสตร์ศิลป์	๓
		วรรณคดีวิจิตร	๒	ภาษาศาสตร์เบื้องต้น	๒
		ภาษาศาสตร์และ		ลักษณะภาษาไทย	๓
		ภาษาถิ่นเบื้องต้น	๒	การละครและสิ่งบันเทิงใน	
		ประวัติศาสตร์ไทยถิ่น	๓	ประเทศไทย	๒
		ภูมิศาสตร์การตั้งถิ่นฐาน	๒	สังคมวิทยาวัฒนธรรม	๒
		สังคมมนุษย์	๒	ภาษาถิ่น	๒
		ทฤษฎีสังคมวิทยา		ภาษากับสังคม	๒
		และมานุษยวิทยา	๓	วรรณคดีท้องถิ่น	๒
		ศิลปะโบราณใน		ปรัชญาวัฒนธรรม	๒
		ประเทศไทย	๒	คติชนวิทยา	๒

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
				สังคมมนุษย์	๒
				หลักสูตรมนุษยวิทยา	๒
				วัฒนธรรมพื้นบ้าน	๒
				นวนิยายนิทานพื้นบ้านไทย	๒
				สังคมและวัฒนธรรมไทย	๓
				วรรณกรรมชาวบ้าน	๒
				วรรณคดีทางชนบท	
				นิยมประเพณี	๒
				วัฒนธรรมไทย	๒
				ศาสนาเปรียบเทียบ	๒
		รวม ๑๔ รายวิชา	๑๒	รวม ๒๕ รายวิชา	๕๒
๒	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	พื้นฐานอารยธรรมไทย	๒	วรรณคดีเกี่ยวกับชนบ	
		ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม		ประเพณี	๒
		เบื้องต้น	๒	วรรณคดีนิทาน	๒
		สังคมวิทยาเบื้องต้น	๒	คติชนวิทยา	๒
		สังคมและวัฒนธรรมไทย	๒	ภาษาถิ่น	๒
		ภาษากับวัฒนธรรม	๓	วรรณกรรมท้องถิ่น	๒
		สังคมวิทยาชนบท	๓	ศิลปะพื้นบ้าน	๒

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
				ดนตรีพื้นบ้านไทย	๒
				การละเล่นพื้นเมือง	๒
				วรรณคดีคนตรีจารีต	
				ภาคพายัพ	๒
				วรรณคดีคนตรีจารีต	
				ภาคอีสาน	๒
				วรรณคดีคนตรีจารีต	
				ภาคหักมิม	๒
				วรรณคดีคนตรีจารีต	
				ภาคกลาง	๒
				พิธีสมุนไพรม	๓
		รวม ๖ รายวิชา	๑๘	รวม ๑๓ รายวิชา	๒๗
๗	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	อารยธรรมไทย	๓	ภูมิศาสตร์อีสาน	๒
		สังคมศาสตร์เบื้องต้น	๒	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม	๒
		วรรณคดีไทยนิยม	๒	กีฬาพื้นเมืองไทย	๑
		สังคมวิทยาชนบท	๒	เทคนิคการสอนภาษาไทย	
		มานุษยวิทยาวัฒนธรรม		เฉพาะถิ่น	๒
		เบื้องต้น	๓	อีสานศึกษา	๓

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
		วัฒนธรรมไทย	๒	ภาษาถิ่น	๓
		ศาสนาเปรียบเทียบ	๓	ภาษากับวัฒนธรรม	๓
		ความซาบซึ้งในศิลปะ	๒	ศาสนากับสังคมวัฒนธรรม	๓
		ความซาบซึ้งในดนตรี	๒	ทักษะในการสอนกีฬา	
		ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม	๒	พื้นบ้านไทย	๑
				ดนตรีและการแสดง	
				พื้นบ้าน	๒
				ประวัติศาสตร์ไทย	๑
				โบราณคดี	๓
				โบราณคดีในประเทศไทย	๒
				พุทธศาสนากับสังคม	
				วัฒนธรรมไทย	๓
				วรรณคดีท้องถิ่น	๒
				คติชนวิทยา	๒
				วัฒนธรรมอีสาน	๒
				วรรณคดีอีสาน	๒
				นิทานพื้นเมือง	๒
				ภาษาถิ่นวัฒนธรรม	๒
				ภาษากับวัฒนธรรม	๒
				ทักษะในการสอนกระบี่	
				กระบอง	๑

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
				ลักษณะครอบครัวเชิง วัฒนธรรม	๓
		รวม ๑๐ รายวิชา	๒๓	รวม ๒๓ รายวิชา	๕๑
๔	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	สังคมวิทยา	๓	ศิลปพื้นบ้านล้านนา	๓
		มานุษยวิทยาเบื้องต้น	๓	ศิลป์ไทย	๓
		หลักการใช้ภาษาไทย และภาษาถิ่น	๓	คติชนวิทยา	๓
		ความซาบซึ้งในศิลปะ	๓	ประวัติศาสตร์ไทย	๓
				ทักษะเทคนิคการใช้กระบี่ กระบอง	๑
				ภาษาถิ่นล้านนา	๓
				สถาปัตยกรรมไทย	๓
				การแกะสลัก	๓
				ความซาบซึ้งในดนตรี วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ล้านนา	๓
				ศิลปพื้นบ้านและช่างฝีมือ	๓
				อาณาจักรล้านนา	๓
				พุทธปรัชญา	๓

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
				สังคมวิทยากับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม	๓
				สุขภาพพลานามัยกับวัฒนธรรม	๒
				นิทานพื้นบ้าน	๓
				ไทยคดีศึกษา	๓
				การละเล่นของไทย	๓
				ยาสมุนไพร	๓
		รวม ๔ รายวิชา	๑๒	รวม ๑๕ รายวิชา	๕๔
๔	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	ศาสนาและวัฒนธรรม	๓	คหิชาชาวบ้านภาคใต้	๒
		มนุษย์กับคนตรี	๓	ภาษาถิ่น	๒
		มนุษย์กับวัฒนธรรม	๓	ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม	๓
		สังคมวิทยาและวัฒนธรรมไทย	๓	ศิลปหัตถกรรมท้องถิ่น	๓
		สังคมวิทยาเบื้องต้น	๓	อาหารกับวัฒนธรรม	๓
		สังคมวิทยาชนบท	๓	อาหารท้องถิ่น	๒
		รวม ๖ รายวิชา	๑๘	รวม ๖ รายวิชา	๑๕

ตารางที่ ๒ ต่อ

ที่	สถาบันอุดมศึกษา	วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
		รายวิชา	นก.	รายวิชา	นก.
๑๐	สถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า	สังคมวิทยาเบื้องต้น	๓	-	-
		มานุษยวิทยาเบื้องต้น	๓		
		รวม ๒ รายวิชา	๖		
๑๑	สถาบันเทคโนโลยี การเกษตร	การปกครองและการ		-	-
		พัฒนาสังคมวัฒนธรรมไทย	๓		
		รวม ๑ รายวิชา	๓		

จากตารางที่ ๒ สรุปได้ว่ารายวิชาพื้นฐานที่เปิดสอนอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ จะครอบคลุมทางด้านสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ในอันที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินชีวิตในสังคม กึ่งเคม และความเป็นมาของมนุษย์ตลอดจนคติชนวิทยาหรือที่เรียกว่า วัฒนธรรมพื้นบ้าน อันเป็นองค์ประกอบของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันจนเกิดลักษณะทางวัฒนธรรมพื้นบ้านขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าสถาบันจักรายวิชาพื้นฐานอยู่ในขอบเขตของลักษณะและประเภทของวัฒนธรรมพื้นบ้านทั้ง ๓ ประเภท (สุจิตต์ พงศ์ไพบุลย์, ๒๕๒๕) โดยสามารถนำรายวิชาพื้นฐานที่เปิดสอนอยู่ในสถาบันอุดมศึกษามาจัดเป็นอันดับไว้ดังนี้

อันดับ ๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๑๗	รายวิชา ๔๖	หน่วยกิต
อันดับ ๒	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๑๘	รายวิชา ๓๒	หน่วยกิต
อันดับ ๓	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๑๐	รายวิชา ๒๓	หน่วยกิต
อันดับ ๔	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๗	รายวิชา ๑๖	หน่วยกิต
อันดับ ๕	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๖	รายวิชา ๑๘	หน่วยกิต
อันดับ ๖	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๖	รายวิชา ๑๘	หน่วยกิต
อันดับ ๗	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๘	รายวิชา ๑๒	หน่วยกิต
อันดับ ๘	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๘	รายวิชา ๑๐	หน่วยกิต
อันดับ ๙	มหาวิทยาลัยมหิดล	๘	รายวิชา ๘	หน่วยกิต
อันดับ ๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๒	รายวิชา ๖	หน่วยกิต
อันดับ ๑๑	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๑	รายวิชา ๓	หน่วยกิต

สำหรับรายวิชาเอกที่เกี่ยวข้องของกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สถาบันอุดมศึกษาจกัให้ผลิตนักศึกษา
ได้เรียน สามารถจัดเป็นอันดับได้ดังนี้

อันดับ ๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๒๘	รายวิชา ๒๘	หน่วยกิต
อันดับ ๒	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๒๕	รายวิชา ๕๖	หน่วยกิต
อันดับ ๓	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒๓	รายวิชา ๕๑	หน่วยกิต
อันดับ ๔	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๒๐	รายวิชา ๕๖	หน่วยกิต
อันดับ ๕	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๑๕	รายวิชา ๕๘	หน่วยกิต
อันดับ ๖	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑๘	รายวิชา ๕๓	หน่วยกิต
อันดับ ๗	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๑๓	รายวิชา ๒๗	หน่วยกิต
อันดับ ๘	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๖	รายวิชา ๑๕	หน่วยกิต
อันดับ ๙	มหาวิทยาลัยมหิดล	๘	รายวิชา ๑๒	หน่วยกิต
อันดับ ๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๐	รายวิชา ๐	หน่วยกิต
อันดับ ๑๑	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๐	รายวิชา ๐	หน่วยกิต

ตอนที่ ๒ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของหลักสูตร ส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานและวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยเปรียบเทียบจำนวนคณะ จำนวนรายวิชา และจำนวนหน่วยกิต ปรากฏในตารางที่ ๓ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ เปรียบเทียบคณะ รายวิชาพื้นฐาน และวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับ วัฒนธรรมพื้นบ้าน

สถาบัน	คณะวิชา		วิชาพื้นฐาน		วิชาเอก	
	สังคมศาสตร์	วิทยาศาสตร์	รายวิชา	นค.	รายวิชา	นค.
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔	๓	๑๓	๔๖	๒๔	๖๔
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๔	—	๓	๑๖	๑๔	๕๓
มหาวิทยาลัยมหิดล	๑	๑๐	๕	๔	๔	๑๒
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๔	๓	๔	๑๐	๒๐	๕๖
มหาวิทยาลัยศิลปากร	๕	๓	๑๔	๓๒	๒๕	๕๖
มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ	๔	๒	๖	๑๔	๑๓	๒๓
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒	๑๐	๑๐	๒๓	๒๓	๕๑
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๔	๔	๔	๑๒	๑๔	๕๔
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๒	๔	๖	๑๔	๖	๑๕
สถาบันเทคโนโลยีพระ จอมเกล้า	—	๕	๖	๖	—	—
สถาบันเทคโนโลยีการ เกษตร	—	๒	๑	๓	—	—

จากตารางที่ ๓ สรุปได้ว่าสถาบันที่เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีเพียงสายเดียว พบรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่เป็นจำนวนน้อยกว่าสถาบันที่เปิดสอนทั้งสองสาย คือ สังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคณะทางสังคมศาสตร์อยู่ ๔ คณะ มีรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่มาก ๑๗ รายวิชา ๔๖ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีคณะทางสังคมศาสตร์อยู่ ๔ คณะ มีรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ ๗ รายวิชา ๑๖ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยศิลปากร มีคณะทางสังคมศาสตร์อยู่ ๕ คณะ มีรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ ๑๔ รายวิชา ๓๒ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีคณะทางสังคมศาสตร์อยู่ ๔ คณะ มีรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ ๖ รายวิชา ๑๔ หน่วยกิต

สำหรับรายวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านทั้ง ๓ ประเภท พบว่าสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์เพียงสายเดียว ไม่พบรายวิชาเอกปรากฏอยู่เลย ได้แก่ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร และสถาบันที่มีคณะวิชาทางสังคมศาสตร์อยู่น้อยคณะ จะพบวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านน้อยอย่างเห็นได้ชัดเจน เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล ๔ รายวิชา ๑๒ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ๖ รายวิชา ๑๕ หน่วยกิต ส่วนสถาบันที่เปิดสอนทางสายสังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์มากคณะ พบรายวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมาก เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคณะทางสังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ ๔ คณะ มี ๒๔ รายวิชาเอก ๖๔ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๔ คณะ มี ๑๔ รายวิชาเอก ๕๓ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยศิลปากร ๕ คณะ มี ๒๕ รายวิชาเอก ๕๖ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๔ คณะ มี ๑๕ รายวิชาเอก ๕๔ หน่วยกิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น ๒ คณะ มี ๒๓ รายวิชาเอก ๕๑ หน่วยกิต และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ๔ คณะ มี ๒๐ รายวิชาเอก ๕๖ หน่วยกิต

ตอนที่ ๓ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาการจกกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน

และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม
 พื้นบ้านซึ่งประกอบไปด้วยกิจกรรมทางขนบธรรมเนียมประเพณี ตามเทศกาลและประเพณีที่
 เกี่ยวเนื่องกับศาสนา หรือความเชื่อที่สืบทอดต่อกันมา โดยวิเคราะห์ข้อมูลของกิจกรรม
 และการเรียนการสอนตามประเภทของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ๓ ประเภท ที่ศึกษาคือ

๑. ประเภทที่ต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อ เช่น นิทานพื้นบ้าน นิทานประจำถิ่น
 นิทานวีระบุรุษ นิทานกลกขบขัน ภาษาดิน บทกวีนิพนธ์ ปริศนาคำทาย คำพูดคล้องจอง
 เพลงชาวบ้าน เพลงกล่อมเด็ก บทขับร้อง เรื่องยาว

๒. ประเภทที่ไม่ต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อ เช่น สถาปัตยกรรมชาวบ้าน ศิลปะ
 ชาวบ้าน งานฝีมือชาวบ้าน เครื่องแต่งกายชาวบ้าน การกินของชาวบ้าน อากัปกริยา
 ของชาวบ้าน กนกริพนเมือง

๓. ประเภทประสมประสาน เช่น ความเชื่อ การถือโชคลาง คาถาอาคม
 การละครชาวบ้าน การละเล่นพื้นเมือง การเต้นรำของชาวบ้าน ประเพณีพื้นเมือง หรือ
 พิธีกรรม งานมหรหรรพ์หรือพิธีฉลอง การละเล่นพื้นเมือง การละเล่นของเด็ก และยา
 กลางบ้าน ดังปรากฏในตารางที่ ๔ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔ การจัดกิจกรรมของนิสิตนักศึกษาทางวัฒนธรรมที่มบ้าน

ข้อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน							จำนวนสถาบัน						
		ท	มท	มก	มค	มท.	มท.	มท.							
๑	ในสถาบันของหน่วยงานนิสิตนักศึกษาที่เกี่ยวข้อง	๓.๕๕	๒.๕๕	๒.๑๐	๓.๑๖	๓.๖๔	๔.๒๓	๔.๕๔	๕.๑๒	๓.๐๑	๒.๑๔	๓.๕๐	๒	๓	๒
๒	ที่วัฒนธรรมประจำ														
๓	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๓.๗๗	๑.๕๔	๑.๐๒	๓.๗๓	๒.๕๖	๓.๕๕	๒.๗๖	๒.๑๑	๑.๕๕	๑.๕๒	๒.๐๕	๒	๓	๒
๔	ในสถาบันของหน่วยงานวัฒนธรรมทางสถานศึกษา	๒.๐๖	๒.๑๓	๑.๑๕	๒.๑๒	๒.๕๕	๓.๗๗	๓.๗๕	๓.๕๕	๑.๕๖	๑.๕๕	๒.๐๕	๓	๑	๓
๕	ปีงบประมาณ	๒.๖๓	๒.๐๒	๑.๓๓	๒.๐๑	๑.๗๕	๒.๕๕	๓.๕๕	๓.๐๖	๑.๗๗	๒.๐๒	๒.๐๐	๔	๔	๓
๖	สถาบันของหน่วยงานที่จัดกิจกรรมขยายไพศาล	๒.๖๕	๒.๕๕	๑.๕๕	๓.๖๐	๓.๕๕	๓.๖๗	๓.๕๕	๒.๕๐	๑.๕๕	๒.๕๐	๒.๕๐	๒	๒	๕
๗	เชิงบุคคลภายในหน่วยงานที่จัดส่วนมาก	๑.๕๑	๑.๕๕	๑.๐๖	๑.๕๕	๒.๖๕	๔.๐๒	๒.๐๐	๓.๕๓	๑.๕๕	๑.๕๕	๑.๕๓	๒	๒	๕
๘	เป็นที่จัดกิจกรรมที่จัดส่วนมาก	๒.๖๑	๒.๕๓	๑.๓๓	๑.๕๕	๓.๕๕	๔.๕๕	๓.๕๐	๔.๕๐	๓.๕๐	๓.๕๐	๓.๕๐	๕	๕	๓

รหัส	ข้อความ	ชื่อสถาบัน										จำนวนสถาบัน				
		วท	นท	มท	ภท	มท	นทว.	นท	นช	ชช	สทก.		ปานกลาง	น้อย		
๒๓	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางการเงินในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๗๕	๒.๖๑	๑.๕๕	๑.๕๕	๑.๕๕	๓.๐๕	๒.๖๖	๒.๘๘	๒.๑๓	๑.๘๕	๒.๓๕	-	๕	๕	๖
๒๔	ผู้บริหารและผู้สอยในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเภทนี้	๓.๓๑	๒.๗๕	๒.๕๐	๒.๗๓	๓.๖๕	๔.๒๗	๓.๖๕	๓.๖๕	๓.๑๕	๒.๖๕	๒.๕๗	๒.๕๗	๒	๕	-
๒๕	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเภทนี้	๓.๖๘	๓.๕๕	๑.๕๐	๓.๐๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๔.๖๓	๔.๖๓	๓.๑๓	๒.๘๐	๒.๕๖	๒.๕๖	๖	๕	๑
๒๖	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเภทนี้ในสถาบันของท่านได้มีงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๐๕	๑.๕๓	๑.๕๐	๑.๕๕	๒.๕๕	๒.๕๕	๑.๕๕	๒.๑๓	๒.๐๑	๒.๑๓	๒.๐๓	-	๒	๑	๑
๒๗	ผู้เป็นประธานชมรมทางวัฒนธรรมประเภทนี้เห็นและสนใจกิจกรรมนี้เป็นบุคคลจากท้องถิ่นต่างจังหวัด. (มีผู้ดำเนินงานนอกเขต กทม)	๕.๕๖	๑.๕๕	๑.๐๕	๓.๕๕	๒.๕๕	๔.๑๓	๔.๕๕	๔.๓๖	๓.๕๑	๓.๕๑	๓.๕๑	๓.๕๑	๖	๓	๒

ตารางที่ ๔ กข

ข้อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน										จำนวนสถาบัน		
		จฬ	มช	มท	มก	มค	มทว.	มธ	มทร	มอ	สทท.		มาก	ปานกลาง
๓๔	ทํานักวิชาเกษตรและสัตวแพทยศาสตร์ กับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน มีจำนวนเท่าไร	๓.๓๕	๓.๐๘	๑.๕๓	๒.๓๕	๓.๕๕	๓.๓๓	๓.๕๕	๓.๓๓	๑.๕๕	๒.๑๑	๒	๒	๓
๓๕	ทํานักวิชากิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๕๕	๒.๐๒	๑.๐๒	๒.๓๕	๒.๕๕	๑.๕๐	๑.๕๐	๒.๕๕	๒.๕๕	๒.๕๕	๓	๕	๓
๓๖	เมื่อบริษัทกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีลิขสิทธิ์ นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมทําย	๕.๑๕	๒.๐๓	๑.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๕.๕๕	๕.๑๑	๕.๑๑	๓.๕๕	๓.๕๕	๓	๒	๒
๓๗	ทํานักวิชากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๕.๕๕	๓.๕๕	๕.๐๑	๓.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๐๑	๕.๐๑	๑๑	๐	๐
๓๘	ทํานักวิชากิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ การปรับปรุง	๕.๕๕	๕.๐๒	๓.๕๕	๓.๕๕	๕.๐๕	๑.๕๕	๒.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๕	๑	๒
๓๙	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ทำเป็น การที่กิจกรรมในสถาบันเอง	๓.๕๕	๕.๐๑	๑.๕๑	๒.๕๕	๕.๑๑	๕.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๓	๑	๓

ตารางที่ ๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน										จำนวนสถาบัน			
		จท	มธ	มท	มก	มค	มศว.	มช	มธ	มอ	สทท.		มาก	ปานกลาง	น้อย
๔๐	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นอยู่ประมาณ งานในหอประชุมรวมวิถีกิจกรรมทาง วัฒนธรรมในสถาบัน	๓๐.๒๗	๕.๐๐	๒.๒๑	๓.๗๕	๒.๑๗	๒.๘๘	๓.๘๘	๓.๒๖	๓.๑๘	๑.๘๕	๒.๘๘	๒	๖	๓
	มาก	๑๒	๕	๒	๕	๑๕	๒๘	๒๑	๑๖	๒๖	๒	๕	-	-	-
	ปานกลาง	๒๑	๑๑	๒	๑๓	๑๖	๕	๑๑	๑๕	๑๓	๑๑	-	-	-	-
	น้อย	๗	๒๐	๓๖	๑๘	๕	๓	๕	๑๘	๒๕	๒๑	-	-	-	-

จากตารางที่ ๔ สรุปการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของสถาบันอุดมศึกษา
ทั้ง ๑๑ สถาบัน ใ้คั้งนี้

๑. เมื่อพิจารณาข้อคำถามที่มีสถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรมอยู่ในแต่ละระดับเป็น
จำนวนเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมดที่ศึกษาพบว่า นิสิตนักศึกษา
มีความติดตรงกันทุกสถาบัน คือ กิจกรรมทางวัฒนธรรมจะสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดก
ทางวัฒนธรรม จึงมีสถาบันต่าง ๆ ถึง ๘ สถาบันที่นิยมการจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณี
เทศกาลอยู่เป็นประจำ และในขณะเดียวกัน นิสิตนักศึกษาเห็นว่า กิจกรรมที่จัดอยู่นั้น
ยังไม่สมบูรณ์เหมาะสมตามวัฒนธรรมและประเพณี จึงเห็นควรให้สถาบันมีการปรับปรุงการจัด
กิจกรรมต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมและประเพณีอยู่ถึง ๘ สถาบัน สิ่งที่เป็นที่น่าภาคภูมิใจคือเมื่อ
มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมและประเพณี ได้มีนิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วม
กิจกรรมด้วยอย่างมาก นอกจากนั้นการดำเนินงานจัดงานทางวัฒนธรรม สถาบันโดยการ
นำของผู้สอนและนิสิตนักศึกษาจะเป็นผู้ร่วมดำเนินการอยู่เป็นประจำ ทั้งนี้สื่อมวลชนในท้องถิ่น
ได้ร่วม สนับสนุนโดยการเผยแพร่ข่าว เรื่องราวทางวัฒนธรรมที่เป็นกิจกรรมอยู่เป็นประจำ
ในข้อค้นพบอีกประการหนึ่งคือ ผู้ที่เป็นประธานชมรมทางวัฒนธรรมประเพณี ตลอดจนสมาชิก
ในชมรมส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัด

ส่วนในข้อค้นพบจากการศึกษาของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีที่จัดอยู่ใน
ระดับปานกลาง พบว่า ผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาเห็นความสำคัญและให้การสนับสนุน ในการ
จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนในเรื่องของการติดต่อ
ประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมนั้น มีการติดต่อประสานงานกัน
อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน นอกจากนั้นแล้วนิสิตนักศึกษายังคงสนใจติดตามข่าวคราว
ความเคลื่อนไหวของการจัดกิจกรรมอยู่เสมอ โดยให้ความสนใจทางด้านเอกสารและสื่อที่
ใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมประเพณีซึ่งในสถาบันมีเอกสารและสื่ออยู่ในระดับปานกลาง

ในข้อค้นพบจากการศึกษาที่จัดอยู่ในระดับน้อย นั้นสรุปได้คือ ผู้เรียนในสถาบัน
อุดมศึกษาจะใช้ภาษาถิ่น ติดต่อกันน้อยในเวลาเรียน และยังไม่นิยมการเก็บสะสม

วัตถุประสงค์ทางวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัว ในประเด็นของงบประมาณที่ศึกษาพบว่าสถาบันแบ่งสรรให้กับทางชมรมทางบ้านวัฒนธรรมนั้นอยู่ในเกณฑ์น้อย ส่วนการติดต่อขอความร่วมมือจากบุคคลภายนอกก็ไม่ได้ขอความร่วมมือหรือขอความช่วยเหลือ อีกทั้งจำนวนชมรมทางบ้านวัฒนธรรมก็มีอยู่จำนวนไม่มากนักในสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่ทางวัฒนธรรม นิสิตนักศึกษาที่เดินทางไปเยี่ยมชมน้อย ตลอดจนการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้ออกไปเก็บข้อมูลภาคสนาม เพื่อได้พบกับประสบการณ์ตรง ก็ขาดการส่งเสริมเกือบทุกสถาบัน ซึ่งอาจมีผลมาจากงบประมาณและการช่วยเหลือของภาคเอกชน ที่ได้รับน้อย

๒. เมื่อพิจารณาสถาบันอุดมศึกษาที่จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในข้อคำถามต่าง ๆ ที่มีจำนวนข้อจัดอยู่ในระดับเกินกว่าครึ่งหนึ่งของข้อคำถาม พบว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒและมหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเป็นที่สังเกตได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาเขตอยู่จำนวนมากแห่งและกระจายอยู่ในภูมิภาค ส่วนสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครนั้น จัดกิจกรรมอยู่ในระดับปานกลาง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียว สิ่งที่น่าสังเกตว่าสถาบันที่มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมน้อยข้อที่สุดนั้นจะเป็นสถาบันที่สอนทางสายวิทยาศาสตร์ ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร

สำหรับการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของสถาบัน นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นซึ่งสามารถนำมาสรุปเป็นตารางดังที่ปรากฏในตารางที่ ๕ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๔ กข

ข้อที่	ข้อความ	ชนิดสถาบัน										จำนวนสถาบัน		
		ทศ	มธ	มท	มก	มค	มศว.	มธ	มท	มช	สทว.		สทก.	มาก
๑๑	ผู้สอนและผู้เรียนควรรวมกันทั้งสภาพและนำวิชาธรรมที่เข้ามาโดยให้มีการรวมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๑๗	๔.๐๗	๓.๓๓	๔.๖๗	๓.๕๗	๓.๖๔	๔.๐๔	๓.๕๐	๔.๕๓	๔.๐๔	๔	๓	๐
๑๒	ผู้เรียนควรรวมกันได้มีการปฏิบัติจริงในเรื่องของชนธรรมแบบแปละเพื่อและมีการบสกิจที่เข้ามา	๓.๕๔	๔.๐๔	๔.๖๓	๔.๑๓	๓.๕๖	๔.๑๖	๔.๑๕	๔.๑๕	๓.๕๕	๔.๐๔	๑๐	๑	๐
๑๓	การจัดกิจกรรมการฝึกในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๔.๑๑	๔.๑๔	๔.๑๖	๔.๗๕	๔.๐๖	๓.๖๔	๓.๕๗	๔.๑๔	๓.๕๗	๓.๓๗	๕	๒	๐
๑๔	การจัดกิจกรรมการฝึกในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๔.๐๕	๓.๖๔	๓.๑๕	๔.๖๑	๓.๕๓	๓.๕๖	๓.๕๔	๓.๐๓	๒.๕๖	๓.๓๕	๒	๔	๐
๑๕	การที่เห็นว่าเพิ่มเติมการทบทวนที่เพิ่มเติมในแนวทางที่เกี่ยวข้องเฉพาะในโรงเรียนเท่านั้น	๓.๑๕	๒.๕๕	๒.๑๕	๒.๗๖	๒.๕๗	๒.๑๗	๒.๓๕	๒.๕๐	๒.๕๑	๒.๑๕	๐	๗	๕
๑๖	การที่เห็นว่าเพิ่มเติมการทบทวนที่โครงการกลุ่มทั้งโรงเรียนและต่างประเทศ	๔.๒๗	๔.๖๕	๔.๕๑	๔.๑๕	๓.๕๖	๔.๐๗	๔.๐๖	๓.๕๓	๓.๕๕	๓.๕๕	๑๑	๐	๐

ตารางที่ ๔ กข

ข้อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน											จำนวนสถาบัน	
		จฬ	มธ	มท	มก	มค	วศว.	มธ	มธ	มธ	สทว.	สชภ.		มาก
๒๓	ผู้เรียนตกไว้ที่ไปทำงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดกิจกรรมตามธรรมดา	๔.๕๔	๔.๓๔	๔.๐๓	๔.๕๓	๔.๓๕	๔.๐๐	๔.๕๓	๔.๑๕	๔.๕๖	๔.๕๕	๑๑	๐	๐
๒๔	วิชาการเรียนการสอนและศูนย์วิจัยรวม การเรียนการสอนศูนย์รวม เรียนรู้อย่างละเอียดถึง ๓ หัวข้อคือ บุษปารุ และประเภทผสม	๓.๕๕	๓.๗๖	๓.๕๓	๓.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๓	๓.๕๖	๓.๕๖	๓.๕๑	๗	๕	๐
๒๕	ทางสถาบันการศึกษาการวิจัยวิชา ธรรมที่นับว่าเป็นวิชาพื้นฐานโทแก่นัก ศึกษาเรียนทุกคน	๔.๑๓	๔.๗๕	๔.๑๖	๔.๕๕	๔.๕๓	๔.๖๑	๔.๕๕	๔.๕๕	๔.๖๒	๔.๑๕	๑๑	๐	๐
๒๖	ทางสถาบันการศึกษาการวิจัยวิชา ธรรมที่นับว่าเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๓.๕๕	๔.๕๓	๒.๗๖	๔.๕๕	๔.๗๕	๔.๕๕	๔.๕๓	๔.๕๕	๔.๕๕	๓.๕๕	๕	๑	๑
๒๗	ทางสถาบันการศึกษาการวิจัยวิชา ธรรมที่นับว่าเป็นวิชาเอกในสายวิชา เอกภาษาไทย	๒.๕๕	๕.๑๕	๑.๕๕	๔.๗๖	๓.๐๑	๓.๕๕	๔.๕๐	๔.๕๖	๓.๖๓	๓.๑๖	๕	๕	๑

ตารางที่ ๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	ปีงบประมาณ										จำนวนสถาบัน			
		๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕				
๒๔	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมที่นับว่าเป็นวิชาเลือกในสายวิชาสังคมวิทยา	๓.๕๖	๔.๑๑	๓.๔๑	๔.๑๗	๒.๕๔	๓.๕๓	๔.๐๕	๔.๐๖	๓.๐๑	๓.๑๖	๒.๕๕	๕	๕	๑
๒๕	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมที่นับว่าเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา	๓.๕๕	๓.๓๕	๓.๓๑	๔.๓๕	๒.๓๖	๓.๑๐	๔.๑๓	๓.๑๔	๒.๑๕	๒.๓๐	๒.๑๕	๒	๗	๒
๓๐	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมที่นับเป็นการเป็นผู้เรียนจบมาทางศึกษานี้โดยตรง	๓.๕๖	๔.๖๐	๔.๕๕	๔.๗๕	๔.๓๐	๔.๕๖	๔.๗๕	๔.๕๕	๔.๐๗	๔.๖๑	๔.๓๕	๑๑	๐	๐
๓๑	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมที่นับว่าเป็นของเรียนที่วิชาอื่นโดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ	๔.๐๐	๔.๖๑	๔.๑๗	๔.๒๕	๓.๖๗	๓.๕๐	๓.๖๑	๔.๑๐	๓.๕๕	๓.๕๕	๓.๗๑	๕	๓	๐
๓๒	ผู้สอนวิชาที่มีความสามารถของแหล่งที่นับได้	๓.๗๖	๓.๕๕	๔.๓๗	๔.๕๓	๒.๕๑	๓.๕๑	๔.๑๕	๔.๑๑	๒.๗๕	๓.๕๕	๓.๕๐	๗	๕	๐

ตารางที่ ๔ ต่อ

ชื่อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน										จำนวนสถาบัน			
		ทท	มธ	มท	มก	มท	มทว.	มธ	มธ	สทว.	สทอ.		มาก	ปานกลาง	น้อย
๓๙	ภาคีสถาบัน ภาคกลาง และภาคใต้ ทางศึกษาศาสตร์และวัฒนธรรมที่บัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัย โดยจัดตั้งขึ้น โดยเกิดขึ้นในวิทยาลัยที่พระจะจะมี วัฒนธรรมมาจากตั้งถึงมาก เช่น วัฒนธรรม ธรรมที่บัณฑิตของ ๕ จังหวัดชายแดน ภาคใต้ วัฒนธรรมที่บัณฑิตในภาค ๔๐ ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาที่มีความ ผู้ช่วยเจ้าใจและเห็นความสำคัญของ วัฒนธรรมที่บัณฑิต ๔๑ ผู้บริหารการสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม ทางศึกษาศาสตร์ที่บัณฑิตในสถานศึกษา ๔๒ สถานศึกษาคณะเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรม ทางศึกษาศาสตร์ที่บัณฑิต ๔๓ สถานศึกษาคณะประสานงานกับหน่วยงาน	๓.๕๕	๕.๐๘	๕.๓๗	๓.๕๐	๓.๓๗	๕.๐๓	๓.๕๑	๓.๖๕	๕.๐๘	๕.๕๑	๕.๓๐	๕	๒	๐
		๓.๕๘	๓.๕๗	๕.๕๑	๕.๕๓	๓.๕๕	๓.๕๖	๕.๕๕	๓.๕๗	๕.๕๘	๕.๕๙	๒.๕๕	๗	๕	๐
		๕.๗๗	๕.๕๕	๓.๕๗	๕.๕๐	๓.๕๓	๕.๕๓	๕.๗๕	๕.๗๕	๕.๗๕	๕.๗๕	๕.๗๐	๑๐	๑	๐
		๕.๕๕	๕.๕๕	๓.๕๕	๓.๕๑	๕.๐๗	๕.๕๓	๕.๕๓	๕.๕๓	๕.๕๓	๕.๕๑	๕.๕๐	๑๐	๑	๐
		๕.๕๕	๕.๕๕	๒.๕๕	๕.๕๐	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๕	๕.๕๑	๕.๕๐	๑๐	๑	๐

ตารางที่ ๕ ทอ

ข้อที่	ข้อความ	ชื่อสถาบัน										จำนวนสถาบัน				
		จฬ.	มธ.	มท.	มก.	มท.	มทว.	มธ.	มธ.	มธ.	มทจ.		สทก.	มาก	ปานกลาง	น้อย
	ในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์งานทางด้านวิทยุสมัครสมัคร (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์วิทยุสมัครสมัครที่สนาม หรือจัดสัปดาห์ทางการทะเล (เซนต์ปีแยร์) ๔.๗๖ ๔.๗๕ ๓.๗๕ ๓.๗๕ ๔.๗๕ ๔.๗๕ ๔.๗๕ ๔.๗๕ ๔.๗๕ ๔.๗๕ ๓.๗๕ ๑๐ ๑ ๐ ๐															
๔๔	สถานศึกษาร่วมสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมให้ความรู้วิชาวิทยุสมัครสมัครที่สนาม															
	แยกชุมชนเป็นประจำ	๔.๖๖	๓.๕๓	๔.๐๔	๓.๗๖	๔.๐๖	๓.๕๐	๓.๕๕	๓.๕๐	๓.๖๗	๒.๕๗	๔	๒	๐		
๔๕	สถานศึกษาร่วมสนับสนุนให้มีการถ่ายทอด															
	วิทยุสมัครสมัครและไปรษณีย์ไปรษณีย์	๔.๐๖	๔.๖๖	๔.๗๖	๔.๐๕	๔.๗๑	๔.๔๔	๔.๖๔	๔.๖๔	๔.๖๔	๔.๐๓	๑๑	๐	๐		
๔๖	สถานศึกษาร่วมสนับสนุนวิทยุสมัครสมัครที่หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย															
	การเสด็จ หรือเสด็จที่กิจกรรมทางงานวิทยุสมัครสมัครที่สนามมาจะเป็นหน่วยงาน															
	ของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๑๑	๓.๕๕	๔.๑๔	๔.๑๕	๔.๕๑	๓.๖๖	๔.๓๕	๔.๖๑	๔.๐๑	๔.๐๑	๑๐	๑	๐		

จากการร่างที่ ๕ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ สถาบันได้ดังนี้

๑. เมื่อพิจารณาข้อคำถามที่นิสิตนักศึกษาแต่ละสถาบันมีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งอยู่ในระดับเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสถาบันที่ศึกษาพบว่าสถาบันต่าง ๆ นิยมการเชิญผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสาธิตตามโอกาสต่าง ๆ อยู่เสมอ ๆ โดยเฉพาะในเวลาเรียนสิ่งที่นิสิตนักศึกษาสนใจและได้รับความรู้มาก คือการใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพและภาพนิ่ง ตลอดจนนิสิตนักศึกษาที่มีความเห็นว่า ทางสถาบันควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปร่วมชมการแสดงหรือการจัดงานทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน นอกจากนี้ยังเห็นอีกว่าการศึกษาค้นคว้าในเรื่องทางวัฒนธรรมนั้น น่าที่จะมีการศึกษาให้ครอบคลุมทั้งของภายในประเทศเองและต่างประเทศ อีกทั้งควรให้มีการ เปรียบเทียบหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลกันระหว่างท้องถิ่นเพื่อศึกษาให้ลึกลงไปถึงสภาพของสังคมในท้องถิ่นหรือยุคสมัยต่าง ๆ ในข้อที่นำเสนอมากคือ นิสิตนักศึกษามีความเห็นว่าทางสถาบันควร จัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านให้เป็นวิชาบังคับพื้นฐานให้นักศึกษาทุกคนได้เรียนและมุ่งถึงตัวผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านว่าควร เป็นผู้ที่ยุติธรรมมาทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยตรง ตลอดจนสถาบันควรสนับสนุนให้มีการ จัดตั้งชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในความเห็นว่ามุ่งงานการ เผยแพร่ วัฒนธรรมพื้นบ้านไปสู่ชุมชนพบว่า เมื่อศึกษารายวิชานี้แล้วควรที่จะ เห็นความสำคัญและเกิดความรักห่วงหาพันที่จะอนุรักษ์ สืบต่อวัฒนธรรมพื้นบ้านต่อไป ตลอดจนหน่วยงานของรัฐบาลควรให้การสนับสนุนและประสานงานในการจัดกิจกรรม โดยเฉพาะความคิดเห็นว่าหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชนควรที่จะจัดสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางบ้านวัฒนธรรมประเภทพื้นบ้านออกเผยแพร่ให้แก่ผู้สนใจและที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่จะละเลยไม่ได้คือสื่อมวลชนในประเทศควร จะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยการ จักรายการหรือนำเสนอเรื่องราวทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่เป็นประจำความคิดเห็นของผู้เรียนที่พึงประสงค์อีกประการหนึ่ง คือ ประสงค์ให้ผู้สอนใช้สื่อในการสอน เช่น เทปบันทึกเสียงและยังประสงค์ที่จะให้ผู้สอนได้พาไปเก็บข้อมูลภาคสนามจากท้องถิ่นอีกด้วย เพื่อเป็นการฝึกปฏิบัติจริง และในประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งคือ ผู้บริหารในสถาบันควรมี

ความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยควรให้การสนับสนุนใน
 ด้านของการ จักกกิจกรรมและยังมีความคิดเห็นต่อการที่จะให้สถาบันเป็นผู้นำในการ จักกกิจกรรม
 ให้กับชุมชนอีกด้วย ส่วนในเรื่องของความต้องการให้สถาบันจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็น
 สาขาวิชาหนึ่งที่มีลักษณะเป็นวิชาเอกและวิชาโท เพื่อที่จะได้ให้ผู้ที่สนใจเลือกเรียนได้ตาม
 ความต้องการ ความคิดเห็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ เมื่อมีการจัดสัมมนาทาง
 วิชาการที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม นิสิตนักศึกษาประสงค์ที่จะได้เข้าร่วมรับฟังการสัมมนาของทุก
 ระดับด้วย หรือหากเป็นไปได้ขอรับทราบผลของการจัดสัมมนาเพื่อได้รับความรู้อีกทางหนึ่ง
 ด้วย ทางด้านความคิดเห็นที่ประสงค์ให้ครูสอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านสามารถที่จะพูดภาษาถิ่น
 ได้อย่างน้อย ๑ ภาษา

ข้อค้นพบที่นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการ จักกกิจกรรมทาง
 ด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในระดับ ปานกลาง พอสรุปได้คือ ในการ จักกกิจกรรมควรจัดใน
 รูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา ส่วนในเรื่องของการศึกษาค้นคว้าที่จะให้ลึกซึ้งควรศึกษาแค่
 เฉพาะภายในประเทศเท่านั้น และควรให้ยูเรียนได้มีโอกาสทำการวิจัยเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน
 ตามรูปแบบงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ ส่วนในความคิดเห็นทางด้าน การ จัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน
 น่าที่จะให้เป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา

สำหรับข้อค้นพบที่จัดอยู่ในระดับน้อย นั้นคือความคุ้นเคยต่อกิจกรรมทางวัฒนธรรม
 พื้นบ้านก่อนที่จะมาเรียนวิชานี้นิสิตนักศึกษาเห็นว่ามี ความคุ้นเคยน้อย

๒. เมื่อพิจารณาตามสถาบันอุดมศึกษาที่นิสิตนักศึกษา มีความคิดเห็นต่อการเรียน
 การสอนและการ จักกกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในข้อคำถามต่าง ๆ ที่มีจำนวนข้อคำถาม
 ซึ่งจัดอยู่ในแต่ละระดับเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนข้อคำถาม ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ๕๐ ข้อคำถาม
 โดยสามารถจัดเป็นลำดับได้ดังนี้

ลำดับที่	สถาบัน	จำนวนขอคำถาม
๑	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๔๕
๒	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๔๔
๓	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๔๓
๔	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๔๒
๕	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๔๑
๖	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๔๐
๗	มหาวิทยาลัยมหิดล	๓๕
๘	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๓๓
๘	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๓๒
๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๓๑
๑๑	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๓๐

สรุป จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง ๓ ตอน กังกล่าวคือการศึกษารายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งปรากฏอยู่ในหลักสูตรที่เป็นวิชาบังคับพื้นฐาน และรายวิชาเอกในหลักสูตรปริญญาตรี ของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ แห่งนั้น น่าสังเกตว่า มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนทางสายมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์นั้น จะมีวิชาบังคับพื้นฐานและวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่มากกว่า มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์เป็นอันมาก และมหาวิทยาลัยที่มีวิทยาเขตมาก หรืออยู่ตามภูมิภาค จะจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน พร้อมกับนิสิตนักศึกษาจะให้ความสนใจมากกว่ามหาวิทยาลัยในส่วนกลางที่ส่วนใหญ่ นิสิตนักศึกษามีภูมิลำเนาในกรุงเทพมหานคร และประเด็นที่น่าสนใจมากก็คือ นิสิตนักศึกษาของทุกสถาบัน มีความคิดเห็นตรงกันมากที่สุดอยู่ประการหนึ่งคือ การส่งเสริมโดยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน จะเป็นประการสำคัญของการที่จะสร้างความรักความหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรมได้เป็นอย่างดี

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง "การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา" มีวัตถุประสงค์ ดังนี้คือ

๑. เพื่อศึกษาหลักสูตร และสำรวจรายวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในเอกสารหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษา
๒. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนรายวิชา และหน่วยกิตของวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ปรากฏอยู่ในหลักสูตร ในส่วนที่เป็นวิชาพื้นฐานและวิชาเอก
๓. เพื่อสำรวจการจกกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน และความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจกกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย โดยใช้แหล่งข้อมูล ๒ แหล่ง ได้แก่ ข้อมูลที่เป็นเอกสารคือ หลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา และข้อมูลที่ได้จากการสอบถามของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา จำนวน ๑๑ แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร แหล่งข้อมูลส่วนแรก ใช้เพื่อการวิเคราะห์ผลการวิจัยสำหรับวัตถุประสงค์ข้อที่ ๑ และข้อที่ ๒ ส่วนแหล่งข้อมูลที่ ๒ ใช้เพื่อวิเคราะห์ผลการวิจัยสำหรับวัตถุประสงค์ข้อที่ ๓

ในการเก็บข้อมูลแบบสอบถามของนิสิตนักศึกษา ชั้นปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๒๔

จำนวน ๑๑ สถาบัน รวมทั้งสิ้น ๓,๓๕๕ คน แบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูลมี ๓ ตอน คือ ตอนที่ ๑ สอบถามสถานภาพของผู้ตอบ ตอนที่ ๒ สอบถามเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันและตอนที่ ๓ สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน และแบบสอบถามตอนที่ ๒ มีข้อความถาม ๔๐ ข้อ มีความเที่ยง ๐.๘๐๒ แบบสอบถามตอนที่ ๓ มีข้อความถาม ๕๐ ข้อ มีความเที่ยง ๐.๘๗๕

การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลกระทำ ๒ ทาง คือผู้วิจัยส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ และรับคืนทางเดียวกัน ส่วนอีกทางหนึ่งคือ ผู้วิจัยเดินทางออกไปแจกแบบสอบถามและรับคืนด้วยตนเอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และมหาวิทยาลัยมหิดล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนที่เป็นหลักสูตรค่าเนนการ โดยนำเอกสารหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ แห่ง มาศึกษาและสำรวจรายวิชาพื้นฐาน รายวิชาเอก ที่เปิดสอนอยู่ในหลักสูตรปริญญาตรี นำเสนอในรูปของตาราง ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามทั้ง ๒ ฉบับ ให้คะแนนคำตอบข้อความเป็นรายข้อ โดยให้คะแนน ๕, ๔, ๓, ๒ และ ๑ สำหรับคำตอบ มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ตามลำดับ จากนั้นคำนวณค่ามัธยิม เลขคณิตและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อ จำแนกตามสถาบันอุดมศึกษา แล้วนำค่ามัธยิมเลขคณิตของคำตอบเป็นรายข้อของแบบสอบถามแต่ละสถาบันมาจัดอันดับจากมากไปน้อย ตามค่าของมัธยิมเลขคณิต และนำค่ามัธยิมเลขคณิตมาจัดเป็นระดับ มาก ปานกลาง และน้อย โดยใช้เกณฑ์ความช่วงพิสัยของค่ามัธยิมเลขคณิตดังนี้คือ ๑.๐๐ - ๒.๓๓ ระดับ "น้อย" ๒.๓๔ - ๓.๖๖ ระดับ "ปานกลาง" และ ๓.๖๗ - ๕.๐๐ เป็นระดับ "มาก"

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ ๑ ผลการวิจัยจากการศึกษาหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ๑๑ แห่งปรากฏดังนี้คือ ในรายวิชาพื้นฐานของสถาบันอุดมศึกษาในทุกสถาบัน จะครอบคลุมทางด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในสังคม และผลการวิจัยพบว่า สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนวิชาการทางสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ จะมีรายวิชาพื้นฐานทางวัฒนธรรมมากกว่าสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนวิชาการทางสายวิทยาศาสตร์และวิชาการทางเทคโนโลยีเพียงสายเดียว โดยนำมาจัดอันดับได้ดังนี้

อันดับที่ ๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๑๗	รายวิชา	๔๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๒	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๑๔	รายวิชา	๓๒	หน่วยกิต
อันดับที่ ๓	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๑๐	รายวิชา	๒๓	หน่วยกิต
อันดับที่ ๔	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๗	รายวิชา	๑๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๕	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๖	รายวิชา	๑๔	หน่วยกิต
อันดับที่ ๖	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๖	รายวิชา	๑๔	หน่วยกิต
อันดับที่ ๗	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๔	รายวิชา	๑๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๘	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๔	รายวิชา	๑๐	หน่วยกิต
อันดับที่ ๙	มหาวิทยาลัยมหิดล	๔	รายวิชา	๔	หน่วยกิต
อันดับที่ ๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๒	รายวิชา	๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๑๑	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๑	รายวิชา	๓	หน่วยกิต

สำหรับผลการวิจัยทางด้านรายวิชาเอกที่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่สถาบันอุดมศึกษาเปิดให้เรียนตามคณะต่าง ๆ นั้น ผลการวิจัยพบว่า สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทางสายวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เพียงสายเดียวนั้น จะมีรายวิชาเอกที่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมากกว่าสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนทั้ง ๒ สายวิชา คือ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ กับสังคมศาสตร์อย่างเห็นได้ชัดเจน โดยนำมาจัดอันดับได้ดังนี้

อันดับที่ ๑	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๒๔	รายวิชา	๒๔	หน่วยกิต
อันดับที่ ๒	มหาวิทยาลัยศิลปากร	๒๕	รายวิชา	๕๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๓	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๒๓	รายวิชา	๕๑	หน่วยกิต
อันดับที่ ๔	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	๒๐	รายวิชา	๕๖	หน่วยกิต
อันดับที่ ๕	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๑๔	รายวิชา	๕๔	หน่วยกิต
อันดับที่ ๖	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑๔	รายวิชา	๕๓	หน่วยกิต
อันดับที่ ๗	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	๑๓	รายวิชา	๒๗	หน่วยกิต
อันดับที่ ๘	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์	๖	รายวิชา	๑๕	หน่วยกิต
อันดับที่ ๙	มหาวิทยาลัยมหิดล	๔	รายวิชา	๑๒	หน่วยกิต
อันดับที่ ๑๐	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า	๐	รายวิชา	๐	หน่วยกิต
อันดับที่ ๑๑	สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร	๐	รายวิชา	๐	หน่วยกิต

ผลการวิจัยที่ค้นพบในรายวิชาที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านที่สถาบันอุดมศึกษา
เปิดสอนทางสายสังคมศาสตร์ แบ่งได้ ๓ ประเภทตามเนื้อหา ดังนี้คือ

๑. ประเภทที่ใช้ภาษาเป็นสื่อ ได้แก่ วิชาคติชนวิทยา วัฒนธรรมไทย
ภูมิศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมไทย นิทานพื้นบ้านและเพลงพื้นบ้าน วรรณคดีท้องถิ่น
ภาษาไทยถิ่น ความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรม ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นรายวิชาที่เกิน ๆ

๒. ประเภทที่ไม่ต้องอาศัยภาษาเป็นสื่อ ประกอบด้วยวิชาที่เกิน ๆ คือ
ศิลปะของสังคมระดับดั้งเดิม การละคอนและการละเล่นพื้นบ้าน โบราณคดีในประเทศไทย
ดนตรีพื้นบ้าน พิธีกรรมไพร่ ศิลปล้านนา อาหารกับวัฒนธรรม อาหารท้องถิ่น ฯลฯ

๓. ประเภทประสมประสาน ประกอบด้วยรายวิชาที่เกิน ๆ คือ ไทยคดีศึกษา
คติชาวบ้าน วัฒนธรรมพื้นบ้าน หุ่นไทย สื่อประเพณี ประเพณีพื้นเมือง การละเล่นพื้นเมือง
ความเชื่อคนตรีและการละเล่นพื้นเมืองทางนันทนาการ พิธีกรรมไพร่ ยากกลางบ้าน ฯลฯ

ตอนที่ ๒ ผลการวิจัยโครงสร้างของหลักสูตรในสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนวิชา
พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านพบว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีคณะวิชาที่สอนทาง

สังคมศาสตร์อยู่ ๔ คณะ มีวิชาพื้นฐานมากที่สุดถึง ๑๗ รายวิชา และวิชาเอกถึง ๒๔ รายวิชา มหาวิทยาลัยศิลปากร มีคณะวิชาที่สอนทางสังคมศาสตร์อยู่ ๕ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๑๔ รายวิชา และวิชาเอก ๒๕ รายวิชา มหาวิทยาลัยขอนแก่น มีคณะวิชาที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ ๒ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๑๐ รายวิชา และวิชาเอก ๒๓ รายวิชา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่มีคณะวิชาทางสังคมศาสตร์ ๔ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๗ รายวิชา และวิชาเอก ๑๔ รายวิชา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์มีคณะวิชาที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ ๒ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๒ รายวิชา และวิชาเอก ๒ รายวิชา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีคณะวิชาที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ ๔ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๒ รายวิชา และวิชาเอก ๑๓ รายวิชา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีคณะวิชาที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ ๔ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๔ รายวิชา และวิชาเอก ๑๕ รายวิชา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีคณะวิชาที่เปิดสอนทางสังคมศาสตร์ ๔ คณะ มีวิชาพื้นฐาน ๔ รายวิชา และวิชาเอก ๒๐ รายวิชา ส่วนมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งมีคณะวิชาทางสังคมศาสตร์เพียงคณะเดียว มีวิชาพื้นฐาน ๔ รายวิชา และวิชาเอก ๔ รายวิชา ซึ่งในขณะที่เดียวกันสถาบันที่มีคณะวิชาทางสายวิทยาศาสตร์สายเดียวเท่านั้นพบว่า มีวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่น้อยนั่นคือ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า ๕ คณะวิชามีวิชาพื้นฐาน ๒ วิชา แต่ไม่มีวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านปรากฏเลย เช่นเดียวกับสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร ๒ คณะวิชา มีวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่เพียง ๑ รายวิชา และวิชาเอกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ปรากฏอยู่เลย

ตอนที่ ๓ ผลการวิจัยการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านของสถาบันอุดมศึกษา ทั้ง ๑๑ สถาบัน ผลการวิจัยพบว่านิสิต นักศึกษา มีความเห็นตรงกันทุกสถาบันว่า กิจกรรมทางวัฒนธรรมทั้งหลายที่เป็นวัฒนธรรมพื้นบ้านลืมหอกกันมาตั้งแต่ตั้งเคิมนั้นจะสร้างให้คนเกิดความรักแะหวงแหนในมรดกวัฒนธรรม และร่วมมือร่วมใจกันหาแนวทางอนุรักษ์ให้คงอยู่สืบไป และสิ่งที่น่าภาคภูมิใจของนิสิต นักศึกษา ในสถาบันต่าง ๆ จำนวนมากถึง ๔ สถาบัน นิยมการจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีตามเทศกาลอยู่เป็นประจำ แต่จะอย่างไรก็ตามความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษายังคงมองเห็นว่ากิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้ยังไม่สมบูรณ์เหมาะสมตามวัฒนธรรม

และประเพณี จึงเห็นว่าควรให้สถาบันมีการปรับปรุงการจัดกิจกรรม โดยสรุปความเห็นของประเด็นนี้ได้ถึง ๔ สถาบัน ในขณะที่เดียวกันสิ่งที่น่าภาคภูมิใจและมีความเห็นว่าเป็นร่วมกันมากคือ เมื่อมีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมหรือชมรมนิยมประเพณีร่วมกันแล้ว จะมีนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมกันอย่างมากมาย และในประเด็นที่ค้นพบอีกอย่างหนึ่งคือ การดำเนินการจัดกิจกรรมต่าง ๆ นั้น ผู้สอนวิชาทางวัฒนธรรมพื้นบ้านจะเป็นผู้นำร่วมกับนิสิต นักศึกษาจัดดำเนินการกันเอง ทั้งนี้โดยมีสื่อมวลชนในท้องถิ่นให้ความร่วมมือและสนับสนุนโดยการ เผยแพร่ข่าวเรื่องราวเกี่ยวกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่เป็นประจำ สิ่งที่ผู้วิจัยได้ค้นพบถึงสาระของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมนั้น ในประเด็นสุดท้ายคือ ผู้ที่ได้รับเลือกเป็นประธานชมรมทางวัฒนธรรมและประเพณีตลอดจนสมาชิกที่เข้าร่วมอยู่ในชมรมนั้น ๆ ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มิภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด

สำหรับข้อค้นพบในการวิจัยด้านการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีที่ผลการวิจัยมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง มีประเด็นที่น่าให้ความสนใจอยู่ไม่น้อย นั่นคือ นิสิต นักศึกษามีความเห็นว่าผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาเห็นความสำคัญและให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีอยู่ในระดับปานกลาง ทำให้เป็นผลต่อเนื่องถึงสถานะของการติดต่อประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านวัฒนธรรมนั้น มีการติดต่อประสานกันอยู่เพียงปานกลางเท่านั้น ประกอบกับนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจข่าวคราวความเคลื่อนไหวของกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น และที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งคือ ในสถาบันนั้นมีเอกสารและสื่อทางการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่มากนัก ซึ่งไม่เพียงพอกับความต้องการที่จะศึกษาค้นคว้า

ส่วนข้อค้นพบจากการวิจัยกิจกรรมทางวัฒนธรรม สถาบันที่จัดอยู่ในเกณฑ์ "น้อย" ค้นพบว่าผู้เขียนไม่นิยมใช้ภาษาถิ่นในเวลาเรียน และการเก็บรวบรวมหรือสะสมวัตถุทางวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัวก็ไม่นิยมทำกัน ส่วนที่ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจอีกประเด็นหนึ่งคืองบประมาณที่ทางสถาบันแบ่งปันมาให้กับชมรมหรือชุมนุมชนทางวัฒนธรรมนั้นน้อย จนทำให้การจัดกิจกรรมพบกับปัญหาและอุปสรรคตลอดจนการขอความช่วยเหลือสนับสนุนจากภาคเอกชนก็ค่อนข้างยาก และโอกาสที่นิสิตนักศึกษาจะออกเขียนเขียนหน่วยงาน หรือภาคเอกชน

ที่มีการจัดหอวัฒนธรรมหรือกิจกรรมทางวัฒนธรรม นิสิต นักศึกษาที่ไม่ได้ออกเยี่ยมชมนอก
ท้องถิ่นของตนเองซึ่งอยู่ในระดับต่ำ และในประเด็นสุดท้ายของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม
พื้นบ้านนั้น โอกาสที่จะส่งเสริมให้นิสิต นักศึกษาได้ออกเก็บข้อมูลภาคสนาม เพื่อให้ได้
ประสบการณ์ตรงนั้น ทุกสถาบันปฏิบัติกันอยู่ในระดับน้อย

ผลการวิจัยทางด้านการจัดกิจกรรมโดยถือจำนวนข้อค้นพบของการจัดกิจกรรมมาก
ขอจากข้อคำถาม ๔๐ ข้อ ค้นพบว่าสถาบันที่จัดกิจกรรมเกินกว่าครึ่งหนึ่งของข้อคำถามคือ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยขอนแก่น จัดกิจกรรมอยู่ในระดับมาก
กล่าวคือ ๒๔ ข้อ และ ๒๐ ข้อตามลำดับ สำหรับ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจัดกิจกรรมอยู่
ในระดับปานกลาง นอกจากนั้นได้ข้อค้นพบว่าสถาบันที่เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์ เช่น
มหาวิทยาลัยมหิดล สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร
มีการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีน้อยที่สุด

ในข้อค้นพบของการวิจัย ด้านความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาต่อการเรียนการสอน
และการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ข้อค้นพบในการวิจัยว่าสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ
ทุกสถาบันนิยมการเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านมาบรรยายและสาธิตตามโอกาสต่าง ๆ
อยู่เสมอ โดยเฉพาะความเห็นต่อการใช้สื่อทางการสอนนิสิต นักศึกษาพึงประสงค์ให้ผู้สอน
ใช้สื่อให้มากขึ้น เช่น แถบบันทึกภาพ ภาพนิ่ง และแถบบันทึกเสียง และควรให้โอกาสนิสิต
นักศึกษาได้ไปชมการแสดงหรือการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของหน่วยงานต่าง ๆ
ประเด็นที่เด่นและที่น่าสนใจจากความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาต่อข้อค้นพบอีกประการหนึ่งคือ
ทางสถาบันอุดมศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านให้เป็นวิชาพื้นฐาน เพื่อให้นักศึกษาได้เรียน
กันทุกคน และควรที่จะหาบุคลากรผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จบการศึกษามาทางด้านวัฒนธรรม
พื้นบ้านโดยตรง ท่อความเห็นที่สถาบันควรให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม
พื้นบ้านให้มากขึ้น และให้มุ่งด้านการเผยแพร่วัฒนธรรมพื้นบ้านไปสู่ชุมชน จนทำให้เกิดความ
รักและหวงแหน และก่อให้เกิดการอนุรักษ์ สืบทอดวัฒนธรรมต่อไป อีกประเด็นหนึ่งของ
ความคิดเห็นของนิสิต นักศึกษาเห็นว่าหน่วยงานของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องสมควรที่จะจัดสร้างสื่อ

ประเภทต่าง ๆ ทางค่านิยมธรรมประเพณีพื้นบ้านออกเผยแพร่สู่ประชาชน โดยอาศัยทาง
สื่อมวลชนในการนำเสนอ เพื่อการเผยแพร่อยู่เป็นประจำทางด้านการสอนในลักษณะของ
ความต้องการใ้รับประสบการณ์ตรง เช่น การพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจากแหล่งวัฒนธรรม
พื้นบ้านโดยตรง เป็นการฝึกในภาคสนามอย่างแท้จริง ซึ่งทั้งนี้ความคิดเห็นอีกประเด็น
หนึ่งที่สอดคล้องกัน คือ ผู้บริหารในสถาบันอุดมศึกษาควรให้ความสนใจ ควรมีความรู้และ
เห็นความสำคัญของ "วัฒนธรรมพื้นบ้าน" โดยให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมสนับสนุน
ให้จัดตั้งชมรม และเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมสู่ชุมชนอีกด้วย ส่วนความคิดเห็นอีกทาง
หนึ่งคือ ต้องการให้จัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเอกและวิชาโทให้ได้ศึกษาหาความรู้
กันอีกด้วย ตลอดจนให้มีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมประชุมสัมมนาในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรม
พื้นบ้านหรือได้ทราบผลการประชุมสัมมนานั้น ๆ ด้วย

ความคิดเห็นในระดับ "ปานกลาง" ของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและ
การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม พอสรุปประเด็นหลัก ๆ ในระดับ "ปานกลาง" ได้คือ หาก
สถาบันจะจัดให้มีกิจกรรมทางวัฒนธรรมนั้น ควรจัดเป็นกลุ่มโดยแยกความเนื้อหาวิชา และ
เมื่อมีการศึกษาควรให้คนคว่ำให้ลึกซึ่งเอาแต่เฉพาะในประเทศเท่านั้น ตลอดจนเปิดโอกาส
ให้นิสิตนักศึกษาได้ทำการวิจัยเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบของงานวิจัยทางสังคมศาสตร์
และควร เปิดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษาอีกทางหนึ่งด้วย
สำหรับความคิดเห็นในระดับน้อยนั้น ได้แก่ ความคุ้นเคยของผู้เรียนต่อกิจกรรมทางวัฒนธรรม
พื้นบ้านก่อนที่จะได้เรียนวิชานี้

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการศึกษาหลักสูตร ของสถาบันอุดมศึกษาในระดับปริญญาตรี ทั้ง ๑๑
สถาบัน พบประเด็นที่สำคัญในค่านิยมการจักวิชาพื้นฐานให้นิสิตนักศึกษาเรียน มีลักษณะของ
วิชาทางค่านิยมสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยา ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านทางการ
ดำเนินวิถีชีวิตอันเป็นส่วนสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งปรากฏอยู่ทุกสถาบัน แม้บางสถาบันจะ

เปิดสอนทางสายวิทยาศาสตร์ หรือเทคโนโลยีเพียงด้านเดียว และส่วนใหญ่ของสถาบันที่สอนทางสายสังคมศาสตร์ หรือมานุษยวิทยาจะพบรายวิชาพื้นฐานที่มีความเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่มากอย่างชัดเจน เช่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีรายวิชาพื้นฐานและวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมากที่สุดเป็นอันดับที่ ๑ คือ ๑๗ รายวิชา ๔๖ หน่วยกิต และ ๒๔ รายวิชา ๒๔ หน่วยกิต ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นสถาบันที่มีคณะวิชาและมีคณะวิชาทางสายสังคมศาสตร์อยู่ถึง ๔ คณะ สถาบันที่มีรายวิชาพื้นฐานและวิชาเอกมากเป็นอันดับสอง ได้แก่ มหาวิทยาลัยศิลปากร มี ๑๔ รายวิชา ๓๖ หน่วยกิต และ ๒๕ รายวิชา ๕๖ หน่วยกิต ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นสถาบันที่มีคณะวิชาทางสายสังคมศาสตร์อยู่มากถึง ๕ คณะ สถาบันที่มีรายวิชาพื้นฐานและวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านมากเป็นอันดับ ๓ คือ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มี ๑๐ รายวิชา ๒๓ หน่วยกิต และ ๒๓ รายวิชา ๕๑ หน่วยกิต สำหรับสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนคณะวิชาทางสายวิทยาศาสตร์มากคณะ เช่น มหาวิทยาลัยมหิดล เปิดสอนสายวิทยาศาสตร์มากถึง ๑๐ คณะ สังคมศาสตร์ ๑ คณะ พบรายวิชาพื้นฐานและวิชาเอกที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านเพียง ๔ รายวิชา ๔ หน่วยกิต และ ๔ รายวิชา ๑๒ หน่วยกิต ตามลำดับซึ่งจัดอันดับเป็นอันดับที่ ๕ แสดงให้เห็นว่า สถาบันที่มุ่งสอนทางสายวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีพบรายวิชาทางวัฒนธรรมพื้นบ้านน้อยอย่างเห็นได้ชัดและสถาบันที่สอนเฉพาะสายวิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียว เช่น สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร พบรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านเพียง ๒ รายวิชา ๖ หน่วยกิต และ ๑ รายวิชา ๓ หน่วยกิต ตามลำดับ ส่วนรายวิชาเอกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านจะไม่ปรากฏอยู่เลย

โดยเนื้อหาสาระของวิชาที่เปิดสอนในสายวิชาเอกนั้น จากการศึกษาและวิจัยพบว่ามีความเกี่ยวพันและตรงตามเนื้อหาวิชาของวัฒนธรรมพื้นบ้านทั้ง ๓ ประเภท (สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, ๒๕๒๔) กล่าวคือ ประเภทที่ท่องอาศัภาษาเป็นสื่อ ประเภทไม่ท่องอาศัภาษาเป็นสื่อ และประเภทประสมประสาน จากข้อค้นพบที่สรุปข้างต้น ทำให้เกิดประเด็นที่น่าสนใจอันเกี่ยวเนื่องจากแผนพัฒนาระยะที่ ๖ (อุทัย บุญประเสริฐ, ๒๕๓๐) ใ้กล่าวถึงวัตถุประสงค์สำคัญของการพัฒนาการอุดมศึกษาระยะที่ ๖ (๒๕๓๐ - ๒๕๓๔) คือเพื่อ

พัฒนาการอุดมศึกษาโดยมุ่งให้สถาบันอุดมศึกษาคำเนินการผลิตบัณฑิตวิจัย บริการทางวิชาการ แก่สังคม และทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรมได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพอันจะเป็นประโยชน์ ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยมีนโยบายส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาเข้าร่วม กิจกรรมเสริมหลักสูตร การบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมและให้สามารถพัฒนาตนเอง รวมทั้ง ปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ รวมถึงส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาคำเนินกิจกรรมทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

จากประเด็นของแผนพัฒนาฯ ระยะที่ ๖ ที่กล่าวทำให้องค์กรเห็นผลของข้อค้นพบจาก การวิจัยอย่างชัดเจนว่า สถาบันอุดมศึกษาอีกหลายแห่งที่ไม่ได้มุ่งพัฒนาการอุดมศึกษาให้เป็นไป ตามแผนพัฒนาการอุดมศึกษาฯ ระยะที่ ๖

ผลการวิจัยจากการศึกษาการ จักกิจกรรมทำนุบำรุงวัฒนธรรมพื้นบ้านของสถาบันอุดมศึกษา ทั้ง ๑๑ สถาบันนั้นพบว่า กิจกรรมทางทำนุบำรุงวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทาง วัฒนธรรมซึ่งจักอยู่ในระดับ "มาก" มีทั้งหมด ๑๑ สถาบันที่มีความเห็นตรงกันทั้งหมด อธิบาย ได้ว่านิสิตนักศึกษาทุกสถาบันเห็นความสำคัญของกิจกรรมทางทำนุบำรุงวัฒนธรรมว่าเป็นกิจกรรม ที่สร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรมได้มากกว่าทางอื่น และยังพบอีกว่าในสถาบัน ทั่ว ๆ จำนวน ๘ สถาบันจักกิจกรรมส่งเสริมประเพณีตามเทศกาล และที่นำส่งแก่ประการ หนึ่งคือ นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นแนวเดียวกัน จำนวน ๘ สถาบัน ที่เห็นว่ากิจกรรมทำนุ บำรุงวัฒนธรรมประเพณีที่จักอยู่ในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุง ส่วนการจักกิจกรรมทางทำนุ บำรุงวัฒนธรรมพื้นบ้านที่ดำเนินการอยู่ในสถาบันนั้น ส่วนใหญ่นิสิตนักศึกษาจะเป็นผู้ดำเนินการกันเอง และที่ศึกษาแล้วพบว่า นิสิตนักศึกษา มีการเก็บสะสมวัตถุทางทำนุบำรุงวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัว นั้นจักอยู่ในระดับน้อย มีถึง ๔ สถาบัน อธิบายได้ว่า นิสิตนักศึกษายังขาดความสนใจทาง ทำนุบำรุงวัฒนธรรมวัตถุหรือยังขาดความรู้ในการที่จะเก็บสะสม ประการสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่พบว่าหน่วยงานเอกชน และบุคคลภายนอกมีส่วนในการให้การสนับสนุน และช่วยเหลือ ทางด้านการเงินในการ จักกิจกรรมทางทำนุบำรุงวัฒนธรรมประเพณีกับสถาบันอยู่ในระดับน้อย พบถึง ๖ สถาบันจากข้อคำถาม ๘๐ ข้อ พบว่า สถาบันอุดมศึกษาที่จักกิจกรรมทางทำนุ

วัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ในระดับ "มาก" เป็นส่วนใหญ่ของจำนวนข้อความที่ศึกษา พบว่า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จักถึง ๒๔ ข้อ และมหาวิทยาลัยขอนแก่นจักถึง ๒๑ ข้อ อธิบายได้ว่าสถาบันอุดมศึกษาที่มีลักษณะหลักสูตรมุ่งเน้นทางสังคมศาสตร์ และมานุษยวิทยา พร้อมกับมีวิชาเศรษฐศาสตร์ กฏหมาย หรืออยู่ตามหัวเมืองจะจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมมาก และพบว่าสถาบันอุดมศึกษาที่จัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านอยู่ในระดับน้อย จากข้อความ ๔๐ ข้อ คำถามที่ศึกษา ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน ๓๖ ข้อ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า จำนวน ๒๕ ข้อ และสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร จำนวน ๒๖ ข้อ อธิบายได้ว่า ลักษณะของสถาบันที่มุ่งเน้นทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ตลอดจนมุ่งเน้นทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี จะจัดกิจกรรมบ้านน้อยกว่าสถาบันอื่นและประกอบด้วยเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเมืองหลวง

ผลการศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ศึกษาแล้วพบว่า ควรมีการเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ เรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ตามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ จำนวน ๑๑ สถาบัน และผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ และควรใช้ภาพนิ่งประกอบการสอน จำนวน ๑๑ สถาบัน อธิบายได้ว่า นิสิตนักศึกษาประสงค์จะได้รับการบรรยายจากผู้เชี่ยวชาญและสนใจในการใช้สื่อการสอนที่มุ่งให้เห็นการปฏิบัติจริง และประเด็นที่สำคัญของข้อค้นพบต่อการเรียนการสอน คือควรให้จิตวิชาววัฒนธรรมพื้นบ้านให้เป็นวิชาพื้นฐาน เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนกันทุกคน และควรจัดหาผู้สอนที่จบมาทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยคงมาเป็นผู้สอนให้ความรู้ โดยเฉพาะสถาบันควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านให้มาก และมุ่งการเผยแพร่วัฒนธรรมพื้นบ้านสู่ชุมชน โดยอาศัยทั้งหน่วยงานของภาครัฐและเอกชน ให้การสนับสนุนประกอบกับสื่อมวลชนในประเทศ จะต้องเผยแพร่ข่าวสารบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านทั้งทางการจัดกิจกรรม และเสริมความรู้ให้กับประชาชนอยู่เสมอ ๆ และในความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการให้ผู้สอนนำออกไปสู่ภาคสนามในการฝึกปฏิบัติจริงต่อการศึกษาวิธีการ เก็บข้อมูลจากแหล่งวัฒนธรรมพื้นบ้านอย่างจริงจัง

ส่วนความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อผู้บริหารน่าสนใจว่า ผู้บริหารควรมีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน ตลอดจนควรเป็นผู้นำ ๆ สถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรม สู่ชุมชน ในเรื่องการเรียนการสอน นิสิตนักศึกษาให้ความคิดเห็นในทางระดับ "มาก" คือ ประสงค์ให้ชาววัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเอก และวิชาโท เปิดสอนให้ผู้เรียนได้เลือก เรียนอีกด้วย นอกจากจะให้ เป็นวิชาบังคับพื้นฐานแล้วก็ตาม และในปัจจุบันการประชุมสัมมนา เรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านนี้มีอยู่เสมอทั้งในระดับชาติ และระดับประเทศหรือระดับ ภูมิภาค นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นว่าควรได้เข้าร่วมฟังการประชุมด้วยหรือควรมีโอกาส ได้อ่านผลสรุปของการประชุมเหล่านี้ด้วยนับว่าเป็นสิ่งที่จะให้ประโยชน์ต่อนิสิตนักศึกษา อย่างมาก

โดยสรุปสำหรับประเด็นของกิจกรรมที่ค้นพบในการวิจัย ตลอดจนความคิดเห็น ของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนนั้น มีความเกี่ยวเนื่องและสนองต่อแผนพัฒนาการ อุดมศึกษาระยะที่ ๒ อย่างยิ่ง ต่อประเด็นที่ว่า สถาบันพึงส่งเสริมให้ดำเนินกิจกรรม กำนานำรูปร่างศิลปวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น (อุทัย บุญประเสริฐ, ๒๕๓๐)

ขอเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้คือ

๑. วิทยาลัยสุทรในระดับปริญญาตรีของทุกสถาบัน ไม่ว่าจะเป็นสถาบันการศึกษา ที่ผลิตบัณฑิตออกมารับใช้สังคมทางศึกษาศาสตร์ การแพทย์ การเกษตร สังคมศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ ควรจะมีวิชาบังคับพื้นฐานทางสังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ โดยเน้นการ ศึกษาทางวัฒนธรรมพื้นบ้านอันเป็นวิถีชีวิตของบรรพบุรุษ เผ่าพันธุ์ไทยในอดีต เพื่อวิถีชีวิตและสภาพของสังคมในยุคนั้นในเผ่าพันธุ์นั้น อันจะเป็นความรู้พื้นฐานของการนำไปสู่การ เรียนในทุกสาย
๒. กำนานำวิชาเอก วิชาโท ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านควรกำหนดให้ชัดเจน

และแบ่งให้บรรจุอยู่ในคณะวิชาที่เหมาะสมสามารถเลือกเรียนได้อย่างเสรีและให้อยู่ในสาย คณะวิทยาศาสตร์กาย

๓. กำหนดรายวิชาเลือกทั่วไปเปิดโอกาสให้นักศึกษาเลือกทางวัฒนธรรมพื้นบ้านมากรายวิชาขึ้นและสามารถเรียนข้ามคณะได้

๔. กำหนดการจัดกิจกรรมในสถาบันผู้บริหารควรให้ความสนใจและให้การสนับสนุนทั้งทางงบประมาณและขวัญกำลังใจให้กับบุคลากรและนิสิตนักศึกษาเพื่อให้มีการจัดกิจกรรมหรือชุมนุมทางวัฒนธรรมมากขึ้น และสถาบันควรเป็นผู้นำของการจัดกิจกรรมเพื่อเป็นการอนุรักษ์ ส่งเสริมและเผยแพร่ โดยที่มีสื่อมวลชนเป็นผู้ให้การสนับสนุนด้านการกระจายข่าวและประสานหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดกิจกรรม

๕. กำหนดการเรียนการสอนควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสพบกับประสบการณ์ตรง เช่น การออกเก็บข้อมูลภาคสนามและการใช้สื่อในการสอนให้มาก เช่น แดมบันทึกภาพ แดมบันทึกเสียง ภาพยนตร์ ฯลฯ เพราะเรื่องราวของวัฒนธรรมพื้นบ้านจะคงได้เห็นและได้ฟังจึงจะเข้าใจและทราบถึงวิถีชีวิตของคนในอดีต

๖. อาจารย์ผู้สอนควรมีความสามารถพิเศษเฉพาะตัว เช่น จบการศึกษาคณะ วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือมีความสามารถที่เด่นชัด เช่น ร้องเพลงพื้นบ้านได้ เล่นดนตรีพื้นบ้านได้ ชอบเก็บสะสมวัตถุทางวัฒนธรรม

๗. ในสถาบันควรมีการประสานสัมพันธ์กันระหว่างสถาบัน ระหว่างชมรม และดำเนินการแลกเปลี่ยนกิจกรรมตลอดจนร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมในเมื่อมีโอกาสหรือตามเทศกาล

๘. ในสถาบันควรมีการจัดหอวัฒนธรรมหรือห้องเก็บข้อมูลทางวัฒนธรรมและวัตถุทางวัฒนธรรมโดยจัดให้ถูกต้องตามลักษณะภูมิภาคหรือลักษณะทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของภาคนั้น ๆ ในลักษณะของการแสดงถึงวิถีชีวิต

๙. ควรเปิดโอกาสและให้โอกาสนิสิตนักศึกษาได้ร่วมกันทำงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ และให้มีโอกาสได้เข้าร่วมประชุมสัมมนาทางวิชาการ เกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในหลาย ๆ ระเบียบ และมีโอกาสได้รับทราบผลสรุปของการสัมมนา

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะทำการศึกษาค้นคว้าต่อไป

๑. ควรมีการสำรวจรายวิชาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เช่น วิทยาลัยครู ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนถึง ๓๖ แห่งทั่วประเทศ และนำมาเปรียบเทียบหาความแตกต่างหรือความเหมือน กับสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
๒. ควรมีการสำรวจรายวิชาใดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุดมศึกษา โดยมุ่งเน้นทางสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เช่น วิทยาลัยครู ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนถึง ๓๖ แห่งทั่วประเทศ และนำมาเปรียบเทียบกับสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด
๓. ควรมีการศึกษาวิจัยหน่วยงานที่ปฏิบัติงานด้านแผนนโยบาย ทั้งภาครัฐบาลและเอกชน ที่เอื้อส่งเสริมเผยแพร่และอนุรักษ์ด้านวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยศึกษาถึงแผนงานโครงการ และการส่งเสริมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี
๔. ควรมีการศึกษา ค้นคว้า วิจัย โดยเจาะลึกลงไปทางค่านิยมประเพณีของหน่วยงานทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่ใช้จ่ายงบประมาณเพื่องานทางด้านวัฒนธรรมชนบธรรมเนียมและประเพณี อันเป็นเอกลักษณ์ของความเป็นชาติ ว่ามีงบประมาณมากน้อยเพียงไร โดยเทียบกับงบประมาณทั้งหมดกับงานหรือโครงการอื่น ๆ

ဘဏ္ဍာရေး

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

กิ่งแก้ว อัครดากร. คติชนวิทยา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๑๘.

กุลหลาม มัลลิกะมาส. คติชาวบ้าน. กรุงเทพฯ : สมาคมภาษาและหนังสือ, ๒๕๐๘ .

_____ . คติชาวบ้าน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๘.

คึกฤทธิ์ ปราโมช, ม.ร.ว. การศึกษากับการสืบทอดและการเสริมสร้างวัฒนธรรม.

โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๐.

_____ . การสืบทอดมรดกวัฒนธรรมมารยาค. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕.

รองรัตน์ อิศรภักดี. วัฒนธรรมกับวัยรุ่น: จันทรเกษม ๘๖, มกราคม - กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑.

ชัยนาถ นาคบุปผา. โลกของวัยรุ่น. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์แสงศิลป์, ๒๕๑๕.

บุญธรรม กิจปริศนาวิสุทธิ. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ :

ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์พระนคร, ๒๕๒๔.

พรชูลี อาชวอำรุง. การวิจัยทางการอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : ๒๕๒๕.

เทือก กุสุมา ณ อยุธยา. คติชาวบ้าน. คู่มือภาษาไทย เล่ม ๓ , เอกสารนิเทศการศึกษา
กรมการฝึกหัดครู กุรุสภา, ๒๕๑๒.

วิจิตร ศรีสะอาน. หลักการอุดมศึกษา. ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

วิมล คำศรี. การสอนคติชนวิทยาในวิทยาลัยครูภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท

ภาควิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.

สมจิตต์ สิทธิไชย. ภารกิจของมหาวิทยาลัยคานการท่าเรือกรุงเทพและสร้างสรรค์ศิลปวัฒนธรรม.

โครงการพัฒนามหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

สุกัญญา สุจนายา. เพลงปริพาถีย์ : การศึกษาเชิงวรรณคดีวิเคราะห์. วิทยานิพนธ์
อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. รายงานการวิจัยวิเคราะห์สำริดเพลงกล่อมเด็กภาคใต้.
สงขลา : สถาบันทักษิณคดีศึกษา. ๒๕๒๔.

_____. วัฒนธรรมพื้นบ้านแนวปฏิบัติในภาคใต้. สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ, สงขลา : ๒๕๒๕.

อนุমানราชชน, พระยา. ชาติ ศาสนา วัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดสื่อการค้า,
๒๕๑๕.

อุทัย บุญประเสริฐ. เอกสารเผยแพร่เกี่ยวกับแผนพัฒนา. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๐.

วารสารและอื่น ๆ

เกษกรศาสตร์, มหาวิทยาลัย. "หลักสูตรการศึกษาชั้นปริญญาตรี" ปีการศึกษา ๒๕๒๒ - ๒๕๒๓.

ซอนแก่น, มหาวิทยาลัย. "คู่มือนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์" ๒๕๒๖.

_____. "คู่มือนักศึกษา" ๒๕๒๔.

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. ฝ่ายวิชาการงานวัฒนธรรม < ภาค,
"เอกสารประกอบนิทรรศการของวัฒนธรรมสามัคคี < ภาค" ๒๕๒๕.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. "หลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. ๒๕๒๗"

เชียงใหม่, มหาวิทยาลัย. "แนะนำมหาวิทยาลัย" โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔.

ทบวงมหาวิทยาลัย, สำนักงานปลัด. "ประมวลชื่อหลักสูตรสาขาวิชาและปริญญาของสถาบัน
อุดมศึกษาในสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย" สำนักพิมพ์ประกายพรึก, ๒๕๒๗.

ธรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัย. "คู่มือการศึกษาชั้นปริญญาตรี ๒๕๒๖" โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, ๒๕๒๖.

ศรีนครินทร์วิโรจ, มหาวิทยาลัย. "คู่มือและหลักสูตรการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๒๓"
เจ้าพระยาการพิมพ์, ๒๕๒๓.

ศิลปากร, มหาวิทยาลัย. "คู่มือนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์" ๒๕๒๓.

____. "หลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๒๓" ศักดิ์โสภากการพิมพ์, ๒๕๒๔.

สงฆานครินทร์, มหาวิทยาลัย. "คู่มือการศึกษา ๒๕๒๔" โรงพิมพ์ไทรโยค, ๒๕๒๔.

สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้. "คู่มือการศึกษา ปีการศึกษา ๒๕๒๔" การารักษ์การพิมพ์,
เชียงใหม่ : ๒๕๒๔ .

ภาษาอังกฤษ

Bascom, William. Folklore and Anthropology. Journal of American
Folklore, Vol. , 1953

Botkin, B.A. A treasury of American Folklore. New York : Crown
Publishers, 1966

Canegie Foundatien for the Advancement of Teaching, Missions of the
College Curriculum : A Contemperary Review with Suggestions.
San Francisco : Jossey - Bass, 1978

Coffin, Tristram P. and Cohen, Hennig, Folklore in America. New York :
Dubleday & Company, 1966

Davidson, H.R.E. Patterns of Folklore. Tatawa N.J. : D.S. Brewer
Rowman & Littlefield, 1978

Dundes, Alan. The Study of Folklore. Englewood Cliffs N.J. :
Prentice - Hall Inc., 1965

Herskovitz J. Melville. The Content and Style of an Oral Literature.

Chicago : The University of Chicago Press, 1959

Krappe, A.H. The Science of Folklore. New York : W.W. Norton & Company
Inc., 1964

Leach, Maria. The Standard Dictionary of Folklore Mythology and
Legend. New York : Funk & Wagnalls Company, 1950

Mueller, Kate Hever. Student Personnel work in Higher Education.

Houghton Mifflin Company, Boston, 1961

Pertti, J. Pelto. The Study of Anthropology. U.S.A. : Charles
E. MERRILL Books Inc., 1966

Polley, Jane. American Folklore and Legends. New York : The Reader's
Digest Association, Inc., 1978

Reaver, J. Russell and Boswell, George W. Fundamentals of Folk
Literature. Anthropological Publications, The Netherlands, 1962

Robert V. Kejcie and Daryle W. Morgan. Educational and Psychological
Measurement. New York : Wagnalls Company, 1978

Smith. Origins of Modern Culture. New York : Collier Books, 1966

Thompson, Stith. Four Symposia on Folklore. Indiana University Press,
Blemington, 1953

Utley, Francis Lee. A Definition of Folklore in American Folklore.

Washington D.C. Voice of America Forum Lectures, 1968

การคำนวณ

ตารางที่ ๖ ตารางสำหรับกำหนดขนาดตัวอย่างจากประชากร

Table for Determining Sample Size from a Given Population

N	S	N	S	N	S
๑๐	๑๐	๒๒๐	๑๕๐	๑๒๐๐	๒๕๑
๑๕	๑๕	๒๓๐	๑๕๕	๑๓๐๐	๒๕๓
๒๐	๑๕	๒๔๐	๑๕๘	๑๔๐๐	๓๐๒
๒๕	๒๕	๒๕๐	๑๕๒	๑๕๐๐	๓๐๖
๓๐	๒๕	๒๖๐	๑๕๕	๑๖๐๐	๓๑๐
๓๕	๓๒	๒๗๐	๑๕๘	๑๗๐๐	๓๑๓
๔๐	๓๖	๒๘๐	๑๖๒	๑๘๐๐	๓๑๗
๔๕	๔๐	๒๙๐	๑๖๕	๑๙๐๐	๓๒๐
๕๐	๔๕	๓๐๐	๑๖๘	๒๐๐๐	๓๒๕
๕๕	๔๘	๓๑๐	๑๗๑	๒๑๐๐	๓๒๗
๖๐	๕๒	๓๒๐	๑๗๔	๒๒๐๐	๓๓๑
๖๕	๕๖	๓๓๐	๑๗๖	๒๓๐๐	๓๓๔
๗๐	๕๘	๓๔๐	๑๗๙	๒๔๐๐	๓๓๘
๗๕	๖๓	๓๕๐	๑๘๒	๒๕๐๐	๓๔๑
๘๐	๖๖	๓๖๐	๑๘๕	๒๖๐๐	๓๔๖
๘๕	๗๐	๓๗๐	๑๘๘	๒๗๐๐	๓๕๑
๙๐	๗๓	๓๘๐	๑๙๐	๒๘๐๐	๓๕๕
๙๕	๗๖	๓๙๐	๑๙๓	๒๙๐๐	๓๕๗
๑๐๐	๘๐	๔๐๐	๑๙๗	๓๐๐๐	๓๖๑
๑๑๐	๘๖	๔๑๐	๒๐๒	๓๑๐๐	๓๖๕
๑๒๐	๙๒	๔๒๐	๒๐๖	๓๒๐๐	๓๖๗

N	S	N	S	N	S
๑๓๐	๕๗	๖๕๐	๒๕๒	๕๐๐๐	๓๒๘
๑๕๐	๑๐๓	๗๐๐	๒๕๔	๑๐๐๐๐	๓๗๐
๑๕๐	๑๐๔	๗๕๐	๒๕๕	๑๕๐๐๐	๓๗๕
๑๖๐	๑๑๓	๘๐๐	๒๖๐	๒๐๐๐๐	๓๗๗
๑๗๐	๑๑๔	๘๕๐	๒๖๕	๓๐๐๐๐	๓๗๕
๑๘๐	๑๒๓	๙๐๐	๒๖๕	๔๐๐๐๐	๓๘๐
๑๘๐	๑๒๗	๙๕๐	๒๗๕	๕๐๐๐๐	๓๘๑
๒๐๐	๑๓๒	๑๐๐๐	๒๗๘	๗๕๐๐๐	๓๘๒
๒๑๐	๑๓๖	๑๑๐๐	๒๘๕	๑๐๐๐๐๐๐	๓๘๕

Note. N is population size

S is sample size (Kejcie and Morgan, 1978)

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

๑. ศาสตราจารย์กุลหลาม มัลลิกะมาส มหาวิทยาลัยรามคำแหง
 ๒. นายสมบัติ พลายน้อย หัวหน้างานศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้าน กระทรวงศึกษาธิการ
 ๓. รองศาสตราจารย์ธนู บุญยรัตพันธุ์ ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้านแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ ผู้อำนวยการศูนย์ศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยครูจันทระเกษม
 ๔. ดร.ประจักษ์ สายแสง ผู้อำนวยการศูนย์ศึกษาและวิจัยวัฒนธรรมพื้นบ้าน หัวเมืองฝ่ายเหนือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จังหวัดพิษณุโลก
 ๕. ดร.วีระ บำรุงรักษ์ ผู้อำนวยการกองวิจัยและวางแผน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ
 ๖. ดร.กิ่งแก้ว อัครถาวร อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา
 ๗. นางสุมาลย์ เรืองเกษ ผู้อำนวยการศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้าน กระทรวงศึกษาธิการ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูพระนคร
-

ศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้านแห่งชาติ
สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ กท. ๑๐๕๐๐

๕ มกราคม ๒๕๒๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย

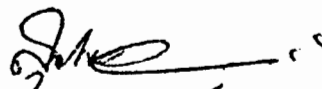
เรียน

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. แบบสอบถามการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จำนวน....ชุด
๒. แบบสอบถามด้านความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและ
การจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จำนวน.....ชุด

ด้วยข้าพเจ้านายสุจริต บัวพิมพ์ นิสิตระดับปริญญาโท ภาควิชาอุทกศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการศึกษาและวิจัยในหัวข้อ "การศึกษาวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบัน
อุทกศึกษา" ซึ่งการวิจัยครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาโท ในการวิจัย
ครั้งนี้จำเป็นต้องได้รับความอนุเคราะห์ จากนิสิตนักศึกษา ในสถาบันอุทกศึกษาของท่าน ใน
การตอบแบบสอบถาม ซึ่งได้ทำการวิจัยด้านการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบันอุทกศึกษา
และด้านความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม
พื้นบ้านในสถาบันอุทกศึกษา สำหรับประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ มุ่งเพื่อนำผล
ของการวิจัยมาพัฒนาและปรับปรุงพร้อมกับ เสนอแนะการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
ตลอดจน เสนอแนะปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถาบัน
อุทกศึกษาอีกด้วย

จึงเรียนขอความอนุเคราะห์มาเพื่อโปรดนำแบบสอบถามแจกให้นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาอยู่
ในที่สุดท้ายได้ตอบแบบสอบถาม และโปรดส่งคืนให้กับผู้วิจัยภายในเดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕
จักขอบคุณยิ่ง.

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุจริต บัวพิมพ์)

นักวิชาการวัฒนธรรม ๕

หัวหน้างานวัฒนธรรมพื้นบ้านเพื่อการพัฒนาชนบท

แบบสอบถามด้านการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมซึ่งได้จัดขึ้น
 ในสถาบันการศึกษาของท่าน โดยอ่านแล้วพิจารณาตัวเลือกที่ใกล้กับความ
 จริงหรือที่ท่านเห็นด้วยมากที่สุดด้วยการทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่อง
 หายข้อความซึ่งมีลำดับ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด เพียง ๑ ช่อง
 (ลำดับค่าคะแนน มากที่สุด เท่ากับ ๕, มาก เท่ากับ ๔, ปานกลาง เท่ากับ ๓,
 น้อย เท่ากับ ๒, น้อยที่สุด เท่ากับ ๑)

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๑. ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ
๒. กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น
๓. ในสถาบันของท่านมีชมรมทางบ้านวัฒนธรรม
๔. สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ
๕. สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ทางบ้านวัฒนธรรม
๖. กิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ
๗. กิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมากเป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนดร่วมกัน

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๘. กิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง
๙. สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น
๑๐. สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีตามเทศกาล
๑๑. สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางบ้านวัฒนธรรม
๑๒. สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม
๑๓. สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย
๑๔. ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางบ้าน วัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็น ประจำ
๑๕. ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางบ้าน วัฒนธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ
๑๖. ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น
๑๗. ท่านเก็บสะสมวัตถุทางบ้านวัฒนธรรม เป็นการส่วนตัว

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๑๘. ท่านสนใจติดตามข่าวคราวและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณี
๑๙. สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่องราวทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณี
๒๐. ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน
๒๑. ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาอื่นในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน
๒๒. มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมวัฒนธรรมระหว่างสถาบัน
๒๓. มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน
๒๔. ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญในการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณี
๒๕. ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณี

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๒๖. ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม
๒๗. ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคล จากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิลำเนา นอกเขต กทม)
๒๘. ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี
๒๙. มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่น เข้าเยี่ยมชม และดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่าน
๓๐. กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ
๓๑. กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติ จริง
๓๒. กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที
๓๓. กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้า วิจัย

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๓๔. ท่านคิดว่า เอกสารและสื่อเผยแพร่ เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของ ท่านมีจำนวนเท่าไร					
๓๕. ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน					
๓๖. เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมี นิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและ เข้าร่วมด้วย					
๓๗. ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและห่วงแหนมรดกทาง วัฒนธรรม					
๓๘. ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควร ได้รับการปรับปรุง					
๓๙. ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้กำเนิน การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง					
๔๐. ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม ทางวัฒนธรรมในสถาบัน					

แบบสอบถามด้านความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม
วัฒนธรรมพื้นบ้าน

คำชี้แจง โปรดให้ความคิดเห็นจากข้อคำถามในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอน และการ
จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านซึ่งมีหลายลักษณะ เช่น การจัดกิจกรรมโดย
องค์การนักศึกษา ชมรม ซึ่งจัดในรูปแบบของการจัดนิทรรศการ การบรรยาย
ทางวิชาการ การแสดงการเล่นพื้นบ้าน การสาธิต ทั้งที่จัดในสถานศึกษาหรือ
หน่วยงานอื่น ๆ นิสิตศึกษาโปรดแสดงความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย (✓)
ลงในช่องท้ายข้อคำถามซึ่งมีลำดับความคิดเห็น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย
น้อยที่สุด เพียง ๑ ช่องความเห็น (ลำดับค่าคะแนน มากที่สุด เท่ากับ ๕ มาก
เท่ากับ ๔ ปานกลาง เท่ากับ ๓ น้อย เท่ากับ ๒ น้อยที่สุด เท่ากับ ๑)

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๑. ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อน เรียนวิชานี้					
๒. ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการ บรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียว เพราะทำให้ไม่สับสน					
๓. ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยาย ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมา บรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ ให้แก่ นักศึกษาตามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ					

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๔. ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทเอกสารประกอบการบรรยาย					
๕. ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ					
๖. ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดยใช้ภาพนิ่งประกอบ					
๗. ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน					
๘. ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจากท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม					
๙. ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไปชมการแสดงทางวัฒนธรรมของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถานศึกษา					
๑๐. ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสารและบุคลากรอื่น ๆ					
๑๑. ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ					

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๑๒. ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงในเรื่อง ของขนบธรรมเนียมประเพณีและการ แสดงพื้นบ้าน					
๑๓. การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยก ตามท้องถิ่น					
๑๔. การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา					
๑๕. การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติม ในแวดวงที่เกี่ยวข้องของเฉพาะใน ประเทศเท่านั้น					
๑๖. การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุม ทั้งของไทยและต่างประเทศ					
๑๗. ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพ สังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ					
๑๘. ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึง กันอย่างไร					
๑๙. ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทาง วิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นใน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ					
๒๐. ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดย ไม่ต้องเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง					

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๒๑. ผู้เรียนควรติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของวงวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๒๒. ผู้เรียนควรทำ การวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางคานส์คมศาสตร์
๒๓. ผู้เรียนควร ใ้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการ จักพิพิธภัณฑวัฒนธรรม หอวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม
๒๔. การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภทผสม
๒๕. ทางสถาบันการศึกษาควร จักวิชา วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน
๒๖. ทางสถาบันการศึกษาควร จักวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอก และวิชาโท
๒๗. ทางสถาบันการศึกษาควร จักวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกภาษาไทย

	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๒๘. ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาสังคมศึกษา					
๒๙. ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา					
๓๐. ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้เรียนจบมาทางค่านนี้โดยตรง					
๓๑. ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คงเรียนจบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง					
๓๒. ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้องเพลงพื้นบ้านได้					
๓๓. ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่างน้อย ๑ ภาษา					
๓๔. ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุกภาษา					
๓๕. ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง					
๓๖. ผู้สอนวิชานี้ควรเป็นผู้สามารถปฏิบัติและสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง					

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑
๓๗. สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดตั้งชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมสถานศึกษาลานนาไทยคดี, หักมันคดีชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น
๓๘. ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้
๓๙. ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัดท้องถิ่นใกล้เคียงไว้ด้วยกัน เพราะจะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้
๔๐. ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๔๑. ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา
๔๒. สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
๔๓. สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วยงานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์

	มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด
งานทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์ วัฒนธรรมพื้นบ้าน หรือจัดสัปดาห์ หาอาหารละเล่นพื้นบ้าน)					
๔๔. สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัด อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ					
๔๕. สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอด ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน					
๔๖. สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับหน่วย งานต่าง ๆ ในการจัดบรรยาย การ แสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางบ้าน วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงาน ของรัฐบาลหรือเอกชน					
๔๗. เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป					
๔๘. รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประ สานงานในการจัดกิจกรรมทางบ้าน วัฒนธรรมพื้นบ้าน ที่จะเป็นโยบาย ต่อประเทศชาติและนานาชาติ					

๔๘. หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่
 เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภท
 ใด ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
 เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบ
 บันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์
 ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ
 บันเทิง

๕๐. สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็น
 ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน
 โดยมีการจัดรายการหรือเสนอ
 เรื่องราวทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน
 เป็นประจำ

มากที่สุด ^๕	มาก ^๔	ปานกลาง ^๓	น้อย ^๒	น้อยที่สุด ^๑

ค่าความแปรปรวนสำหรับคำนวณค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม

ก. การจัดการกิจกรรมทางกายวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ข้อ	ค่าความแปรปรวน	ข้อ	ค่าความแปรปรวน
๑.	๐.๒๘๘๐๘๑๒๒๕	๒.	๐.๑๙๑๒๒๘๕๖๔
๓.	๐.๑๘๘๕๓๑๒๕๓	๕.	๐.๒๑๒๒๘๕๓๑
๕.	๐.๓๘๘๘๘๘๓๕๓	๖.	๐.๒๘๘๘๘๘๓๕๖
๗.	๐.๒๓๐๒๐๘๐๓๕	๘.	๐.๒๘๕๓๐๒๑๑๓
๘.	๐.๐๒๐๘๑๒๒๕๐๓	๑๐.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘
๑๑.	๐.๐๘๑๒๒๕๓๑๒๕๓	๑๒.	๐.๐๓๑๒๒๕๓๑๒๕๓
๑๓.	๐.๒๓๐๒๐๘๐๓๕	๑๔.	๐.๒๐๘๐๘๑๒๒๕๓
๑๕.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘	๑๖.	๐.๐๘๑๒๒๕๓๑๒๕๓
๑๗.	๐.๒๒๒๒๕๓๐๕๓	๑๘.	๐.๒๑๒๒๕๓๐๕๓
๑๙.	๐.๐๘๑๒๒๕๓๑๒๕๓	๒๐.	๐.๓๒๒๑๒๒๒๒๒๒
๒๑.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘	๒๒.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘
๒๓.	๐.๐๕๓๕๓๕๑๐๑๕	๒๔.	๐.๑๓๕๑๐๒๐๓๑
๒๕.	๐.๒๘๘๕๓๑๒๕๓๑	๒๖.	๐.๑๘๑๒๒๕๓๑๒๕
๒๗.	๐.๓๐๓๑๒๒๕๓๑๒๒	๒๘.	๐.๒๕๑๒๒๕๓๑๒๕
๒๙.	๐.๐๑๒๒๕๓๐๕๘๘๘	๓๐.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘
๓๑.	๐.๐๘๑๒๒๕๓๑๒๕๓	๓๒.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘
๓๓.	๐.๐๑๒๒๕๓๐๕๘๑๒	๓๔.	๐.๑๒๒๒๕๓๐๕๘
๓๕.	๐.๑๐๓๑๒๒๕๓๑๒๕	๓๖.	๐.๒๘๘๕๓๑๒๕๓๑
๓๗.	๐.๓๑๒๒๕๓๐๕๘๘๘	๓๘.	๐.๓๑๒๒๕๓๐๕๘๑๒
๓๙.	๐.๘๐๓๑๒๒๕๓๑๒๕	๔๐.	๐.๒๓๐๒๐๘๐๓๕

ค่าผลรวมของความแปรปรวนรายข้อ ($\sum S_i^2$) ๓๑.๕๓๘

ค่าความแปรปรวนของคะแนนรวม (S^2) ๒๕.๘๓

ค่าความเที่ยง = ๐.๘๐๑๘๐๓๘

ข. งานความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางงานวัฒนธรรมพื้นบ้าน

ข้อ	ค่าความแปรปรวน	ข้อ	ค่าความแปรปรวน
๑.	๐.๐๓๕๑๐๒๐๓๓๓	๕.	๐.๓๒๘๑๒๓๐๔๘
๓.	๐.๘๕๓๕๕๑๐๐๖	๘.	๐.๐๓๓๓๓๓๓๓๓๓๓๓
๕.	๐.๒๒๒๘๕๓๑๒๓	๖.	๐.๒๕๘๒๓๓๒๒๘
๗.	๐.๑๓๓๑๒๒๘๖	๘.	๐.๒๐๕๓๑๒๒๓๓
๙.	๐.๑๘๒๑๒๒๓๓๕	๑๐.	๐.๐๓๓๓๓๓๓๓๓๓๓๓
๑๑.	๐.๖๑๒๒๘๘๘๘๘	๑๒.	๐.๒๘๕๓๑๒๒๓๓
๑๓.	๐.๒๓๓๓๓๓๓๓๓๓๓	๑๔.	๐.๒๕๓๓๓๓๓๓๓๓๓
๑๕.	๐.๒๓๒๒๒๒๒๒๒๒	๑๖.	๐.๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒
๑๗.	๐.๑๘๒๑๒๒๒๒๒๒	๑๘.	๐.๑๕๐๒๑๒๒๒๒
๑๙.	๐.๑๓๕๑๐๒๒๐๓๓	๒๐.	๐.๓๕๒๒๒๒๒๒๒๒
๒๑.	๐.๓๓๕๑๐๒๒๐๓๕	๒๒.	๐.๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒
๒๓.	๐.๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒	๒๔.	๐.๒๐๕๓๑๒๒๓๓
๒๕.	๐.๒๐๕๓๑๒๒๓๓	๒๖.	๐.๑๕๒๒๒๒๒๒๒๒
๒๗.	๐.๑๒๒๒๒๒๒๒๒๒	๒๘.	๐.๑๒๒๒๒๒๒๒๒๒
๒๙.	๐.๒๒๒๒๒๒๒๒๒๒	๓๐.	๐.๑๑๒๒๒๒๒๒๒๒
๓๑.	๐.๓๓๓๒๒๒๒๒๒๒๒	๓๒.	๐.๒๕๘๒๒๒๒๒๒๒

..

ตารางที่ ๗ ค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันคัม และระดับของการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน จากการออกแบบสอบถามของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันคัม	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๓.๘๘	๐.๘๑	๘	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดนั้นมีทุกท้องถิ่น	๓.๗๗	๐.๘๘	๑๐	มาก
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่านิยมธรรม	๒.๐๖	๐.๒๘	๓๖	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ	๒.๖๓	๐.๕๕	๓๑	ปานกลาง
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ทางค่านิยมธรรม	๒.๖๘	๐.๖๕	๓๐	ปานกลาง
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๘๑	๐.๓๘	๓๘	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากเป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนดร่วมกัน	๒.๖๑	๐.๕๘	๓๒	ปานกลาง
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๘๑	๐.๘๘	๘	มาก

ตารางที่ ๗ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๘.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๓.๖๘	๐.๗๒	๑๑	มาก
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีเทศกาล	๓.๕๗	๐.๘๑	๕	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้าทางค่านิยมวัฒนธรรม	๓.๒๕	๐.๖๕	๒๓	ปานกลาง
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรม	๒.๗๑	๐.๕๖	๒๘	ปานกลาง
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมมีชื่อเสียงรู้จักกันแพร่หลาย	๓.๓๑	๐.๗๑	๑๘	ปานกลาง
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยมวัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๒.๔๕	๐.๕๕	๒๖	ปานกลาง
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยมวัฒนธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๒.๓๒	๐.๕๐	๓๔	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในท้องถิ่น	๒.๑๘	๐.๕๗	๓๕	น้อย

ตารางที่ ๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๓.๕๗	๐.๗๖	๑๔	ปานกลาง
๑๘.	ท่านสนใจศึกษามหากรรมและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๓.๐๗	๐.๓๐	๒๔	ปานกลาง
๑๙.	ล้อมวลชนในท้องถิ่นของท่าน เสนอ เรื่องราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๔๓	๐.๕๑	๑๖	ปานกลาง
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๐๑	๐.๑๒	๔๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๑.๘๖	๐.๓๗	๓๘	น้อย
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและ บุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรม ระหว่างสถาบัน	๓.๖๒	๐.๗๐	๑๓	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอก ให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทาง ด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทาง ค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบัน ของท่าน	๒.๗๕	๐.๖๐	๒๘	ปานกลาง

ตารางที่ ๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่าน เห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการ จัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๓๑	๐.๖๘	๑๘	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความ สำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๓.๖๘	๐.๓๒	๑๒	มาก
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๐๘	๐.๘๓	๓๓	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคล จากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิลำเนา นอกเขต กทม)	๓.๘๖	๐.๓๕	๖	มาก
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสำคัญ สนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี	๓.๘๖	๐.๓๑	๑๕	ปานกลาง
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่น เข้าเยี่ยม ชมและปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๓.๓๘	๐.๖๓	๑๘	ปานกลาง

ตารางที่ ๗ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดใน สถาบันของท่านมักจัดในรูปการ บรรยายและนิทรรศการ	๔.๑๐	๐.๓๘	๔	มาก
๓๑.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดใน สถาบันของท่านจัดในรูปการสาธิต และการปฏิบัติจริง	๒.๘๒	๐.๙๓	๒๗	ปานกลาง
๓๒.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดใน สถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดง บนเวที	๒.๘๘	๐.๓๘	๒๕	ปานกลาง
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้า วิจัย	๓.๒๘	๐.๖๓	๒๑	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่ เกี่ยว กับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของ ท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๓๘	๐.๕๘	๑๗	ปานกลาง
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๘๘	๐.๖๘	๓๓	ปานกลาง
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมี นิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้า ร่วมด้วย	๔.๑๘	๐.๙๑	๓	มาก

ตารางที่ ๗ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้ คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๖๕	๐.๕๘	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้ รับการปรับปรุง	๔.๕๘	๐.๖๘	๒	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนิน การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๓.๕๕	๐.๖๐	๓	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม ทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๓.๒๗	๐.๘๐	๒๒	ปานกลาง

จากตารางที่ ๗ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่บ้านจาก ๔๐ ข้อคำถาม
ที่ศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อธิบายได้ว่าการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ "มาก"
๑๒ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๒๑ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๗ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด
๕ อันดับแรกได้แก่ ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดก
ทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบัน

วัฒนธรรมประเพณีในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยการให้ความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมของนิสิตนักศึกษา (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๐ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมค่านิยมที่จัดในรูปแบบการบรรยายและนิทรรศการ (อันดับ ๔) ข้อที่ ๑๐ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีสามเทศกาล (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ ข้อที่ ๓ ว่าด้วยชมรมทางค่านิยมที่มีอยู่ในสถาบัน (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๒๖ ว่าด้วยงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในสถาบัน (อันดับที่ ๓๗) ข้อที่ ๒๑ ว่าด้วยการใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียนของนิสิตนักศึกษา (อันดับที่ ๓๘) ข้อที่ ๖ ว่าด้วยการเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินกิจกรรมค่านิยม (อันดับที่ ๓๙) และข้อที่ ๒๐ ว่าด้วยการใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน (อันดับที่ ๔๐)

ตารางที่ ๔ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของการจัดกิจกรรมทางค่านิยมที่จัดขึ้น จากการสอบถามสอบถามของนักศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๒.๖๕	๐.๓๘	๑๔	ปานกลาง
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกห้องถิ่น	๑.๕๘	๐.๓๘	๓๓	น้อย
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่านิยม	๒.๑๓	๐.๔๖	๒๔	น้อย

ตารางที่ ๔ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๒.๐๒	๐.๒๘	๒๘	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางค่านิยมธรรม	๒.๘๘	๐.๘๗	๑๖	ปานกลาง
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๘๘	๐.๒๐	๓๓	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๒.๒๓	๐.๕๘	๒๒	น้อย
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วน มากนักศึกษา เป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๘๘	๐.๒๓	๘	มาก
๘.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ การแสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๑.๘๘	๐.๑๐	๓๑	น้อย
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีตามเทศกาล	๒.๕๑	๐.๘๗	๒๐	ปานกลาง
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมธรรม	๒.๘๒	๐.๕๖	๒๑	ปานกลาง
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับ ท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางค่านิยม ธรรม	๑.๘๘	๐.๒๘	๓๑	น้อย

ตารางที่ ๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๒.๘๑	๐.๕๐	๑๓	ปานกลาง
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม วัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๑.๕๘	๐.๓๘	๓๓	น้อย
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม วัฒนธรรมในห้องเรียนของท่านเป็นประจำ	๒.๘๖	๐.๘๓	๑๕	ปานกลาง
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในห้องเรียน	๒.๐๘	๐.๘๘	๒๕	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมวัฒนธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๐๖	๐.๒๕	๓๘	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาคำข่าวคราวและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม วัฒนธรรมประเพณี	๓.๘๖	๐.๓๕	๘	มาก
๑๙.	สื่อมวลชนในห้องเรียนของท่านเสนอ เรื่องราวทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณี	๓.๘๐	๐.๓๐	๙	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๐๖	๐.๑๓	๔๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๑.๕๘	๐.๒๓	๓๓	น้อย

การ rang ที่ ๘ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๒.	มีการฝึกอบรมประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค้ำานวัฒนธรรมระหว่างสถาบัน	๓.๐๘	๐.๘๓	๑๑	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางค้ำานการเงินในการจัดกิจกรรมทางค้ำานวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๖๑	๐.๘๖	๑๘	ปานกลาง
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค้ำานวัฒนธรรมประเพณี	๒.๗๘	๐.๘๓	๑๘	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค้ำานวัฒนธรรมประเพณี	๓.๘๘	๐.๘๑	๘	มาก
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๑.๘๓	๐.๓๖	๓๘	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค้ำานวัฒนธรรมประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นค้ำางจังหวัด (มีภูมิสำเนา นอกเขต กทม)	๑.๘๘	๐.๖๖	๓๖	น้อย

ตารางที่ ๘ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๓.๕๐	๐.๖๔	๑๐	ปานกลาง
๒๕.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชมและดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๐๐	๐.๒๑	๓๐	น้อย
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและนิทรรศการ	๓.๕๒	๐.๒๕	๖	มาก
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติจริง	๒.๐๑	๐.๓๔	๒๕	น้อย
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๒.๑๔	๐.๕๑	๒๓	น้อย
๓๓.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้าวิจัย	๒.๕๑	๐.๕๐	๑๓	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๐๔	๐.๖๔	๑๒	ปานกลาง

ตารางที่ ๒ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๐๖	๐.๓๒	๒๗	น้อย
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมี นิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้า ร่วมด้วย	๒.๐๗	๐.๒๖	๒๖	น้อย
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและหวงแหนมรดกทาง วัฒนธรรม	๓.๕๖	๐.๑๔	๕	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ การปรับปรุง	๔.๐๖	๐.๒๖	๑	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนิน การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๔.๐๑	๐.๓๐	๒	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม ทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๔.๐๑	๐.๒๔	๒	มาก

จากการางที่ ๔ สรุปการจกัถกัจกรรทงค้ำนว้ฒนธรรมท้่นบ้ำน จกั ๔๐ ช้อ ค้ำดำนท้ถ้กัษำนขงนลลททวหวทยาลัยธรรมศำสกร้ อธบยได้ควำมจกัถกัจกรรทงอยู่นระค้บ "มำก" ๔ ช้อ นระค้บ "ปำนกलग" ๑๑ ช้อ และนระค้บ "น้อย" ๒๐ ช้อ ช้อท้ จกัมำกท้ส้ก ๕ อ้นค้บแรกท้ค้ก้ก้ ช้อท้ ๓๘ ว่าคว้ยการจกัถกัจกรรทงค้ำนว้ฒนธรรมประเพณล ในสถำบ้นท้สมคควรได้ร้บการปร้บปร้ง (อ้นค้บ ๑) ช้อท้ ๓๙ ว่าคว้ยผู้สอนวชว้ฒนธรรม ประเพณลในสถำบ้นเป้นผู้ค้ำเนนการจกัถกัจกรรทงเอง (อ้นค้บ ๒) ช้อท้ ๔๐ ว่าคว้ยผู้สอนวชว้ เกี่ยวก้บว้ฒนธรรมประเพณลในสถำบ้นเป้นผู้ประสำนงำนให้เอกชนร่วมจกัถกัจกรรทง (อ้นค้บ ๒) ช้อท้ ๔ ว่าคว้ยถกัจกรรทงค้ำนว้ฒนธรรมท้จกัส่งมำน้ถ้กัษำนเป้นผู้ค้ำเนนการเอง (อ้นค้บ ๔) และช้อท้ ๓๗ ว่าคว้ยถกัจกรรทงว้ฒนธรรมสร้ำงให้คนร้ก้และทวงแถมรคทงว้ฒนธรรม (อ้นค้บ ๕)

ช้อท้จกัน้อยท้ส้ก ๕ อ้นค้บส้กท้ยท้ค้ก้ก้ ช้อท้ ๒๗ ว่าคว้ยภุณลสำเนำขงผู้เป้น ประอำนธมรคค้ำนว้ฒนธรรม (อ้นค้บ ๓๒) ช้อท้ ๒๑ ว่าคว้ยผู้เรยนใช้ภษำถ้น้ในการ ถกัค้อสร้อสรนอวกเวลาเรยน (อ้นค้บ ๓๗) ช้อท้ ๒๒ ว่าคว้ยการงบประมาณท้ได้ร้บใน การจกัถกัจกรรทงว้ฒนธรรมประเพณลในสถำบ้น (อ้นค้บ ๓๘) ช้อท้ ๑๗ ว่าคว้ยการเก็บ สะสมว้คดทงค้ำนว้ฒนธรรมเป้นการส่วนค้ว (อ้นค้บ ๓๙) และช้อท้ ๒๐ ว่าคว้ยผู้เรยน ในสถำบ้นใช้ภษำถ้น้ในการถกัค้อสร้อสรนในเวลาเรยน (อ้นค้บ ๔๐)

การางท้ ๕ ค้ำน้ธมลเลขคณลค ค้ำควำมเป้ยงเบนณำกรฐำน อ้นค้บ และระค้บขงการจกั ถกัจกรรทงค้ำนว้ฒนธรรมท้่นบ้ำนจกักรทอบแบบสรบดำนขงน้ถ้กัษำน มหวทยาลัยมทล

ตารางที่ ๕

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ กิจกรรมประเภทพิเศษเป็นประจำ	๒.๐๐	๐.๒๒	๔	น้อย
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมี ทุกท้องถิ่น	๑.๐๒	๐.๑๘	๓๘	น้อย
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทาง วัฒนธรรม	๑.๑๕	๐.๓๒	๒๒	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและ ฝึกอบรมจิตใจ	๑.๐๓	๐.๘๓	๒๘	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางวัฒนธรรม	๑.๘๘	๐.๘๘	๒๒	น้อย
๖.	กิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๐๒	๐.๒๓	๒๘	น้อย
๗.	กิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๑.๓๘	๐.๕๒	๒๓	น้อย
๘.	กิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดส่วน มากนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๑.๑๕	๐.๘๐	๒๒	น้อย
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๑.๐๒	๐.๑๘	๓๘	น้อย
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีตามเทศกาล	๑.๒๕	๐.๘๘	๒๕	น้อย

ตารางที่ ๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมธรรม	๑.๐๕	๐.๒๓	๓๐	น้อย
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับห้อง ถิ่นในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๑.๐๗	๐.๒๖	๒๕	น้อย
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๑.๒๕	๐.๓๕	๑๗	น้อย
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๑.๐๒	๐.๑๔	๓๔	น้อย
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๑.๐๓	๐.๑๔	๓๒	น้อย
๑๖.	ท่านขอเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๑.๐๑	๐.๑๒	๓๘	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๐๓	๐.๑๔	๓๒	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๒.๑๖	๐.๓๗	๖	น้อย
๑๙.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่อง ราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๐๖	๐.๕๐	๓	ปานกลาง

ตารางที่ ๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาค้นคว้าในเวลาราชการ	๑.๐๐	๐.๐๐	๕๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาราชการ	๑.๕๗	๐.๑๖	๑๐	น้อย
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมระหว่างสถาบัน	๑.๕๔	๐.๓๑	๑๖	น้อย
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมประเพณีในสถาบันของท่าน	๑.๕๕	๐.๖๖	๕	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญในการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมประเพณี	๒.๕๐	๐.๖๔	๔	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมประเพณี	๑.๕๐	๐.๓๑	๑๕	น้อย
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับค่านิยมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยม	๑.๕๐	๐.๓๐	๑๕	น้อย

ตารางที่ ๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีและสมาชิกชมรม เป็นบุคคล จากท้องถิ่นทางจังหวัด (มีภูมิสำเนา นอก-กเชก ททม)	๑.๐๕	๐.๒๒	๓๐	น้อย
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๑.๘๓	๐.๕๖	๒๑	น้อย
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชม และปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๑.๗๖	๐.๕๒	๑๘	น้อย
๓๐.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๑.๘๘	๐.๖๖	๑๕	น้อย
๓๑.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการ ปฏิบัติจริง	๑.๖๗	๐.๕๒	๒๐	น้อย
๓๒.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๑.๐๑	๐.๐๘	๓๘	น้อย
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการ ค้นคว้าวิจัย	๒.๐๘	๐.๘๐	๗	น้อย

ตารางที่ ๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านมีจำนวนเท่าไร	๑.๕๗	๐.๑๗	๑๐	น้อย
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๑.๐๒	๐.๑๕	๓๔	น้อย
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๑.๕๒	๐.๒๕	๑๓	น้อย
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๕.๐๑	๐.๑๕	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับการปรับปรุง	๓.๗๓	๐.๕๕	๒	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๑.๗๑	๐.๕๑	๑๕	น้อย
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๒.๒๑	๐.๕๖	๕	น้อย

จากตารางที่ ๕ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านจาก ๔๐ ข้อคำถาม ที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยมหิดล อธิบายได้ว่า มีการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ "มาก" ๒ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๒ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๓๖ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๒ อันดับ ได้แก่ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดก ทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบัน ที่สมควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๒)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ ข้อที่ ๓๕ ว่าด้วยกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีที่จัดทำในสถาบัน (อันดับ ๓๕) ข้อที่ ๑๔ ว่าด้วยการเยี่ยมชมหน่วยงาน ทางค่านิยมธรรมในสถาบันเป็นประจำ (อันดับ ๓๕) ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วยการออกรวบรวม ข้อมูลภาคสนามในท้องถิ่นของนิสิตนักศึกษา (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยการจัดกิจกรรม ในรูปการแสดงบนเวทีในสถาบัน (อันดับ ๓๘) และข้อที่ ๒๐ ว่าด้วยการใช้ภาษาถิ่นในการ กิจกถอสื่อสารในเวลาเขียน (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๐ ค่ามัธยิม เลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของ การจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน จากการสอบถามแบบสอบถามของ นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๓.๑๖	๐.๕๘	๑๖	ปานกลาง
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๓.๓๓	๐.๕๑	๖	มาก

ตารางที่ ๑๐ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่าน วัฒนธรรม	๒.๑๒	๐.๓๓	๒๔	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๒.๐๑	๐.๒๕	๒๕	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความ รู้ทางค่านวัฒนธรรม	๑.๕๕	๐.๓๒	๓๒	น้อย
๖.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วน มากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วม ดำเนินการ	๑.๕๕	๐.๔๔	๓๒	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๑.๕๔	๐.๕๓	๓๔	น้อย
๘.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๗๑	๐.๕๑	๔	มาก
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๒.๕๓	๐.๓๑	๑๔	ปานกลาง
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีสามเทศกาล	๓.๗๖	๐.๕๔	๗	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านวัฒนธรรม	๒.๔๔	๐.๓๕	๑๖	ปานกลาง
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรม	๒.๕๑	๐.๒๕	๑๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๒.๐๕	๐.๒๑	๒๕	น้อย
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๒.๐๓	๐.๔๑	๒๗	น้อย
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในห้องเรียนของท่านเป็นประจำ	๑.๘๗	๐.๔๗	๓๗	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในห้องเรียน	๑.๘๗	๐.๔๕	๓๘	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๓๕	๐.๕๒	๓๘	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๒.๗๐	๐.๗๑	๒๑	ปานกลาง
๑๙.	สื่อมวลชนในห้องเรียนของท่านเสนอเรื่อง ราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๒.๐๘	๐.๔๒	๒๖	น้อย
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการติดต่อสื่อสารในเวลาเรียน	๑.๐๘	๐.๒๗	๕๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการติดต่อสื่อสารนอกเวลาเรียน	๑.๕๐	๐.๔๘	๓๕	น้อย

ตารางที่ ๑๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๒.	มีการฝึกอบรมประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมระหว่างสถาบัน	๒.๒๒	๐.๕๕	๑๖	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๑.๕๗	๐.๕๘	๓๑	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๒.๗๓	๐.๖๐	๒๐	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๐๘	๐.๕๕	๑๓	ปานกลาง
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๑.๕๔	๐.๓๘	๓๖	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรมประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นคางจังหวัด (มีภูมิสำเนานอกเขต กทม)	๓.๕๕	๐.๓๖	๒	มาก

ตารางที่ ๑๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๒.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๓.๕๕	๐.๖๓	๑๑	ปานกลาง
๒๓.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชมและปฏิบัติงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๑.๘๗	๐.๕๕	๓๖	น้อย
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและนิทรรศการ	๓.๗๐	๐.๖๒	๑	มาก
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติจริง	๒.๕๑	๐.๕๖	๒๒	ปานกลาง
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๒.๐๑	๐.๖๐	๒๕	น้อย
๓๓.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้าวิจัย	๒.๓๓	๐.๕๑	๒๓	น้อย
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านมีจำนวนเท่าไร	๒.๗๕	๐.๕๐	๑๘	ปานกลาง
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๗๕	๐.๕๗	๑๘	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๓.๕๖	๐.๕๕	๑๐	ปานกลาง
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๓.๕๖	๐.๓๑	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับการปรับปรุง	๓.๗๘	๐.๕๕	๔	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๓.๗๕	๐.๕๑	๓	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๓.๗๕	๐.๖๖	๕	มาก

จากตารางที่ ๑๐ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นฐาน จากข้อ ๔๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อธิบายได้ว่ามีการจัดกิจกรรมจัดอยู่ในระดับ "มาก" ๕ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๓ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๒ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๒๗ ว่าด้วยภูมิสำเนาของ

ประธานชมรมทางค่านวัฒนธรรมที่อยู่ทางจังหวัด (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๕ ว่าด้วยผู้สอนวิชา
วัฒนธรรมประเพณีในสถาบันเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมเอง (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓ ว่าด้วย
กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีสมควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๔) และข้อที่ ๔๐
ว่าด้วย ผู้สอนวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นผู้ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม
ในสถาบัน (อันดับ ๕)

ข้อที่จกน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้าย ได้แก่ ข้อที่ ๒๔ ว่าด้วยบุคลากรจากหน่วยงาน
อื่นเข้าเยี่ยมชมและดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบัน (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๑๕
ว่าด้วยการไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านวัฒนธรรมในท้องถิ่นเป็นประจำ (อันดับ ๓๗)
ข้อที่ ๑๗ ว่าด้วยการเก็บสะสมวัตถุทางค่านวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัว (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๑๖
ว่าด้วยการออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในท้องถิ่น (อันดับ ๓๙) และข้อที่ ๒๖ ว่า
ด้วยผู้เรียนในสถาบันใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาคือสื่อสารในเวลาเขียน (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๑ ค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของ
การจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านจากการสอบถามสอบถามของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของทำเนียบจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๓.๖๘	๐.๕๘	๑๕	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดนั้นมีทุกท้องถิ่น	๒.๘๖	๐.๘๘	๒๗	ปานกลาง
๓.	ในสถาบันของทำเนียบชมรมทางค่านวัฒนธรรม	๒.๘๙	๐.๓๗	๒๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๑ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	χ ²	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๑.๗๘	๖.๕๑	๔๐	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางค่านิยมธรรม	๓.๖๐	๐.๕๘	๖๖	ปานกลาง
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๖.๖๘	๑.๘๕	๖๘	ปานกลาง
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๓.๘๖	๐.๗๖	๖๑	ปานกลาง
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๗๗	๐.๕๖	๑๘	มาก
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงนิมิตของทุกท้องถิ่น	๖.๑๓	๐.๘๖	๓๘	น้อย
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีสามเทศกาล	๘.๖๘	๐.๖๐	๓	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการ ค้นคว้าทางค่านิยมธรรม	๘.๓๘	๐.๖๖	๑	มาก
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๖.๖๖	๐.๕๘	๓๖	น้อย

ตารางที่ ๑๑ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๓.๕๔	๐.๘๒	๒๐	ปานกลาง
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๓.๕๕	๑.๑๘	๑๘	ปานกลาง
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๑.๕๗	๐.๕๗	๓๖	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๓.๑๖	๐.๘๖	๒๓	ปานกลาง
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัตถุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๕๖	๐.๕๖	๓๗	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๔.๑๓	๐.๕๖	๖	มาก
๑๙.	ล้อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่อง ราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๔.๓๖	๐.๕๘	๕	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นใน การศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๕๔	๐.๖๔	๓๘	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๒.๑๔	๐.๓๑	๓๕	น้อย

ตารางที่ ๑๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๒.	มีการติดต่อประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมระหว่างสถาบัน	๓.๖๘	๐.๕๕	๑๖	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๑.๕๕	๐.๓๘	๓๘	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและครูสอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๖๘	๐.๖๒	๑๖	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๘๕	๐.๓๕	๘	มาก
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๒.๘๑	๐.๕๕	๒๘	ปานกลาง
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรมประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิสำเนานอกเขต กทม)	๒.๕๑	๐.๕๐	๒๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๓.๘๕	๐.๕๒	๘	มาก
๒๕.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชม ชมและดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๓.๘๓	๐.๕๘	๑๑	มาก
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๔.๐๐	๐.๕๗	๗	มาก
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติ จริง	๓.๑๒	๐.๕๖	๒๔	ปานกลาง
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๓.๗๕	๐.๑๑	๑๓	มาก
๓๓.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการ ค้นคว้าวิจัย	๓.๕๗	๐.๒๓	๑๘	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่ เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของ ท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๘๘	๐.๘๕	๑๐	มาก
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๓๘	๐.๘๕	๓๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๓.๘๐	๐.๘๘	๑๒	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมให้ คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๑๖	๐.๕๐	๘	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควร ได้รับการปรับปรุง	๔.๐๘	๐.๖๓	๕	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๒.๓๘	๐.๖๘	๓๐	ปานกลาง
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสาน งานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมในสถาบัน	๒.๑๗	๐.๗๓	๓๓	น้อย

จากตารางที่ ๑๑ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่นับจาก ๔๐ ข้อคำถาม
ที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยศิลปากร อธิบายได้ว่าการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ "มาก" ๑๕ ข้อ
ในระดับ "ปานกลาง" ๑๖ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๕ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับแรก
ได้แก่ ข้อที่ ๑๑ ว่าด้วยสถาบันส่งเสริมให้มีการค้นคว้าทางค่านวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อ
ที่ ๑๘ ว่าด้วยสื่อมวลชนในท้องถิ่นเสนอเรื่องราวทางค่านวัฒนธรรมประเพณี (อันดับ ๒)

ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วยสถาบันจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีสามเทศกาล (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๔) และข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วยการไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นเป็นประจำ (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๑๗ ว่าด้วยการเก็บสะสมวัตถุทางวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัว (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๒๓ ว่าด้วยหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีในสถาบัน (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๒๐ ว่าด้วยผู้เรียนในสถาบันใช้ภาษาถิ่นคือสื่อสารในเวลาเรียน (อันดับ ๓๙) และข้อที่ ๔ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๖ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นฐาน จากการออกแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๔.๒๗	๐.๔๔	๖	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๓.๘๔	๐.๓๓	๒๑	มาก
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางด้านวัฒนธรรม	๓.๙๗	๐.๔๖	๒๕	มาก

ตารางที่ ๑๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๒.๘๔	๐.๘๘	๓๔	ปานกลาง
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางค่านิยมธรรม	๓.๘๘	๐.๙๕	๒๑	มาก
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๔.๐๒	๐.๕๓	๑๗	มาก
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๔.๒๒	๐.๖๕	๑	มาก
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษา เป็นผู้ดำเนินการเอง	๒.๘๕	๐.๘๘	๓๒	ปานกลาง
๘.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๔.๒๑	๐.๕๓	๑๐	มาก
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีตามเทศกาล	๔.๒๐	๐.๕๐	๑๒	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมธรรม	๔.๐๐	๐.๕๓	๑๘	มาก
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๔.๓๒	๐.๕๗	๓	มาก
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๔.๓๒	๐.๖๓	๓	มาก

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค้ำ วัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็น ประจำ	๔.๑๒	๐.๕๐	๑๖	มาก
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค้ำ วัฒนธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๓.๒๕	๐.๕๑	๓๐	มาก
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๓.๗๗	๐.๖๖	๒๕	มาก
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค้ำวัฒนธรรม เป็นการส่วนตัว	๒.๐๑	๐.๕๗	๓๘	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค้ำ วัฒนธรรมประเพณี	๔.๐๐	๐.๕๖	๑๘	มาก
๑๙.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่อง ราวทางค้ำวัฒนธรรมประเพณี	๔.๒๑	๐.๕๒	๑๐	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นใน การศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๕๖	๐.๕๖	๓๕	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๓.๘๘	๐.๕๗	๒๓	มาก
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและ บุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค้ำวัฒนธรรม ระหว่างสถาบัน	๓.๓๕	๐.๗๘	๒๕	มาก
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางค้ำการ				

ตารางที่ ๑๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	เงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม				
	ประเพณีในสถาบันของท่าน	๓.๐๕	๐.๕๒	๓๑	ปานกลาง
๒๔.	ผู้บริหารและครูสอนในสถาบันของท่าน เห็นความสำคัญในการสนับสนุนในการ จัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๔.๒๗	๐.๕๐	๖	มาก
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญ และเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณี	๓.๕๐	๐.๒๓	๒๐	มาก
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบัน ของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัด กิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๒.๘๕	๐.๔๔	๓๒	ปานกลาง
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจาก ท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิสำเนานอก เขต กทม)	๔.๐๓	๐.๕๖	๑๔	มาก
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับค่านิยมธรรมประเพณี	๔.๓๑	๐.๕๓	๕	มาก
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชม และปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่าน	๓.๗๗	๐.๔๔	๒๕	มาก

ตารางที่ ๑๒ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมีจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๒.๓๗	๐.๓๕	๓๖	ปานกลาง
๓๑.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการ ปฏิบัติจริง	๔.๒๕	๐.๖๖	๘	มาก
๓๒.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๓.๓๘	๐.๕๖	๒๔	มาก
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้า วิจัย	๒.๓๖	๐.๕๓	๓๗	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่ เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบัน ของท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๓๗	๐.๕๗	๒๕	มาก
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๔.๑๔	๐.๕๗	๑๓	มาก
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๔.๖๔	๐.๕๖	๖	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๘๘	๐.๓๖	๑	มาก

ตารางที่ ๑๒ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ				
1	การปรับปรุง	๑.๘๓	๐.๕๖	๕๐	น้อย
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนิน				
	การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๔.๑๓	๐.๖๘	๑๕	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสาน งานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม ในสถาบัน	๒.๘๔	๐.๕๖	๓๔	ปานกลาง

จากตารางที่ ๑๒ สรุปการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่บ้าน จาก ๔๐ ข้อ
คำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อธิบายได้ว่าการจัดกิจกรรมอยู่ใน
ระดับ "มาก" ๒ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๕ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๓ ข้อ
ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับแรก ได้แก่ ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรัก
และห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยการให้ความสนใจและเข้า
ร่วมการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมของนิสิตนักศึกษา (อันดับที่ ๒) ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วย สถาบัน
ให้ความร่วมมือกับท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๓ ว่า
ด้วยสถาบันมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่มีชื่อเสียงรู้จักกันแพร่หลาย
(อันดับ ๓) และข้อที่ ๒๕ ว่าด้วยผู้เรียนในสถาบันให้ความสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม
ประเพณี (อันดับ ๕)

ข้อที่จิกน้อยที่สุด ๓ อันดับสุดท้ายได้แก่ข้อที่ ๑๗ ว่าด้วยการเก็บสะสมวัสดุทาง
 คำนวณธรรมเป็นการส่วนตัว (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๒๐ ว่าด้วยผู้เรียนในสถาบันใช้ภาษาถิ่น
 ในการศึกษาคือสื่อสารในเวลาเรียน (อันดับ ๓๕) และข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยกิจกรรมทางค่าน
 วัฒนธรรมประเพณีในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุงน้อยที่สุด (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๓๓ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของ
 การจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นฐาน จากการสอบถามสอบถามของ
 นิสิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยว กับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๔.๕๔	๐.๕๕	๕	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดนั้นดีทุก ท้องถิ่น	๒.๗๖	๐.๕๓	๓๕	ปานกลาง
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่าน วัฒนธรรม	๓.๗๕	๐.๕๐	๑๗	มาก
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๓.๕๕	๐.๕๔	๒๕	ปานกลาง
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางค่านวัฒนธรรม	๓.๖๗	๐.๖๒	๒๑	มาก
๖.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๒.๐๐	๐.๕๕	๓๗	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๓.๘๐	๐.๕๖	๑๕	มาก

ตารางที่ ๑๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษา เป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๓๕	๐.๕๐	๑๗	มาก
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ การแต่งพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๒.๕๔	๐.๕๖	๓๓	ปานกลาง
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีสามเทศกาล	๔.๕๕	๐.๑๓	๑	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมธรรม	๓.๖๑	๐.๕๕	๒๓	ปานกลาง
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๓.๗๖	๐.๕๕	๑๖	มาก
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๓.๑๕	๐.๗๕	๓๐	ปานกลาง
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๔.๐๐	๐.๕๕	๑๐	มาก
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๒.๕๐	๐.๕๖	๓๔	ปานกลาง
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๓.๗๒	๐.๖๕	๑๕	มาก
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๓.๑๔	๐.๕๐	๒๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๓ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ท่านสนใจติดตามข่าวคราวและความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๘๑	๐.๖๒	๑๑	มาก
๑๙.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่องราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๘๐	๐.๓๘	๑๒	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารในเวลาเรียน	๑.๑๘	๐.๓๘	๘๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารนอกเวลาเรียน	๓.๘๖	๐.๘๐	๑๓	มาก
๒๒.	มีการติดต่อประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมระหว่างสถาบัน	๒.๘๘	๐.๘๕	๓๒	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๒๖	๐.๘๘	๓๖	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๖๘	๐.๘๘	๒๐	มาก
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๔.๖๖	๐.๘๕	๓	มาก

ตารางที่ ๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๐.๓๕	๐.๕๑	๓๔	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นทางจังหวัด (มีภูมิลำเนานอกเขต กทม)	๔.๘๘	๐.๔๖	๒	มาก
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๔.๑๘	๐.๖๕	๓	มาก
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชมและปฏิบัติงานทางค่านิยมวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๓.๔๖	๐.๕๐	๒๓	ปานกลาง
๓๐.	กิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและนิทรรศการ	๓.๐๘	๐.๓๔	๓๑	ปานกลาง
๓๑.	กิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติจริง	๔.๖๕	๐.๕๒	๒	มาก
๓๒.	กิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๓.๖๔	๐.๔๐	๒๒	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี ในสถาบันของท่านจัดทำในรูปการ ค้นคว้าวิจัย	๓.๑๒	๐.๗๑	๓๐	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่ เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบัน ของท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๕๕	๐.๖๕	๒๔	ปานกลาง
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๓.๘๑	๐.๘๕	๑๘	มาก
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วม ด้วย	๔.๖๐	๐.๕๓	๔	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมให้ คนรักและห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๐๒	๐.๕๓	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ การปรับปรุง	๑.๕๘	๐.๖๖	๓๘	น้อย
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๔.๑๒	๐.๓๘	๘	มาก

ตารางที่ ๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม ทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๓.๘๘	๐.๕๕	๒๕	ปานกลาง

จากตารางที่ ๓ สรุปการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่บ้านจาก ๔๐ ข้อ คำถามที่นักศึกษาของมหาวิทยาลัยขอนแก่น อธิบายได้ว่าการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ "มาก" ๒๑ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๑ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๕ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๑๐ ว่าด้วยสถาบันจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีเทศกาล (อันดับ ๑) ข้อที่ ๒๗ ว่าด้วยผู้ประสานงานทางวัฒนธรรมประเพณีเป็นบุคคลที่มีภูมิสำเนาทางจังหวัด (อันดับ ๒) ข้อที่ ๒๕ ว่าด้วยผู้เรียนในสถาบันเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยนิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม (อันดับ ๔) และข้อที่ ๑ ว่าด้วยความนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ข้อที่ ๒๓ ว่าด้วยหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนช่วยเหลือด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๖ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่จัดโดยเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุงน้อย (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๒๖ ว่าด้วยงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมได้รับน้อย (อันดับ ๓๙) และข้อ ๒๐ ว่าด้วย

ผู้เรียนในสถาบันให้ขาดถิ่นในการศึกษาคือสื่อสารในเวลาเรียนน้อยที่สุด (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๔ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของ
การจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่ต้นบ้าน จากการออกแบบสอบถามของ
นักศึกษามหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๔.๗๒	๐.๔๕	๒	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๒.๑๑	๐.๓๔	๓๘	น้อย
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่านิยมธรรม	๓.๔๕	๐.๓๐	๑๕	มาก
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ	๓.๐๖	๐.๒๘	๒๖	ปานกลาง
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ทางค่านิยมธรรม	๓.๕๕	๐.๕๑	๒๒	ปานกลาง
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๓.๒๓	๐.๔๐	๒๔	ปานกลาง
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากเป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนดร่วมกัน	๔.๒๓	๐.๒๒	๑	มาก
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดส่วนมากนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๒๓	๐.๓๖	๒๔	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับ แสดงพื้นบ้านของท้องถิ่น	๒.๔๘	๐.๗๕	๓๓	ปานกลาง
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีความเทศกาล	๔.๕๒	๐.๒๘	๑	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมธรรม	๔.๑๐	๐.๒๕	๓๓	มาก
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรม	๔.๒๔	๐.๕๘	๗	มาก
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๔.๓๐	๐.๕๐	๓	มาก
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๓.๕๕	๐.๖๑	๑๕	มาก
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๒.๕๖	๐.๕๖	๒๗	ปานกลาง
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๒.๒๓	๐.๗๑	๓๖	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัตถุทางค่านิยม เป็นการส่วนตัว	๒.๐๘	๑.๓๕	๓๘	น้อย

ตารางที่ ๑๔ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ท่านสนใจศึกษามหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทาง วัฒนธรรมประเพณี	๒.๘๗	๐.๖๗	๓๘	ปานกลาง
๑๙.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่อง ราวทางวัฒนธรรมประเพณี	๓.๘๘	๐.๘๒	๑๘	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๘๕	๐.๒๖	๓๘	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๔.๐๓	๐.๒๓	๑๒	มาก
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและ บุคลากรที่ปฏิบัติงานทางวัฒนธรรม ระหว่างสถาบัน	๒.๘๓	๐.๗๖	๒๘	ปานกลาง
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ ความสนับสนุนและช่วยเหลือทาง การเงินในการจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๘๘	๐.๘๓	๒๘	ปานกลาง
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่าน เห็นความสำคัญในการสนับสนุนในการ จัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี	๓.๖๘	๐.๗๐	๒๐	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญ และเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณี	๔.๒๑	๐.๖๐	๑๐	มาก

การ rang ที่ ๑๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๖.	ชมรม เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๓๓	๐.๖๘	๓๕	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีและสมาชิกเป็นบุคคล จากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิสำเนา นอกเขต กทม)	๔.๓๒	๐.๕๓	๖	มาก
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๔.๒๘	๐.๕๓	๗	มาก
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยม และดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๔.๕๒	๐.๕๑	๕	มาก
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๒.๗๖	๐.๘๖	๓๑	ปานกลาง
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการ ปฏิบัติจริง	๓.๕๒	๐.๘๘	๑๗	มาก
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดใน สถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดง บนเวที	๒.๒๓	๑.๑๓	๓๒	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้น คว้าวิจัย	๑.๕๑	๐.๖๐	๕๐	น้อย
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยว กับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของ ท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๖๔	๐.๕๖	๒๐	ปานกลาง
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๓.๘๕	๐.๕๖	๑๘	มาก
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนิสิต นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๔.๑๑	๐.๔๖	๑๑	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๕๕	๐.๖๒	๕	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ การปรับปรุง	๒.๗๓	๐.๕๖	๓๐	ปานกลาง
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนินการ การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๓.๘๔	๐.๖๓	๑๕	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสาน งานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมในสถาบัน	๓.๖๖	๐.๕๘	๒๓	ปานกลาง

จากตารางที่ ๑๔ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่นับจาก ๔๐ ข้อคำถาม ที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อธิบายได้ว่าการจัดอยู่ในระดับ "มาก" ๑๕ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๕ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๖ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับ แรกได้แก่ ข้อที่ ๑๐ ว่าด้วยสถาบันจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีสามเทศกาล (อันดับ ๑) ข้อที่ ๑ ว่าด้วยสถาบันมีความนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีประจำ (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๓ ว่าด้วยสถาบันมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญกิจกรรมทางค่านิยมธรรมมีชื่อเสียงรู้จักกัน แพร่หลาย (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและห่วงแหน มรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๔) ข้อที่ ๒๕ ว่าด้วยบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชม และดูงานทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันมาก (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูล ภาคสนามในท้องถิ่นน้อย (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๒ การจัดกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมที่จัด นั้นมีไม่ครบทุกท้องถิ่น (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๑๗ การเก็บสะสมวัตถุทางค่านิยมธรรมเป็น การส่วนตัว (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๒๐ ผู้เรียนในสถาบันใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารใน เวลาเรียนน้อย (อันดับ ๓๙) และข้อที่ ๓๓ ว่าด้วยการค้นคว้าวิจัยทางค่านิยมธรรม ประเพณีในสถาบัน (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๕ ค่ามัธยเทศคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของการ จัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่นับ จากตารางแบบสอบถามของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ตารางที่ ๑๕

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีเป็นประจำ	๓.๐๐๑	๐.๕๘๘	๑๘	ปานกลาง
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดนั้นมีทุกท้องถิ่น	๑.๕๕๕	๐.๕๘๗	๓๕	น้อย
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางด้านวัฒนธรรม	๑.๘๖๖	๐.๕๘๖	๓๘	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ	๑.๙๗๗	๐.๕๘๗	๔๐	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ทางด้านวัฒนธรรม	๒.๒๒๒	๐.๕๘๖	๒๘	น้อย
๖.	กิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๕๕๕	๐.๓๒๖	๓๖	น้อย
๗.	กิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมากผู้เรียนและผู้สอนกำหนดร่วมกัน	๓.๙๗๐	๐.๕๘๘	๑๐	มาก
๘.	กิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมากนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๒.๕๕๕	๐.๕๘๗	๒๓	ปานกลาง
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๑.๕๕๖	๐.๕๘๖	๓๕	น้อย
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีตามเทศกาล	๓.๘๖๖	๐.๓๒๕	๙	มาก

ตารางที่ ๑๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านิยมวัฒนธรรม	๒.๘๖	๐.๕๐	๒๘	ปานกลาง
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับ ท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางค่านิยม วัฒนธรรม	๓.๒๘	๐.๕๑	๑๑	ปานกลาง
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมหรือเสี่ยง รู้จักกันแพร่หลาย	๒.๗๐	๐.๘๖	๒๒	ปานกลาง
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม วัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๓.๕๓	๐.๕๐	๑๓	ปานกลาง
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม วัฒนธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๑.๘๓	๐.๒๕	๓๖	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๒.๓๗	๐.๕๖	๒๖	ปานกลาง
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุค่านิยมวัฒนธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๘๗	๐.๑๗	๓๓	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม วัฒนธรรมประเพณี	๓.๒๘	๐.๕๘	๑๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๕ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอ เรื่องราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๗๓	๐.๘๘	๘	มาก
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๒.๐๑	๐.๓๓	๓๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๓.๘๖	๐.๓๕	๖	มาก
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชุมชนและ บุคคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรม ระหว่างสถาบัน	๒.๒๓	๐.๘๒	๒๗	น้อย
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางค่านิยม การเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๑๓	๐.๘๓	๒๘	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่าน เห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการ จัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๑๘	๐.๘๑	๑๕	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญ และเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณี	๓.๑๓	๐.๖๕	๑๗	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๕ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๐๑	๐.๓๕	๓๐	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านวัฒนธรรม ประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคล จากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิลำเนา นอกเขต กทม)	๓.๕๑	๐.๓๕	๕	มาก
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๒.๕๐	๐.๓๐	๑๕	ปานกลาง
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้ามาเยี่ยม ชมและดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๓.๗๓	๐.๕๖	๔	มาก
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๒.๕๐	๐.๕๕	๑๕	ปานกลาง
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติ จริง	๒.๓๕	๐.๕๕	๒๕	ปานกลาง
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๑.๘๑	๐.๓๕	๓๕	น้อย

การ rang ที่ ๑๕ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี ในสถาบันของท่านจัดทำในรูปการ ค้นคว้าวิจัย	๒.๗๗	๐.๘๒	๒๑	ปานกลาง
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยว กับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของ ท่านมีจำนวนเท่าไร	๓.๓๗	๐.๖๕	๑๘	ปานกลาง
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๑.๕๐	๐.๓๖	๓๗	น้อย
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมี นิสิตนักศึกษาให้ความสนใจและเข้า ร่วมด้วย	๓.๕๒	๐.๘๗	๘	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๑๒	๐.๓๓	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับ การปรับปรุง	๓.๕๓	๐.๖๕	๓	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนิน การจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๓.๕๗	๐.๑๖	๒	มาก
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสาน งานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมในสถาบัน	๓.๑๘	๐.๗๕	๑๖	ปานกลาง

จากตารางที่ ๑๕ สรุปการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่พื้นบ้านจาก ๔๐ ข้อ คำถามที่ศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อธิบายได้ว่ามีการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ "มาก" ๑๐ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๖ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑๔ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๔ ว่าด้วยผู้สอนเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๔ ว่าด้วยกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๓) ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยการให้ความสนใจและเข้าร่วมในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมของนิสิตนักศึกษา (อันดับ ๔) และข้อที่ ๒๗ ว่าด้วยประธานชมรมทางค่านิยมธรรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นต่างจังหวัด (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้าย ได้แก่ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วยการไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยมธรรมในท้องถิ่นเป็นประจำ (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๓๕ ว่าด้วยจำนวนครั้งในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันน้อย (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๓ ว่าด้วยจำนวนของชมรมทางค่านิยมธรรม (อันดับ ๓๔) ข้อที่ ๓๒ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในรูปของการจัดบ่นเวที (อันดับ ๓๔) และข้อที่ ๔ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมการบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ (อันดับที่ ๔๐)

ตารางที่ ๑๖ กำเนิดนิยมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่พื้นบ้าน จากการสอบถามสอบถามของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ตารางที่ ๑๖

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเภทใดเป็นประจำ	๒.๑๔	๐.๕๕	๑๘	น้อย
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๑.๘๒	๐.๔๓	๓๖	น้อย
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่านิยม	๑.๕๕	๐.๕๖	๒๑	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยายและฝึกอบรมจิตใจ	๒.๐๒	๐.๔๕	๒๖	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ทางค่านิยม	๑.๘๖	๐.๓๕	๒๕	น้อย
๖.	กิจกรรมทางค่านิยมที่จัดส่วนมากเชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๕๔	๐.๓๘	๒๔	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านิยมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนดร่วมกัน	๓.๕๐	๐.๖๖	๔	ปานกลาง
๘.	กิจกรรมทางค่านิยมที่จัดส่วนมากนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๓๘	๐.๖๕	๘	ปานกลาง
๙.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการแสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๑.๘๕	๐.๕๕	๓๓	น้อย
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีความเทศกาล	๓.๓๐	๐.๕๗	๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๖ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการ ค้นคว้าทางงานวัฒนธรรม	๑.๕๕	๐.๖๑	๒๓	น้อย
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับ ท้องถิ่นในการจัดกิจกรรมทางงาน วัฒนธรรม	๒.๒๑	๐.๘๖	๑๗	น้อย
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางงานวัฒนธรรมมีชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๑.๕๖	๐.๖๗	๒๕	น้อย
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางงาน วัฒนธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็น ประจำ	๑.๘๖	๐.๕๐	๒๙	น้อย
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางงาน วัฒนธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็น ประจำ	๑.๙๒	๐.๘๘	๒๕	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๑.๑๘	๐.๓๕	๓๘	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัตถุทางงานวัฒนธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๘๙	๐.๓๑	๒๘	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางงาน วัฒนธรรมประเพณี	๒.๕๖	๐.๗๘	๑๓	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๖ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๕.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่องราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๘๘	๐.๕๘	๕	ปานกลาง
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารในเวลาเรียน	๑.๐๒	๐.๑๓	๘๐	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่นในการติดต่อสื่อสารนอกเวลาเรียน	๑.๘๑	๐.๒๘	๓๘	น้อย
๒๒.	มีการติดต่อประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมระหว่างสถาบัน	๒.๒๖	๐.๓๘	๑๖	น้อย
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางด้านการเงินในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๑.๘๕	๐.๓๕	๓๓	น้อย
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญให้การสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๒.๖๘	๐.๖๒	๑๕	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณี	๒.๘๐	๐.๕๑	๑๐	ปานกลาง
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม	๒.๑๒	๐.๘๖	๑๘	น้อย

ตารางที่ ๑๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางค่านิยมธรรม ประเพณีและสมาธิชมรมเป็นบุคคลจาก ท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิลำเนานอก เขต กทม)	๓.๘๓	๐.๘๓	๖	ปานกลาง
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจ กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๒.๓๓	๐.๓๘	๑๑	ปานกลาง
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชม และปฏิบัติงานทางค่านิยมธรรมประเพณี ในสถาบันของท่าน	๑.๘๖	๐.๘๓	๒๘	น้อย
๓๐.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและ นิทรรศการ	๓.๕๓	๐.๖๒	๓	ปานกลาง
๓๑.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปการสาธิตและ การปฏิบัติจริง	๑.๓๓	๐.๖๘	๓๘	น้อย
๓๒.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่จัดในสถาบัน ของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๒.๓๘	๐.๘๖	๑๕	ปานกลาง
๓๓.	กิจกรรมทางค่านิยมธรรมประเพณีใน สถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้า วิจัย	๑.๘๖	๐.๓๘	๒๘	น้อย

ตารางที่ ๑๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านมีจำนวนเท่าไร	๑.๕๕	๐.๓๘	๒๑	น้อย
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๕๒	๐.๗๖	๑๘	ปานกลาง
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๓.๕๒	๐.๕๗	๗	ปานกลาง
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๐๑	๐.๕๑	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านสมควรได้รับการปรับปรุง	๓.๓๕	๐.๗๒	๒	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๑.๕๑	๐.๘๓	๒๗	น้อย
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ประสานงานให้เอกทระร่วมจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๑.๘๕	๐.๕๑	๓๓	น้อย

จากการวางที่ ๑๖ สรุปการจักษิจิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๔๐ ข้อคำถาม ที่ศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า อธิบายได้ว่าการจักษิจิจกรรมอยู่ใน ระดับ "มาก" ๒ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๓ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๒๕ ข้อ ข้อที่ จักมากที่สุด ๒ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีสร้างให้คนรัก และห่วงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๑) และข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันสมควรได้รับการปรับปรุง (อันดับ ๒)

ข้อที่จกน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ ข้อที่ ๒ ว่าด้วยกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม ที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่นน้อย (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๓๑ ว่าด้วยกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมที่จัดใน สถาบันเข้าไปในรูปการสาธิตและปฏิบัติจริงน้อย (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วยการออก เก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามในท้องถิ่น (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๒๑ ว่าด้วยผู้เรียนในสถาบัน ใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาคือสื่อสารนอกเวลาเรียน (อันดับ ๓๙) และข้อที่ ๒๐ ว่าด้วยผู้เรียน ในสถาบันใช้ภาษาถิ่นในการศึกษาคือสื่อสารในเวลาเรียน (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๑๗. ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของการ จักษิจิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการออกแบบสอบถามของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีการเกษตร

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ในสถาบันของท่านนิยมจักษิจิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีประจำ	๓.๘๐	๐.๘๐	๘	มาก
๒.	กิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีทุกท้องถิ่น	๒.๐๘	๐.๒๘	๒๕	น้อย

ตารางที่ ๑๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓.	ในสถาบันของท่านมีชมรมทางค่าน วัฒนธรรม	๒.๐๕	๐.๒๒	๒๗	น้อย
๔.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมบรรยาย และฝึกอบรมจิตใจ	๒.๐๐	๐.๓๐	๓๐	น้อย
๕.	สถาบันของท่านจัดบรรยายให้ความรู้ ทางค่านวัฒนธรรม	๒.๒๒	๐.๕๗	๒๐	น้อย
๖.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เชิญบุคคลภายนอกมาร่วมดำเนินการ	๑.๕๓	๐.๒๕	๓๔	น้อย
๗.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก เป็นกิจกรรมผู้สอนและผู้เรียนกำหนด ร่วมกัน	๓.๖๐	๐.๕๕	๑๐	ปานกลาง
๘.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดส่วนมาก นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการเอง	๓.๗๕	๐.๕๘	๕	มาก
๘.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการ แสดงพื้นบ้านของทุกท้องถิ่น	๓.๘๘	๐.๕๓	๖	มาก
๑๐.	สถาบันของท่านจัดกิจกรรมส่งเสริม ประเพณีสามเทศกาล	๔.๓๑	๐.๕๖	๑	มาก
๑๑.	สถาบันของท่านส่งเสริมให้มีการค้นคว้า ทางค่านวัฒนธรรม	๑.๕๐	๐.๓๐	๓๖	น้อย
๑๒.	สถาบันของท่านให้ความร่วมมือกับท้องถิ่น ในการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรม	๓.๕๐	๐.๕๑	๑๒	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D	อันดับ	ระดับ
๑๓.	สถาบันของท่านมีบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่ชื่อเสียง รู้จักกันแพร่หลาย	๑.๕๖	๐.๒๐	๓๑	น้อย
๑๔.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในสถานศึกษาของท่านเป็นประจำ	๑.๔๒	๐.๓๘	๓๕	น้อย
๑๕.	ท่านไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางค่านิยม ธรรมในท้องถิ่นของท่านเป็นประจำ	๑.๔๕	๐.๓๖	๓๔	น้อย
๑๖.	ท่านออกเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ในท้องถิ่น	๑.๕๔	๐.๒๓	๓๓	น้อย
๑๗.	ท่านเก็บสะสมวัสดุทางค่านิยมธรรม เป็นการส่วนตัว	๑.๕๑	๐.๕๕	๕๐	น้อย
๑๘.	ท่านสนใจศึกษาค้นคว้าและความ เคลื่อนไหวเกี่ยวกับกิจกรรมทางค่านิยม ธรรมประเพณี	๓.๐๕	๐.๗๑	๑๕	ปานกลาง
๑๙.	สื่อมวลชนในท้องถิ่นของท่านเสนอเรื่อง ราวทางค่านิยมธรรมประเพณี	๓.๒๔	๐.๔๓	๑๓	ปานกลาง
๒๐.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้าในเวลาเรียน	๑.๕๑	๐.๒๕	๓๕	น้อย
๒๑.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านใช้ภาษาถิ่น ในการศึกษาค้นคว้านอกเวลาเรียน	๔.๐๕	๐.๗๗	๒	มาก

ตารางที่ ๑๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D	อันดับ	ระดับ
๒๒.	มีการศึกษาค้นคว้าประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางบ้านวัฒนธรรมระหว่างสถาบัน	๑.๘๘	๐.๕๐	๓๗	น้อย
๒๓.	มีหน่วยงานเอกชนและบุคคลภายนอกให้ความสนับสนุนและช่วยเหลือทางการเงินในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๓๕	๐.๕๘	๑๕	ปานกลาง
๒๔.	ผู้บริหารและผู้สอนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญในการสนับสนุนในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมประเพณี	๒.๕๗	๐.๕๘	๑๕	ปานกลาง
๒๕.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านเห็นความสำคัญและเข้าร่วมกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมประเพณี	๒.๕๖	๐.๕๘	๑๖	ปานกลาง
๒๖.	ชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านได้รับงบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรม	๒.๐๓	๐.๑๘	๒๘	น้อย
๒๗.	ผู้เป็นประธานชมรมทางบ้านวัฒนธรรมประเพณีและสมาชิกชมรมเป็นบุคคลจากท้องถิ่นต่างจังหวัด (มีภูมิลำเนา นอกเขต กทม)	๓.๕๖	๐.๕๐	๑๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๘.	ผู้เรียนในสถาบันของท่านให้ความสนใจกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณี	๓.๖๕	๐.๕๕	๑	ปานกลาง
๒๙.	มีบุคลากรจากหน่วยงานอื่นเข้าเยี่ยมชมและดูงานทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่าน	๒.๐๘	๐.๒๘	๒๕	น้อย
๓๐.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านมักจัดในรูปการบรรยายและนิทรรศการ	๒.๑๕	๐.๓๖	๒๒	น้อย
๓๑.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปการสาธิตและการปฏิบัติจริง	๒.๒๐	๐.๕๐	๒๑	น้อย
๓๒.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมที่จัดในสถาบันของท่านจัดในรูปของการแสดงบนเวที	๒.๑๑	๐.๓๒	๒๓	น้อย
๓๓.	กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านจัดทำในรูปการค้นคว้าวิจัย	๑.๕๕	๐.๒๒	๓๒	น้อย
๓๔.	ท่านคิดว่าเอกสารและสื่อเผยแพร่เกี่ยวกับวัฒนธรรมประเพณีในสถาบันของท่านมีจำนวนเท่าไร	๒.๑๑	๐.๕๑	๒๓	น้อย
๓๕.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมประเพณีที่จัดทำในสถาบันของท่าน	๒.๕๓	๐.๕๐	๑๗	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๖.	เมื่อท่านจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมมีนักศึกษา นักศึกษาให้ความสนใจและเข้าร่วมด้วย	๓.๘๕	๐.๓๖	๘	มาก
๓๗.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้าง ให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม	๔.๐๗	๐.๕๕	๓	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่ากิจกรรมทางวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านสมควร ได้รับการปรับปรุง	๓.๘๘	๐.๕๓	๖	มาก
๓๙.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ดำเนินการจัดกิจกรรมในสถาบันเอง	๒.๐๑	๐.๗๘	๒๙	น้อย
๔๐.	ผู้สอนเนื้อหาวิชาเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีในสถาบันของท่านเป็นผู้ ประสานงานให้เอกชนร่วมจัดกิจกรรม ทางวัฒนธรรมในสถาบัน	๒.๕๘	๐.๖๑	๑๘	ปานกลาง

จากตารางที่ ๑๗ สรุปการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ผ่านมานี้จาก ๔๐ ข้อคำถาม
ที่ศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีการเกษตร อธิบายได้ว่าการจัดกิจกรรมอยู่ในระดับ
"มาก" ๘ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๑ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๒๑ ข้อ ข้อที่จัดมากที่สุด
๕ อันดับแรกได้แก่ ข้อที่ ๓๖ ว่าด้วยสถาบันจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีความเทศกาล
(อันดับ ๑) ข้อที่ ๒๖ ว่าด้วยผู้เรียนในภาษาด้านในการศึกษาค้นคว้าเอกสารนอกเวลาเรียน

(อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมสร้างให้คนรักและหวงแหนมรดกทางวัฒนธรรม (อันดับ ๓) ข้อที่ ๑ ว่าด้วยสถาบันนิยมนักกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณีเป็นประจำ (อันดับ ๔) และข้อที่ ๔ ว่าด้วยการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมส่วนมากเป็นนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการกันเอง (อันดับ ๕)

ข้อที่จัดน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ข้อที่ ๑๑ ว่าด้วยสถาบันส่งเสริมให้มีการค้นคว้าทางวัฒนธรรม (อันดับ ๓๖) ข้อที่ ๒๒ ว่าด้วยการติดต่อประสานงานของชมรมและบุคลากรที่ปฏิบัติงานทางวัฒนธรรมระหว่างสถาบันน้อย (อันดับ ๓๗) ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วยการไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นเป็นประจำ (อันดับ ๓๘) ข้อที่ ๑๔ ว่าด้วยการไปเยี่ยมชมหน่วยงานทางวัฒนธรรมในสถานศึกษาเป็นประจำ (อันดับ ๓๙) และข้อที่ ๑๗ ว่าด้วยการเก็บสะสมวัตถุทางวัฒนธรรมเป็นการส่วนตัว (อันดับ ๔๐)

ตารางที่ ๔ ค่ามัธยิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และ ระดับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาออกการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการสอบถามสอบถามของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๑	ท่าเมื่อความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๕๒	๐.๒๗	๕๐	น้อย
๒๑	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๘๘	๐.๕๔	๓๓	มาก

ตารางที่ ๑๘ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยาย ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมา บรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความ รู้ให้แก่ศึกษาคำโอกาสและ หัวข้อต่าง ๆ	๔.๐๖	๐.๒๔	๒๔	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท เอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๘๕	๐.๓๑	๓๒	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกภาพ	๔.๖๕	๐.๔๘	๑๐	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยาย โดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๒๑	๐.๕๑	๑๖	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๐๗	๐.๓๘	๒๓	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๐๖	๐.๒๔	๒๔	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียน ไปชมการแสดงทางค่านวัฒนธรรม ของหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สนามศึกษา	๔.๔๗	๐.๕๓	๑๓	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน				

ตารางที่ ๑๘ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคลากรอื่น ๆ	๔.๐๕	๐.๔๘	๒๖	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัมมนา แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มี กิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๑๓	๐.๖๑	๑๓	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้รับ การปฏิบัติจริงใน เรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๓.๘๔	๐.๕๘	๓๕	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามท้องถิ่น	๔.๑๑	๐.๕๓	๒๐	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา	๔.๐๘	๐.๖๓	๒๒	มาก
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติม ในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะใน ประเทศเท่านั้น	๓.๘๑	๐.๓๔	๔๓	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุม ทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๒๓	๐.๔๘	๑๘	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน อย่างไร	๔.๑๓	๐.๖๘	๑๘	มาก

ตารางที่ ๑๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่น ต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๓.๕๘	๐.๖๓	๓๐	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทาง วิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นใน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๓.๗๕	๐.๕๓	๔๔	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดย ไม่ต้องเข้าร่วมสัมมนาคายตนเอง	๓.๕๔	๐.๕๔	๓๕	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความ เคลื่อนไหวของวิชาการ วัฒนธรรม พื้นบ้าน	๔.๐๔	๐.๒๑	๒๗	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยว กับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงาน วิจัยทางค่านิยมศาสตร์	๔.๕๘	๐.๖๐	๑๑	มาก
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หรือ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๕๔	๐.๒๔	๒	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอน ให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และ ประเพณีสม	๓.๘๔	๐.๘๒	๓๕	มาก

การ rang ที่ ๑๘ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่นักศึกษา เรียนทุกคน	๔.๑๓	๐.๘๑	๑๓	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท	๓.๘๘	๐.๕๖	๓๘	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกภาษาไทย	๒.๘๓	๐.๓๖	๘๘	ปานกลาง
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาขาวิชาสังคมศึกษา	๓.๘๓	๐.๓๘	๓๓	มาก
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา	๓.๕๘	๐.๖๖	๕๕	ปานกลาง
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควร เป็นผู้เรียนจบมาทางค่านนี้โดยตรง	๓.๘๖	๐.๕๘	๓๖	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คองเรียนจบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญควยตนเอง	๔.๐๐	๐.๕๐	๒๘	มาก

ตารางที่ ๑๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถ ร้องเพลงพื้นบ้านได้	๓.๗๖	๐.๖๐	๔๓	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่าง น้อย ๑ ภาษา	๓.๗๘	๐.๕๑	๔๒	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๓.๐๖	๐.๗๒	๔๘	ปานกลาง
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องไปเป็นผู้ ปฏิบัติกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ใดด้วยตนเอง	๓.๕๒	๐.๖๒	๔๖	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติและ สาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๓.๘๕	๐.๕๕	๓๕	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี, ทักษิณคดีชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๕๒	๐.๒๗	๕	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควร แบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๓.๕๔	๐.๒๔	๓๕	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด				

การ rang ที่ ๑๘ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	ท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะ จะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชาย แดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๓.๘๒	๐.๕๔	๓๗	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญ ของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๓๗	๐.๔๒	๗	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๔.๕๔	๐.๒๔	๒	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรม ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๖๕	๐.๔๖	๑	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์วัฒน กรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการ ละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๓๖	๐.๔๒	๘	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการ อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ	๔.๒๖	๐.๕๐	๑๕	มาก

ตารางที่ ๑๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอด ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน	๔.๐๒	๐.๑๕	๒๔	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับหน่วย งานต่าง ๆ ในการจัดบรรยายการ แสดง หรือสาธิตกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงาน ของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๑๑	๐.๓๕	๒๐	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความรู้ ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์ และสืบต่อวัฒน ธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๕๑	๐.๕๐	๑๒	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม และประสานงานในการจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๕๒	๐.๒๙	๕	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ควรจะต้องสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่แก่ผู้ สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความ รู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๕๕	๐.๓๑	๖	มาก

ตารางที่ ๑๔ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีกา รจกการหรือเสนอเรื่องราวทางค่าน วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๕๕	๐.๒๒	๑	มาก

จากตารางที่ ๑๔ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและ
การจกการทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยอธิบายได้ว่า นิสิตนักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" จำนวน ๔๔ ข้อ
ในระดับ "ปานกลาง" ๕ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมาก
ที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๕๐ ว่าด้วยสื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็นความสำคัญของ
วัฒนธรรมพื้นบ้านโดยจกการหรือเสนอเรื่องราวเป็นประจำ (อันดับ ๑) ข้อที่ ๒๓
ว่าด้วยผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจกการหรือวัฒนธรรม หรือวัฒนธรรม
และศูนย์วัฒนธรรม (อันดับ ๔) ข้อที่ ๔๑ ว่าด้วยผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจกการ
ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยสถาบันการศึกษา
ควรสนับสนุนให้มีการ ตั้งชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๔) และข้อที่ ๔๔ ว่าด้วย
รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงาน
ในการจกการทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๔)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดเพียง ๑ อันดับ ได้แก่ข้อที่ ๑ นิสิตนักศึกษามีความ
คุ้นเคยกับจกการทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๑๘ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันคัม และระดับของความ
 คิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคณะการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทาง
 วัฒนธรรมพื้นฐาน จากการสอบถามสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันคัม	ระดับ
๑.	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นฐานของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๕๒	๐.๖๘	๕๐	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๗๔	๐.๘๘	๔๓	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ เรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้นักศึกษากันโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๒๑	๐.๖๖	๒๑	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๔.๒๒	๐.๗๐	๒๐	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ	๔.๖๘	๐.๕๔	๕	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๑๓	๐.๕๔	๓๐	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๓.๘๓	๐.๗๗	๓๒	มาก

ตารางที่ ๑๔ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๘.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๓๒	๐.๖๒	๑๗	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียน ไปชมการแสดงทางด้านวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๓.๕๐	๑.๐๑	๓๔	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านของ ท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคคลากรอื่น ๆ	๔.๐๒	๐.๗๐	๒๖	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มี กิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๐๗	๐.๗๕	๒๔	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของศิลปกรรมนิยมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๔.๐๘	๐.๑๘	๒๒	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกคามท้องถิ่น	๔.๑๘	๐.๘๓	๒๕	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกคามเนื้อหาวิชา	๓.๖๔	๑.๑๖	๓๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๕ กอ

ข้อที่.	ข้อความ	χ ²	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติม ในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศ เท่านั้น	๒.๕๕	๑.๐๓	๔๘	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๒๘	๐.๗๗	๑๘	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน อย่างไร	๔.๕๓	๐.๕๗	๑๐	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่น ต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคนั้นต่าง ๆ	๔.๔๑	๐.๗๕	๑๓	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทาง วิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นใน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๓.๗๘	๐.๗๓	๔๐	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้รับทราบผลการสัมมนา โดยไม่ต้องเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๘๖	๐.๗๑	๓๘	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษามหาความ เคลื่อนไหวของวิชาการวัฒนธรรม พื้นบ้าน	๔.๓๔	๐.๘๐	๑๕	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับ วัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัย ทางคานส์สังคมศาสตร์	๓.๕๖	๑.๐๖	๔๔	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๕ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดกิจกรรมพัฒนา วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๓๔	๐.๗๕	๑๕	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภท ผสม	๓.๗๖	๑.๑๘	๔๑	มาก
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๔.๗๘	๐.๘๗	๒	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๔.๕๒	๐.๗๘	๑๑	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกภาษาไทย	๔.๑๘	๐.๘๗	๒๗	มาก
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาขา วิชาสังคมศึกษา	๔.๑๑	๑.๑๓	๓๑	มาก
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา เอกศิลปศึกษา	๓.๓๘	๐.๕๓	๔๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๑๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้ เรียนจบมาทางก้านนี้โดยตรง	๘.๖๐	๐.๗๘	๗	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ต้องเรียน จบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้วยตนเอง	๘.๖๑	๐.๖๑	๖	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้อง เพลงพื้นบ้านได้	๓.๘๘	๐.๘๑	๓๕	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๓.๓๗	๑.๒๘	๔๗	ปานกลาง
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๘๘	๐.๘๐	๕๘	ปานกลาง
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ ด้วยตนเอง	๓.๕๒	๑.๐๗	๔๕	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรม ทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๓.๗๖	๐.๘๕	๔๑	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี, ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๘.๘๒	๐.๘๒	๑๘	มาก

ตารางที่ ๑๔ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน แบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๐๘	๐.๕๐	๒๒	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยที่สุด โดยจัดท้อง ถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะจะมี วัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชาย แดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๓.๘๗	๐.๗๑	๓๗	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความ รู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของ วัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๘๕	๐.๕๗	๑	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๔.๕๕	๐.๖๐	๘	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควร เป็นผู้นำในการจัดกิจ กรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๐๕	๐.๕๘	๒๕	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์				

ตารางที่ ๑๔ คอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจักสลัปดาห์ทางการ ละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๓๕	๐.๖๘	๑๔	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการ อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๕๓	๐.๘๑	๓๒	มาก
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่าย ทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่ เยาวชน	๔.๖๒	๐.๕๖	๕	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับหน่วย งานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางค่าน วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงาน ของรัฐบาลหรือเอกชน	๓.๘๘	๑.๒๐	๓๖	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๕๕	๐.๙๓	๘	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและ ประสานงานในการจัดกิจกรรมทางค่าน วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อ ประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๑๘	๐.๕๐	๒๘	มาก

ตารางที่ ๑๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๘.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่ เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภท ต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ บันเทิง	๔.๔๘	๐.๗๘	๑๒	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการ จัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทาง ด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๗๕	๐.๕๑	๓	มาก

จากตารางที่ ๑๔ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาหอการ เรียนการสอนและ
การจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ อธิบายได้ว่านิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๔๒ ข้อ ในระดับ
"ปานกลาง" ๗ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๔๐ ว่าค่ายผู้บริหารในสถาบันควรมีความรู้ความเข้าใจและเห็น
ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๑) ข้อที่ ๒๕ ว่าค่ายสถาบันควรจัดวิชาวัฒนธรรม
พื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้นักศึกษาทุกคน (อันดับ ๒) ข้อที่ ๕๐ ว่าค่ายสื่อมวลชนใน
ประเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทาง

คำถามวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ (อันดับ ๓) ข้อที่ ๕ ว่าด้วยผู้สอนไม่ควรใช้สื่อประเภท
แถบบันทึกภาพ (อันดับ ๔) ข้อที่ ๔๕ ว่าด้วยสถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอด
ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดเพียง ๑ อันดับได้แก่ข้อที่ ๑ ว่าด้วยความคุ้นเคยกับ
กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๐ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับความ
คิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคณะการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาคาร
วัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการตอบแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยวชิรวิทยาคาร

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ทำมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๒๐	๐.๔๐	๕๐	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๔.๑๔	๐.๕๑	๒๔	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสำคัญเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษากัน โอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๒๔	๐.๖๒	๑๗	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๔.๖๒	๐.๕๕	๑๑	มาก

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕.	ท่านคิดว่าวิชาผู้สอนควรรีใช้สื่อประเภท แถบบันทึกภาพ	๔.๘๒	๐.๘๖	๗	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชาผู้สอนควรบรรยาย โดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๖๖	๐.๘๗	๑๐	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชาผู้สอนควรรีใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๑๖	๐.๘๗	๒๑	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๓.๒๘	๐.๘๓	๘๑	ปานกลาง
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานใหญ่ให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางค่านวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๐๑	๑.๐๕	๒๕	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคคลากรอื่น ๆ	๓.๘๒	๐.๘๘	๓๑	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีโอกาส กรรรมรูปแบบต่าง ๆ	๓.๓๓	๐.๖๖	๓๘	ปานกลาง
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของชนบทรรมนิยมประเพณีและ การแสดงพื้นบ้าน	๔.๒๓	๐.๘๘	๑๘	มาก

ตารางที่ ๒๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรถูกจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๔.๑๖	๐.๘๖	๒๑	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรถูกจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๑๘	๐.๘๖	๔๒	ปานกลาง
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๑๘	๐.๘๘	๔๔	น้อย
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๘๑	๐.๓๘	๓	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๕๕	๐.๓๑	๑๒	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๘๘	๐.๖๓	๕	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๓.๑๓	๐.๘๕	๔๓	ปานกลาง
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่คงเข้าร่วมสัมมนาค้นคว้าด้วยตนเอง	๔.๑๘	๐.๘๘	๑๘	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความเคลื่อนไหวของวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้าน	๓.๓๗	๑.๒๘	๓๗	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๐ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางคานส์กมศาสตร์	๒.๓๐	๑.๑๓	๔๖	น้อย
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมหอวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๐๗	๐.๘๖	๒๘	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อคือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภทผสม	๓.๘๓	๐.๘๘	๓๔	มาก
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๔.๑๖	๑.๐๕	๒๑	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งที่มีทั้งวิชาเอกและวิชาโท	๒.๓๒	๐.๕๗	๔๕	น้อย
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกภาษาไทย	๑.๘๕	๐.๘๓	๕๕	น้อย
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาสังคมศึกษา	๓.๘๑	๐.๕๕	๓๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาขาวิชาเอกศิลปศึกษา	๓.๓๑	๐.๗๑	๔๐	ปานกลาง
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้เรียนจบมาทางก้านนี้โดยตรง	๔.๕๔	๐.๒๓	๒	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ควรมีเรียนจบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง	๔.๑๗	๐.๔๓	๒๐	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้องเพลงพื้นบ้านได้	๔.๓๗	๐.๗๒	๑๔	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่างน้อย ๑ ภาษา	๔.๖๕	๐.๕๕	๑๓	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุกภาษา	๓.๑๑	๐.๓๘	๔๔	ปานกลาง
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๓.๕๕	๐.๒๑	๓๐	มาก
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควรเป็นผู้สามารถปฏิบัติและสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๔.๑๒	๐.๓๗	๒๖	มาก

ตารางที่ ๒๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ธรรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี ทักษิณคดี ธรรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๓.๕๑	๐.๕๗	๓๒	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๓๗	๑.๐๕	๑๕	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัดท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะจะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๔.๘๑	๐.๕๗	๘	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๓.๕๗	๐.๕๗	๓๓	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๓.๖๑	๑.๓๖	๓๕	ปานกลาง
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๒.๒๘	๐.๘๑	๕๗	น้อย

ตารางที่ ๒๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๓.	สถานศึกษาคควรประสานงานกับหน่วยงานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์งานทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่นร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการละเล่นพื้นบ้าน)	๓.๓๘	๑.๑๓	๓๘	ปานกลาง
๔๔.	สถานศึกษาคควรสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๔.๐๘	๑.๐๓	๒๓	มาก
๔๕.	สถานศึกษาคควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน	๔.๓๓	๐.๕๑	๕	มาก
๔๖.	สถานศึกษาคควรให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๑๘	๐.๘๘	๒๘	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและเกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบต่อวัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๒๘	๐.๘๒	๑๖	มาก

ตารางที่ ๒๐ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงานในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๘๓	๐.๕๐	๖	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๘๘	๐.๓๓	๕	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรที่จะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๕๕	๐.๒๑	๑	มาก

จากตารางที่ ๒๐ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยมหิดลอธิบายได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๓๔ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" และในระดับ "น้อย" ๖ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๕๐

ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมชนในประเทศควรเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยเสนอเรื่องราวหรือจัดรายการทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๐ ว่าด้วยผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้ที่จบมาทางค่านนี้โดยตรง (อันดับ ๒) ข้อที่ ๑๖ ว่าด้วยการค้นคว้าเพิ่มเติมให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ (อันดับ ๓) ข้อที่ ๔๕ ว่าด้วยหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนควรสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ทั่วไป (อันดับ ๔) ข้อที่ ๑๘ ว่าด้วยควรให้มีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นยุคสมัยต่าง ๆ (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด ๕ อันดับสุดท้ายได้แก่ข้อที่ ๒๒ ว่าด้วยผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ (อันดับ ๔๖) ข้อที่ ๔๒ ว่าด้วยสถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๔๗) ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วยการค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น (อันดับ ๔๘) ข้อที่ ๒๗ ว่าด้วยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกภาษาไทย (อันดับ ๔๙) และข้อที่ ๑ ว่าด้วยการมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๑. ค่ามัธยเทศคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคณะการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านจากการสอบถามแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๐	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๒.๐๘	๐.๘๗	๕๐	น้อย

ตารางที่ ๒๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการ บรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียว เพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๕๓	๐.๑๘	๕๐	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มี ความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยาย และสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษาตามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๐๕	๐.๕๒	๓๓	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๔.๐๑	๐.๒๓	๓๘	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกภาพ	๔.๘๑	๐.๕๓	๗	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดย ใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๓๑	๐.๕๑	๑๓	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๓๓	๐.๖๓	๒๒	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๐๒	๐.๕๓	๓๓	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียน ไปชมการแสดงทางวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๕๘	๐.๕๓	๑๕	มาก

ตารางที่ ๒๑ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสารและบุคคลากรอื่น ๆ	๔.๔๕	๐.๖๐	๒๐	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมจัดสัปดาห์แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๖๗	๐.๕๐	๑๖	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรระได้มี การปฏิบัติจริงในเรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๔.๑๓	๐.๓๔	๒๕	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๔.๗๕	๐.๕๖	๑๑	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๔.๒๑	๐.๖๕	๒๕	มาก
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๗๖	๐.๖๕	๔๕	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๑๕	๐.๖๗	๒๖	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๐๖	๐.๒๔	๓๓	มาก

ตารางที่ ๒๑ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่น ต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๓๔	๐.๕๔	๒๑	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทาง วิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นใน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๔.๓๘	๐.๕๔	๘	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดย ไม่คงเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๕๑	๐.๖๘	๕๒	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความ เคลื่อนไหวของวงวิชาการวัฒนธรรม พื้นบ้าน	๔.๕๒	๐.๕๑	๗	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยว กับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงาน วิจัยทางสังคมศาสตร์	๓.๓๑	๐.๖๑	๘๓	มาก
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หอ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๕๓	๐.๖๕	๓	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภท ผสม	๓.๘๔	๐.๓๖	๕๕	มาก

การวางที่ ๒๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๘.๕๕	๐.๒๒	๑	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๘.๘๘	๐.๓๑	๕	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาขา วิชาเอกภาษาไทย	๘.๗๖	๐.๔๓	๑๐	มาก
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาขา วิชาสังคมศึกษา	๘.๑๗	๐.๓๘	๒๗	มาก
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเอกในสาขา วิชาเอกศิลปศึกษา	๘.๓๕	๐.๗๐	๒๓	มาก
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้ เรียนจบมาทางด้านนี้โดยตรง	๘.๗๘	๐.๔๑	๘	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คงเรียน จบวิชาอื่นโดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้วยตนเอง	๘.๒๘	๐.๕๘	๒๘	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้อง เพลงพื้นบ้านได้	๘.๕๓	๐.๕๖	๑๗	มาก

ตารางที่ ๒๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๔.๐๗	๐.๔๗	๓๒	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุก ภาษา	๒.๕๐	๐.๓๐	๔๔	ปานกลาง
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ได้ช่วยตนเอง	๓.๓๗	๐.๖๐	๔๖	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านได้ช่วยตนเอง	๔.๐๘	๐.๔๖	๓๖	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดตั้งชมรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่นชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี, ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๗๕	๐.๔๓	๑๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๓.๕๐	๐.๓๐	๔๓	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะ จะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น				

ตารางที่ ๒๑ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัด ชายแดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้าน อิสานใต้	๔.๔๓	๐.๓๗	๖	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๕๐	๐.๓๐	๔	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัด กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ในสถานศึกษา	๔.๗๑	๐.๔๕	๓	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจ กรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๐๘	๐.๒๗	๓๑	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกัน ททท. ในการจัดสัปดาห์ ทางการละเล่นพื้นบ้าน)	๓.๕๖	๐.๑๘	๔๑	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการ อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๗๖	๐.๕๕	๔๕	มาก
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอด ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน	๔.๐๕	๐.๖๓	๓๕	มาก

ตารางที่ ๒๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๖.	สถานศึกษาควรร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดบรรยาย การเสด็จ หรือสาธิตกิจกรรมทางค้ำ วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วย งานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๑๕	๐.๔๖	๒๘	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมี ความรู้ความสามารถ เห็นความสำคัญ และเกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านต่อไป	๔.๐๖	๐.๒๕	๓๓	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่สนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม และประสานงานในการจัดกิจกรรม ทางค้ำวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็น ประโยชน์ต่อประเทศชาติและ นานาชาติ	๔.๐๑	๐.๕๓	๓๘	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่ เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางค้ำวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถมนันท์กเสียง แถมนันท์กภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความ รู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๕๔	๐.๒๓	๒	มาก

ตารางที่ ๒๑ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็น ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดย มีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราว ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๘.๗๑	๐.๘๕	๓๓	มาก

จากตารางที่ ๒๑ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคณะการศึกษามหาวิทยาลัย
การศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาดงขี้เหล็ก จาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ อธิบายได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นในระดับ "มาก" ๔๕ ข้อ ในระดับ
"ปานกลาง" ๔ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑ ข้อ ข้อที่นิสิตมีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด
๕ อันดับแรกได้แก่ ข้อที่ ๒๕ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชา
พื้นฐานให้นักศึกษาทุกคนได้เรียน (อันดับ ๑) ข้อที่ ๔๘ ว่าควยหน่วยงานของรัฐบาล
และเอกชนควรสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ทั่วไป (อันดับ ๒)
ข้อที่ ๒๓ ว่าควยผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หอ
วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม (อันดับ ๓) ข้อที่ ๔๐ ว่าควยผู้บริหารในสถาบันการศึกษา
ควรมีความรู้ ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๔) และข้อที่
๒๖ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรจัดวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท
(อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดเพียง ๑ อันดับได้แก่ข้อที่ ๑ ว่าควยความคุ้นเคยกับ
กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๒ ค่ามัธยเทศคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันค้ำ และระดับของ
 ความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรม
 ทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านจากการสอบถามแบบสอบถามของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย
 ศิลปากร

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันค้ำ	ระดับ
๑.	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๗๖	๐.๗๓	๕๐	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๘๘	๐.๕๘	๒๘	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษากامโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๒๔	๐.๕๘	๑๗	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท เอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๘๒	๐.๕๕	๒๕	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกภาพ	๔.๓๖	๐.๕๘	๑๓	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๘๘	๐.๕๕	๕	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๓๓	๐.๖๑	๑๕	มาก

ตารางที่ ๒๒ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๘.	ผู้สอนควรหาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติการสนาม	๔.๑๑	๐.๗๐	๒๐	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางค่านิยมธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๓.๖๗	๑.๐๕	๓๑	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจาก เอกสารและบุคคลากรอื่น ๆ	๔.๐๖	๐.๗๒	๒๒	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มี กิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๓.๔๗	๐.๘๔	๓๗	ปานกลาง
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๓.๕๖	๐.๕๖	๓๔	ปานกลาง
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยก ตามท้องถิ่น	๔.๐๖	๐.๖๓	๒๒	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๕๓	๑.๐๓	๓๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๒ วก

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติม ในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะใน ประเทศเท่านั้น	๒.๕๗	๐.๗๘	๕๐	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๓.๕๒	๐.๘๐	๒๕	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน อย่างไร	๔.๖๖	๐.๘๘	๗	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่น ต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๓๗	๐.๕๕	๑๒	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดในระดัท้องถิ่น, ชาติ	๓.๘๒	๑.๑๒	๓๐	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดย ไม่คงเข้าร่วมสัมมนาคด้วยตนเอง	๒.๗๖	๑.๐๐	๔๖	ปานกลาง
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความ เคลื่อนไหวของวงวิชาการวัฒนธรรม พื้นบ้าน	๔.๑๗	๐.๘๖	๑๘	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยว กับวัฒนธรรมพื้นบ้านการรูปแบบงาน วิจัยทางคานสังคมศาสตร์	๒.๖๓	๑.๐๖	๕๗	ปานกลาง

การ rang ที่ ๒๒ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หอ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๘.๓๕	๐.๕๘	๑๘	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภท ผสม	๒.๘๐	๑.๐๘	๘๕	ปานกลาง
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒน- ธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๘.๕๓	๐.๗๕	๘	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒน ธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งที่มี ทั้งวิชาเอกและวิชาโท	๘.๗๘	๐.๕๕	๕	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒน ธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกภาษาไทย	๓.๐๑	๑๐.๖	๓๘	ปานกลาง
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒน ธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาสังคมศึกษา	๒.๘๘	๐.๘๕	๘๘	ปานกลาง
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒน ธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา เอกศิลปศึกษา	๒.๓๖	๑.๐๕	๘๘	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๒ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควร เป็นผู้ เรียนจบมาทางค่านนี้โดยตรง	๔.๓๐	๐.๕๕	๑๖	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ควรถ เรียนจบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้ เชี่ยวชาญด้วยตนเอง	๓.๖๗	๐.๗๗	๓๑	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้อง เพลงพื้นบ้านได้	๒.๕๑	๑.๐๓	๔๑	ปานกลาง
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๒.๔๔	๑.๐๒	๔๒	ปานกลาง
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๑๖	๐.๔๕	๕๕	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้อง เป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ได้ด้วยตนเอง	๓.๕๖	๑.๐๐	๓๔	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และจัดการแสดงและจัดกิจกรรม ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๒.๔๖	๑.๑๔	๔๓	ปานกลาง
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๕๒	๐.๕๑	๑๐	มาก

ตารางที่ ๒๒ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ห่องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๓.๓๓	๑.๑๘	๓๘	ปานกลาง
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ยอดเยี่ยมที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะ จะมีวัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัด ชายแดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้าน อีสานใต้	๓.๘๘	๐.๘๕	๒๓	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถานศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๓.๖๓	๑.๐๓	๓๓	ปานกลาง
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทาง วัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๔.๐๓	๐.๘๐	๒๑	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัด กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๑๕	๐.๖๒	๑๘	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นสาธารณูปการ งานทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์				

ตารางที่ ๒๒ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจักสูดสัปกาห์ ทางการละเล่นพื้นบ้าน	๓.๘๘	๐.๘๑	๒๘	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัด อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ	๔.๐๖	๐.๘๐	๒๖	มาก
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่าย ทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่ เยาวชน	๔.๗๑	๐.๕๑	๖	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางค่าน วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วย งานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๘๑	๐.๕๓	๑๑	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชาแล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๗๖	๐.๘๔	๔	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะ สนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม และประสานงานในการจัดกิจกรรม ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็น ประโยชน์ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๘๓	๐.๖๕	๑	มาก

ตารางที่ ๒๒ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๗๕	๐.๕๓	๒	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๗๕	๐.๕๓	๒	มาก

จากตารางที่ ๒๒ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยศิลปากรอธิบายได้ว่านิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๓๓ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๖ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ๕ อันดับแรก ได้แก่ข้อที่ ๔๔ ว่าควยรัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงานในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ (อันดับ ๑) ข้อที่ ๔๙ ว่าควยหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องควรสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป (อันดับ ๒)

ข้อที่ ๕๐ ว่าด้วยสื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ (อันดับ ๒) ข้อที่ ๔๗ ว่าด้วยเมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรเห็นความสำคัญและเกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านต่อไป (อันดับ ๔) และข้อที่ ๒๖ ว่าด้วยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดเพียง ๑ อันดับ ได้แก่ข้อที่ ๑ เกี่ยวกับความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นก่อนที่จะมาเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๓ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคอกการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการตอบแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๕๗	๐.๗๖	๕๐	น้อย
๒	ท่านขอการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียว เพราะทำให้ไม่สับสน	๔.๒๖	๐.๗๖	๒๔	มาก
๓	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยาย และสําคัญเป็นการ เสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษาคาม โอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๐๘	๐.๘๒	๒๖	มาก

ตารางที่ ๒๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท เอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๘๕	๑.๐๒	๓๘	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกภาพ	๔.๘๔	๐.๓๗	๒	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดย ใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๖๐	๐.๖๘	๑๑	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๕๑	๐.๕๒	๑๒	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๖๘	๐.๕๗	๒๑	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางค่านวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๐๐	๐.๘๖	๒๘	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคคลากรอื่น ๆ	๓.๖๘	๑.๑๕	๔๒	ปานกลาง
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจ กรรมรูปแบบต่าง ๆ	๓.๖๘	๑.๐๒	๔๒	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๓ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงในเรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๔.๑๖	๐.๗๒	๒๕	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๓.๖๘	๑.๑๘	๓๘	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๕๖	๑.๐๖	๔๔	ปานกลาง
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้อง เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น	๒.๑๗	๐.๗๘	๕๘	น้อย
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๔๕	๐.๖๔	๑๗	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๒๘	๐.๘๘	๒๐	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๗๑	๐.๕๖	๕	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๔.๓๑	๐.๘๖	๑๘	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่คงเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๘๔	๑.๐๘	๓๕	มาก

ตารางที่ ๒๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๑.	ผู้เรียนควรติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของวงวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๘๒	๐.๔๔	๓	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางค่านิยมศาสตร์	๓.๕๐	๑.๑๔	๔๖	ปานกลาง
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หอวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๐๐	๑.๐๔	๒๔	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภทผสม	๔.๔๕	๐.๘๑	๑๗	มาก
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษา เรียนทุกคน	๔.๖๑	๐.๖๑	๑๐	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๔.๔๕	๐.๗๐	๑๓	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน เป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกภาษาไทย	๓.๘๘	๐.๘๒	๓๓	มาก

ตารางที่ ๒๓ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชา วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา สังคมศึกษา	๓.๕๓	๑.๐๓	๔๕	ปานกลาง
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชา วัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกใน สายวิชา เอกศิลปศึกษา	๓.๑๐	๐.๖๐	๔๗	ปานกลาง
๓๐.	ผู้สอนวิชา วัฒนธรรมพื้นบ้านควร เป็น ผู้เรียนจบมาทางคณะนี้โดยตรง	๔.๘๖	๐.๓๗	๑	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชา วัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คง เรียน จบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ทั่วตนเอง	๓.๘๐	๑.๑๗	๓๗	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้อง เพลงพื้นบ้านได้	๓.๘๑	๑.๐๓	๓๖	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๔.๗๖	๐.๔๘	๔	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๑๗	๐.๕๕	๘๘	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้อง เป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางบ้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ ทั่วตนเอง	๔.๐๐	๐.๖๑	๒๘	มาก

ตารางที่ ๒๓ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรม ทางค่านิยมธรรมที่ในบ้านได้ด้วยตนเอง	๔.๘๘	๐.๗๒	๓๓	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่ในบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาสถานนาไทยคดี ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๒๖	๐.๖๑	๒๖	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่า การแบ่งวัฒนธรรมที่ในบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๐๓	๐.๘๑	๒๕	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่า การแบ่งวัฒนธรรมที่ในบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด เพราะ จะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมที่ในบ้านของ ๕ จังหวัดชาย แดนภาคใต้ วัฒนธรรมที่ในบ้านอีสานใต้	๓.๗๐	๐.๘๑	๔๐	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความ รู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญ ของวัฒนธรรมที่ในบ้าน	๔.๖๓	๐.๕๘	๔	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมที่ในบ้านใน สถานศึกษา	๔.๒๘	๐.๖๘	๒๓	มาก

ตารางที่ ๒๓ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๒.	สถานศึกษาควร เป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน	๔.๖๕	๐.๖๑	๖	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วยงานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์งานทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน (เช่นร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการละเล่นพื้นบ้าน	๔.๐๘	๐.๗๖	๒๖	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๕๐	๑.๑๑	๓๒	มาก
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน	๔.๕๘	๐.๕๓	๑๖	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน	๓.๖๖	๑.๓๗	๔๑	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมี ความรู้ความสามารถ เห็นความสำคัญ และเกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านเสียต่อไป	๔.๔๕	๐.๗๗	๑๓	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและ ประสานงานในการจัดกิจกรรมทาง ด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๗๑	๐.๖๑	๕	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่ เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภท ต่าง ๆ ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึก เสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ บันเทิง	๔.๖๓	๐.๕๕	๘	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควร จะเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมี การจัดรายการหรือแสดงเรื่องราว ทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๖๔	๐.๖๑	๗	มาก

ตารางที่ ๒๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒.	ท่านขอการสอนวิชานี้โดยที่มีการ บรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียว เพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๘๖	๐.๓๕	๕๐	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มี ความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยาย และสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษาตามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๕๕	๐.๕๐	๑๘	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๔.๐๗	๐.๒๖	๓๑	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกภาพ	๔.๘๘	๐.๓๒	๖	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดย ใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๖๗	๐.๔๗	๑๒	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๕๕	๐.๕๐	๑๕	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่น เป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๓.๕๒	๐.๓๕	๓๗	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๗๔	๐.๔๕	๗	มาก

ตารางที่ ๒๔ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสารและบุคลากรอื่น ๆ	๓.๘๗	๐.๒๓	๓๖	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๐๘	๐.๖๒	๒๘	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงในเรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณีและการแสดงพื้นบ้าน	๔.๑๘	๐.๖๗	๒๘	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๓.๘๗	๐.๕๑	๓๘	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๕๔	๐.๘๘	๔๕	ปานกลาง
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๓๕	๐.๘๕	๔๘	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๓.๓๓	๐.๘๖	๔๖	ปานกลาง
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๘๑	๐.๔๑	๕	มาก

ตารางที่ ๒๔ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่น ต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๓๖	๐.๖๘	๒๑	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชา การวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับ ท้องถิ่นและระดับชาติ	๔.๗๒	๐.๕๐	๑๑	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดย ไม่กอง เข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๖๘	๐.๕๓	๕๓	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความเคลื่อนไหว ใหม่ของวงวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๗๓	๐.๕๒	๘	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยว กับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงาน วิจัยทางค่านิยมศาสตร์	๓.๗๕	๐.๘๐	๕๑	มาก
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมหอ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๘๒	๐.๓๘	๘	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ ๑. ขบวนการ ๒. ขบวนการ และประเภท ผสม	๓.๘๓	๐.๕๑	๓๖	มาก

ตารางที่ ๒๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้นักศึกษาเรียนทุกคน	๔.๘๘	๐.๓๓	๒	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท	๔.๕๓	๐.๖๑	๑๕	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกภาษาไทย	๔.๕๐	๐.๓๗	๑๖	มาก
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาสังคมศึกษา	๔.๐๘	๐.๒๘	๓๐	มาก
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา	๔.๑๓	๐.๓๓	๒๘	มาก
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้เรียนจบมาทางด้านนี้โดยตรง	๔.๓๘	๐.๔๕	๗	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คงเรียนจบวิชาอื่นโดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญด้วยตนเอง	๓.๖๑	๐.๕๘	๔๔	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๔ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถ ร้องเพลงพื้นบ้านได้	๔.๐๘	๐.๕๕	๒๖	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๓.๕๖	๐.๘๘	๓๓	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๕๐	๐.๓๘	๔๗	ปานกลาง
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน ได้ช่วยตนเอง	๓.๗๐	๐.๖๕	๔๒	มาก
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควรเป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทาง ค่านิยมธรรมพื้นบ้านได้ช่วยตนเอง	๓.๕๖	๐.๕๓	๓๓	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ธรรมเนียมสืบสานศึกษาธนาชาวไทยคดี ทักษิณคดี ธรรมเนียมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๘๕	๐.๓๑	๑	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่า การแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควร แบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๓.๕๑	๐.๓๕	๓๘	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่า การแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะ				

ตารางที่ ๒๔ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	จะมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชายแดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอิสานใต้	๒.๗๕	๐.๖๑	๕๕	ปานกลาง
๔๐	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๑๗	๐.๘๐	๒๗	มาก
๔๑	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๔.๗๓	๐.๕๕	๕	มาก
๔๒	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๗๕	๐.๕๓	๖	มาก
๔๓	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วยงานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์งานทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่นร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๕๐	๐.๖๕	๑๖	มาก
๔๔	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๕๕	๐.๕๕	๓๕	มาก

ตารางที่ ๒๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน	๔.๓๖	๐.๖๘	๒๒	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับหน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการบรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๓๕	๐.๕๘	๒๓	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความรู้ความสามารถ เห็นความสำคัญ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอดวัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๖๗	๐.๕๕	๑๒	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม และประสานงานในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๓๘	๐.๖๑	๒๐	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ความรู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๖๓	๐.๕๒	๑๔	มาก

ตารางที่ ๒๔ คือ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๘.๒๕	๐.๘๕	๒๘	มาก

จากตารางที่ ๒๔ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน จาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น อธิบายได้ว่านิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๔๓ ข้อ ในระดับปานกลาง ๖ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๑ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ๕ อันดับแรก ได้แก่ ข้อที่ ๓๗ ว่าควยสถาบันควรให้การสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๑) ข้อที่ ๕ ว่าควยผู้สอนวิชานี้ควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ (อันดับ ๒) ข้อที่ ๒๕ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่นักศึกษาทุกคน (อันดับ ๒) ข้อที่ ๒๓ ว่าควยผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิธีกรรมทางวัฒนธรรม หอวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม (อันดับ ๔) และข้อที่ ๓๗ ว่าควยควรมีตารางเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดเพียง ๑ อันดับ ได้แก่ข้อที่ ๑ ว่าควยความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นก่อนมาเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๕ ค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันค้ำ และระดับความ
 คิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางคาน
 วัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการออกแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันค้ำ	ระดับ
๑.	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๒.๑๕	๐.๕๕	๔๕	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๘๒	๐.๕๕	๓๕	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้นักศึกษาคามโอกาสและหัวข้อคาง ๆ	๔.๒๗	๐.๕๕	๑๕	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๔.๕๒	๐.๖๒	๑๐	มาก
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ	๔.๒๖	๐.๕๘	๑๗	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๐๗	๐.๓๖	๓๑	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๑๐	๐.๕๕	๒๕	มาก

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๓๑	๐.๖๐	๑๔	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๒๗	๐.๕๒	๑๕	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจาก เอกสารและบุคคลากรอื่น ๆ	๓.๗๐	๐.๘๑	๔๑	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจ กรรมรูปแบบต่าง ๆ	๓.๕๐	๐.๕๖	๓๖	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๔.๑๔	๐.๗๐	๒๑	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปแบบที่ซึ่ง แยกตามท้องถิ่น	๔.๑๔	๐.๕๖	๒๑	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปแบบที่ซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๐๓	๐.๘๒	๕๔	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๕ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๘๐	๐.๖๗	๔๖	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๔.๐๗	๐.๘๗	๓๑	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๓.๘๗	๐.๘๔	๓๘	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๑๒	๑.๘๗	๒๓	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ วัฒนธรรมที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๓.๗๑	๐.๘๖	๔๐	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่ต้องเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๔.๑๑	๐.๘๘	๒๗	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาข่าวคราวความเคลื่อนไหวของวงวิชาการ วัฒนธรรมที่บ้าน	๔.๕๒	๐.๖๑	๘	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่บ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางสังคมศาสตร์	๒.๘๘	๐.๘๘	๔๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๕ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมหอ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๘.๑๘	๐.๕๓	๒๐	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้ เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อคือ मुखपारुष อนุषपारुष และประเภทผสม	๓.๘๖	๐.๗๘	๓๘	มาก
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๘.๘๕	๐.๓๘	๑	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๘.๖๘	๐.๕๗	๕	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา เอกภาษาไทย	๘.๐๘	๐.๘๕	๒๘	มาก
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา สังคมศึกษา	๘.๐๖	๐.๒๘	๓๓	มาก
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชา เอกศิลปศึกษา	๓.๑๘	๑.๐๐	๘๓	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควร เป็นผู้ เรียนจบมาทางก้านนี้โดยตรง	๔.๔๔	๐.๕๒	๕	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คง เรียน จบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ช่วยตนเอง	๔.๑๐	๐.๔๑	๒๔	มาก
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้อง เพลงพื้นบ้านได้	๔.๑๑	๐.๒๘	๒๗	มาก
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ อย่างน้อย ๑ ภาษา	๔.๐๘	๐.๓๗	๒๘	มาก
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๒๖	๑.๓๕	๔๘	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้อง เป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางก้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน ได้ช่วยตนเอง	๒.๑๓	๐.๕๐	๕๐	น้อย
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทาง ก้านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ช่วยตนเอง	๒.๖๕	๐.๕๒	๔๗	ปานกลาง
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มี การจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้น บ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาสถานนาไทย คดี, ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๘๕	๐.๔๑	๑	มาก

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๓.๖๘	๑.๐๘	๘๒	ปานกลาง
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงไว้ด้วยกัน เพราะจะ มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชายแดน ภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๔.๕๘	๐.๖๘	๗	มาก
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญ ของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๗๕	๐.๘๘	๓	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม ทรงคุณค่าวัฒนธรรมพื้นบ้านใน สถานศึกษา	๔.๖๖	๐.๖๘	๖	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัด กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๖๘	๐.๕๓	๑๘	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้องเพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น				

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์ วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการ ละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๑๐	๐.๔๕	๒๔	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัด การอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๕๐	๑.๐๐	๓๖	มาก
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่าย ทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่ เยาวชน	๔.๓๘	๐.๕๗	๑๒	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการ บรรยายงาน การแสดง หรือสาธิต กิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐบาล หรือเอกชน	๔.๒๑	๐.๖๗	๑๘	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมี ความรู้ความสามารถ เห็นความสำคัญ และเกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๓๖	๐.๗๗	๑๓	มาก

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงานในการจัดกิจกรรมทางกานวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๓.๕๗	๑.๖๑	๓๔	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางกานวัฒนธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ไปแก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความบันเทิง	๔.๓๔	๐.๗๖	๑๑	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางกานวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๗๓	๐.๕๒	๔	มาก

จากตารางที่ ๒๕ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคณะการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางกานวัฒนธรรมจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อธิบายได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๔๑ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๖ ข้อ

และในระดับ "น้อย" ๓ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๒๕ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรจัดกิจกรรมวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้นักศึกษาทุกคนได้เรียน (อันดับ ๑) ข้อที่ ๓๗ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๑) ข้อที่ ๔๐ ว่าควยผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมีความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๓) ข้อที่ ๕๐ ว่าควยสื่อมวลชนในเฟระเทศควรจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นเฟระจำ (อันดับ ๔) ข้อที่ ๒๖ ว่าควยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด ๓ อันดับได้แก่ ข้อที่ ๓๔ ว่าควยผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาถิ่นได้ทุกภาษา (อันดับ ๔๔) ข้อที่ ๑ ว่าควยความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของห้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๔๕) และข้อที่ ๓๕ ว่าควยผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ควยตนเอง (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๖ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาคอการ เรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการคอมแบบสอบถามของนิสิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ทำเมื่ความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของห้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๒.๑๕	๐.๔๖	๔๔	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๔๒	๐.๗๖	๓๔	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษาคามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๓๓	๐.๖๐	๘	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท เอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๕๓	๑.๒๒	๓๐	ปานกลาง
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกภาพ	๔.๗๒	๐.๕๔	๓	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดย ใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๒๑	๐.๗๒	๑๒	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๓๗	๐.๖๘	๗	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ห้องดินเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๓.๗๕	๐.๕๘	๒๘	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางค่านวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๓.๕๔	๐.๗๖	๒๕	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคลากรอื่น ๆ	๓.๗๔	๑.๐๖	๒๘	มาก

ตารางที่ ๒๖ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มี กิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๓.๔๘	๐.๔๐	๒๗	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณี และการแสดงพื้นบ้าน	๓.๔๕	๐.๕๒	๒๖	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดอยู่ในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามท้องถิ่น	๓.๔๖	๐.๕๗	๓๒	ปานกลาง
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา	๒.๕๗	๑.๐๕	๔๓	ปานกลาง
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่ม เติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะใน ประเทศเท่านั้น	๒.๑๔	๐.๖๒	๕๕	น้อย
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุม ทั้งของประเทศและต่างประเทศ	๔.๐๒	๐.๖๔	๒๑	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละ ท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกัน อย่างไร	๔.๒๔	๐.๕๓	๕	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลทั้ง ถิ่นต่าง ๆ เพื่อคิดมาถึงสภาพสังคมใน ท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๓.๕๕	๐.๗๔	๒๓	มาก

ตารางที่ ๒๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๘.๐๘	๐.๕๑	๑๘	มาก
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่คงเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๒๐	๑.๐๘	๓๘	ปานกลาง
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความเคลื่อนไหวของวงวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๘.๒๓	๐.๘๖	๑๐	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางค่านิยมศาสตร์	๒.๘๗	๐.๘๖	๘๑	ปานกลาง
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรม หอวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๘.๑๓	๐.๖๖	๑๓	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเพณีสม	๓.๐๓	๑.๐๒	๓๘	ปานกลาง
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่นักศึกษาทุกคน	๘.๒๓	๐.๖๐	๘	มาก

ตารางที่ ๒๖ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้งวิชาเอกและวิชาโท	๓๑.๘๘	๐.๘๒	๓๑	ปานกลาง
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกภาษาไทย	๓๑.๒๖	๐.๖๘	๓๖	ปานกลาง
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาสังคมศึกษา	๓๑.๐๑	๐.๘๘	๔๐	ปานกลาง
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา	๒๑.๑๘	๐.๕๑	๔๗	น้อย
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้เรียนจบมาทางคณะนี้โดยตรง	๔๑.๐๗	๐.๘๑	๑๗	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คงเรียนจบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญช่วยตนเอง	๓๑.๘๕	๐.๘๑	๓๓	ปานกลาง
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถร้องเพลงพื้นบ้านได้	๒๑.๗๘	๐.๘๘	๔๕	ปานกลาง
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่างน้อย ๑ ภาษา	๒๑.๖๑	๑.๐๑	๔๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๑๑	๐.๘๒	๕๐	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านได้ ด้วยตนเอง	๒.๘๒	๑.๑๓	๔๔	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควรเป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทาง ค่านิยมธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๒.๕๐	๑.๔๔	๔๒	ปานกลาง
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๔.๐๓	๐.๖๖	๑๓	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๐๘	๐.๘๔	๑๖	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะจะ มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒน ธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชายแดน ภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๓.๒๓	๐.๘๔	๓๓	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๑๕	๐.๓๕	๓๓	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านในสถานศึกษา	๔.๒๒	๐.๕๑	๑๑	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจ กรรมทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๓.๕๖	๐.๑๕	๒๔	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์ วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทางการ ละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๐๔	๐.๕๖	๑๕	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดการ อบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน แก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๒๗	๐.๘๕	๓๕	ปานกลาง
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่าย ทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่ เยาวชน	๔.๖๔	๐.๕๗	๕	มาก

ตารางที่ ๒๖ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรม ขยาย การแสดง หรือสาธิตกิจกรรม ทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะ เป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๐๑	๐.๔๘	๒๒	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๑๐	๐.๖๔	๑๕	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม ประสานงานในการจัดกิจกรรมทาง ค่านิยมธรรมพื้นบ้านที่จะ เป็นประโยชน์ ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๔๒	๐.๓๘	๒	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่ เกี่ยวข้องควรที่จะสร้างสื่อประเภท ต่าง ๆ ทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านเผยแพร่ แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบบันทึก เสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ บันเทิง	๔.๔๖	๐.๔๒	๑	มาก

การ rang ที่ ๒๖ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็น ความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดย มีการจัดรายการหรือ เสนอเรื่องราว ทางค่านิยมวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๕๕	๐.๕๔	๖	มาก

จากการ rang ที่ ๒๖ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนิสิตมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อธิบายได้ว่า นิสิตมีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๓๐ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๗ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๓ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๔๕ ว่าด้วยหน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่เกี่ยวข้องควรจจะสร้างสื่อประเภทต่าง ๆ ทางค่านิยมพื้นบ้านเผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป (อันดับ ๑) ข้อที่ ๔๔ ว่าด้วยรัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงานในการจัดกิจกรรมทางค่านิยมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ (อันดับ ๒) ข้อที่ ๕ ว่าด้วยผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ (อันดับ ๓) ข้อที่ ๔๕ ว่าด้วยสถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการถ่ายทอดศิลปะวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่เยาวชน (อันดับ ๔) และข้อที่ ๒๕ ว่าด้วยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้นักศึกษาทุกคนได้เรียน (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดจำนวน ๓ อันดับ ได้แก่ ข้อที่ ๑ ว่าด้วยความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่น มากจน เรียนวิชานี้ (อันดับ ๔๔) ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วยการค้นคว้าเพิ่มเติมการค้นคว้าเฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น (อันดับ ๔๕) และข้อที่ ๓๔

ว่าช่วยผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุกภาษา (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒๗ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้าน จากการสอบถามสอบถามของนิสิตสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑.	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๖๔	๐.๖๕	๕๐	น้อย
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการบรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียวเพราะทำให้ไม่สับสน	๔.๐๑	๐.๕๖	๒๔	มาก
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยายและสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้นักศึกษากامโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๐๐	๐.๖๐	๒๕	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๕๔	๑.๐๔	๓๓	ปานกลาง
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประเภทแถบบันทึกภาพ	๔.๕๔	๐.๕๔	๗	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยายโดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๐๘	๑.๑๗	๒๑	มาก

ตารางที่ ๒๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๗.	ท่านคิดว่าวิชาผู้สอนควรใช้สื่อประเภท แถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๓.๘๐	๑.๐๘	๓๘	ปานกลาง
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๓.๘๕	๑.๐๑	๒๗	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๔.๑๘	๐.๘๓	๒๐	มาก
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้า หาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้าน ของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสาร และบุคคลากรอื่น ๆ	๓.๘๘	๑.๑๑	๓๕	ปานกลาง
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์ แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มี กิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๘๓	๐.๙๓	๑๗	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงใน เรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณีและ การแสดงพื้นบ้าน	๔.๐๘	๑.๐๑	๒๒	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามท้องถิ่น	๓.๘๗	๐.๕๒	๒๖	มาก
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่ง แยกตามเนื้อหาวิชา	๒.๕๖	๐.๘๖	๘๖	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๗ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๘๑	๑.๑๕	๔๔	ปานกลาง
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๓.๘๓	๐.๕๓	๒๘	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๖๗	๐.๔๗	๑๑	มาก
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๔๔	๐.๘๔	๑๔	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๒.๑๐	๐.๔๗	๔๘	น้อย
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่ต้องเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๓.๗๓	๑.๐๒	๓๑	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความเคลื่อนไหวของวงวิชาการ วัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๕๔	๐.๕๖	๘	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์	๒.๓๒	๐.๗๐	๔๗	น้อย

ตารางที่ ๒๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงาน อื่นที่มีการจัดพิธีกรรมที่วัฒนธรรม หรือ วัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๔๖	๐.๘๕	๓	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อ คือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภท ผสม	๓.๓๐	๑.๐๗	๓๕	ปานกลาง
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๔.๖๘	๐.๖๕	๔	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๓.๘๐	๐.๗๖	๒๕	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกภาษาไทย	๓.๖๓	๐.๗๔	๓๒	ปานกลาง
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา สังคมศึกษา	๓.๑๖	๑.๐๘	๔๑	ปานกลาง
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา เอกศิลปศึกษา	๒.๗๐	๑.๐๗	๔๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควร เป็นผู้ เรียนจบมาทางค่านนี้โดยตรง	๘.๖๑	๐.๗๒	๖	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่คง เรียน จบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้วยตนเอง	๓.๘๘	๑.๐๘	๓๗	ปานกลาง
๓๒.	ผู้สอนวิชานี้ควรมีความสามารถ ร้องเพลงพื้นบ้านได้	๓.๘๕	๐.๘๑	๓๖	ปานกลาง
๓๓.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่าง น้อย ๑ ภาษา	๓.๕๒	๑.๐๗	๓๘	ปานกลาง
๓๔.	ผู้สอนวิชานี้ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ ทุกภาษา	๒.๐๒	๐.๖๒	๘๕	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชานี้ไม่จำเป็นต้อง เป็นผู้ปฏิบัติ กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ ด้วยตนเอง	๓.๒๗	๑.๑๓	๔๐	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชานี้ควร เป็นผู้สามารถปฏิบัติ และสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรม ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านได้ด้วยตนเอง	๓.๗๖	๐.๘๓	๓๐	มาก
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ จัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ชมรมอีสานศึกษาลานนาไทยคดี ทักษิณคดี ชมรมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๘.๘๘	๐.๕๓	๑๒	มาก

ตารางที่ ๒๗ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๘๑	๐.๕๓	๓	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรแบ่งแยกให้ย่อยมากที่สุด โดยจัด ท้องถิ่นใกล้เคียงไว้ด้วยกัน เพราะจะ มีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชาย แดนภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๒.๘๕	๐.๖๘	๔๓	ปานกลาง
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความสำคัญ ของ วัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๔๑	๐.๖๒	๑๘	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจ กรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านใน สถานศึกษา	๔.๕๑	๐.๘๐	๑๐	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควรเป็นผู้นำในการจัดกิจ กรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๐๘	๐.๕๘	๒๒	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงาน เอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น				

ตารางที่ ๒๓ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์ วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทาง การละเล่นพื้นบ้าน)	๔.๘๔	๐.๔๒	๒	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัด การอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๒.๕๓	๐.๖๔	๕๒	ปานกลาง
๔๕.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการ ถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณี ไปสู่เยาวชน	๔.๔๔	๐.๖๐	๑๔	มาก
๔๖.	สถานศึกษาควรให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการ บรรยาย การแสดง หรือสาธิตกิจ กรรมหาคำวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่า จะเป็นหน่วยงานของรัฐบาลหรือ เอกชน	๔.๓๘	๐.๕๓	๑๘	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชาแล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและเกิด ความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอดวัฒน ธรรมพื้นบ้านสืบต่อไป	๔.๔๔	๐.๕๓	๑๔	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะ สนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม และประสานงานในการจัดกิจกรรม				

ตารางที่ ๒๗ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	ทางค้ำวณวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็น				
	ประโยชน์ต่อประเทศชาติและนานาชาติ	๔.๘๕	๐.๕๐	๑	มาก
๔๘.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่				
	เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภท				
	ต่าง ๆ ทางค้ำวณวัฒนธรรมพื้นบ้าน				
	เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบ				
	บันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์				
	ที่ให้ห้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ				
	บันเทิง	๔.๕๒	๐.๘๒	๑	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศควรจะเห็นความ				
	สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการ				
	จัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทาง				
	ค้ำวณวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๔.๖๓	๐.๘๖	๕	มาก

จากตารางที่ ๒๗ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางค้ำวณวัฒนธรรมพื้นบ้านจาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า อธิบายได้ว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๓๑ ข้อ ในระดับ "ปานกลาง" ๑๕ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๔ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นมากที่สุด ๕ อันดับแรก ได้แก่ข้อที่ ๔๘ ว่าด้วยรัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและประสานงานในการจัดกิจกรรมทางค้ำวณวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์

คือประเทศชาติ (อันดับ ๑) ข้อที่ ๔๓ ว่าด้วยสถานศึกษาประสานงานกับหน่วยงานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่เกี่ยวข้องเพื่อการประชาสัมพันธ์งานทางด้านวัฒนธรรม (อันดับ ๒) ข้อที่ ๓๘ ว่าด้วยการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่น คือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้ (อันดับ ๓) ข้อที่ ๒๕ ว่าด้วยสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่นักศึกษาเรียนทุกคน (อันดับ ๔) และข้อที่ ๕๐ ว่าด้วยสื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุด ๔ อันดับ ได้แก่ ข้อที่ ๒๒ ว่าด้วยผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางสังคมศาสตร์ (อันดับ ๔๗) ข้อที่ ๑๕ ว่าด้วย ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ (อันดับ ๔๕) ข้อที่ ๓๔ ว่าด้วยผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุกภาษา (อันดับ ๔๔) และข้อที่ ๑ ว่าด้วยความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๕๐)

ตารางที่ ๒ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน อันดับ และระดับของความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาต่อการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้าน จากการออกแบบสอบถามของนิสิตสถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๐.	ท่านมีความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้	๑.๔๖	๐.๒๐	๔๕	น้อย

การวางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒.	ท่านชอบการสอนวิชานี้โดยที่มีการ บรรยายของผู้สอนเพียงคนเดียว เพราะทำให้ไม่สับสน	๓.๕๕	๐.๕๕	๓๔	ปานกลาง
๓.	ท่านคิดว่าผู้สอนควรเชิญผู้บรรยายที่มี ความเชี่ยวชาญเฉพาะเรื่องมาบรรยาย และสาธิตเป็นการเสริมความรู้ให้แก่ นักศึกษาตามโอกาสและหัวข้อต่าง ๆ	๔.๐๘	๐.๕๔	๒๐	มาก
๔.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทเอกสารประกอบการบรรยาย	๓.๓๔	๑.๐๓	๓๘	ปานกลาง
๕.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกภาพ	๔.๘๓	๐.๕๒	๘	มาก
๖.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรบรรยาย โดยใช้ภาพนิ่งประกอบ	๔.๒๔	๐.๓๑	๐๔	มาก
๗.	ท่านคิดว่าวิชานี้ผู้สอนควรใช้สื่อประ เภทแถบบันทึกเสียงประกอบการสอน	๔.๑๔	๐.๖๔	๑๘	มาก
๘.	ผู้สอนควรพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจาก ท้องถิ่นเป็นการฝึกปฏิบัติภาคสนาม	๔.๘๖	๐.๕๒	๑	มาก
๙.	ผู้สอนควรมอบหมายงานให้ผู้เรียนไป ชมการแสดงทางวัฒนธรรมของ หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและนอก สถานศึกษา	๓.๖๘	๑.๓๒	๓๒	มาก

ตารางที่ ๒๕ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๐.	ผู้สอนควรมอบหมายให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นต่าง ๆ เพิ่มเติมจากเอกสารและบุคคลากรอื่น ๆ	๓.๗๘	๑.๐๘	๓๐	มาก
๑๑.	ผู้สอนและผู้เรียนควรร่วมกันจัดสัปดาห์แนะนำวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยให้มีกิจกรรมรูปแบบต่าง ๆ	๔.๐๘	๑.๒๒	๒๐	มาก
๑๒.	ผู้เรียนควรจะได้มีการปฏิบัติจริงในเรื่องของขนบธรรมเนียมประเพณีและการแสดงพื้นบ้าน	๔.๒๐	๐.๘๗	๑๕	มาก
๑๓.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามท้องถิ่น	๓.๓๗	๑.๒๕	๓๖	ปานกลาง
๑๔.	การจัดกิจกรรมควรจัดในรูปกลุ่มซึ่งแยกตามเนื้อหาวิชา	๓.๓๕	๐.๘๘	๓๗	ปานกลาง
๑๕.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าเพิ่มเติมในแวดวงที่เกี่ยวข้องเฉพาะในประเทศเท่านั้น	๒.๖๘	๐.๘๘	๕๘	น้อย
๑๖.	การค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าให้ครอบคลุมทั้งของไทยและต่างประเทศ	๓.๘๕	๐.๗๘	๒๘	มาก
๑๗.	ควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลของแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือคล้ายคลึงกันอย่างไร	๔.๕๘	๐.๖๕	๕	มาก

ตารางที่ ๒๕ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๑๘.	ควรมีการวิเคราะห์เนื้อหาข้อมูลท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อศึกษาถึงสภาพสังคมในท้องถิ่นในยุคสมัยต่าง ๆ	๔.๑๓	๑.๑๗	๑๘	มาก
๑๙.	ผู้เรียนควรได้เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จัดขึ้นในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ	๒.๘๔	๐.๘๗	๔๓	ปานกลาง
๒๐.	ผู้เรียนควรได้ทราบผลการสัมมนาโดยไม่คงเข้าร่วมสัมมนาด้วยตนเอง	๔.๐๑	๑.๐๐	๒๔	มาก
๒๑.	ผู้เรียนควรศึกษาค้นคว้าความเคลื่อนไหวของวิชาการวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๒๘	๐.๖๖	๑๒	มาก
๒๒.	ผู้เรียนควรทำการวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้านตามรูปแบบงานวิจัยทางค่านิยมศาสตร์	๒.๗๓	๑.๑๖	๔๕	ปานกลาง
๒๓.	ผู้เรียนควรได้ไปปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่มีการจัดพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมหรือวัฒนธรรมและศูนย์วัฒนธรรม	๔.๔๕	๐.๕๐	๗	มาก
๒๔.	การเรียนการสอนผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างละเอียดทั้ง ๓ หัวข้อคือ มุขปาฐะ อมุขปาฐะ และประเภทผสม	๓.๔๑	๑.๒๖	๓๕	ปานกลาง

ตารางที่ ๒๕ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๒๕.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาพื้นฐานให้แก่ นักศึกษาเรียนทุกคน	๔.๑๕	๑.๒๑	๑๓	มาก
๒๖.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นสาขาวิชาหนึ่งมีทั้ง วิชาเอกและวิชาโท	๓.๕๔	๐.๕๓	๒๓	มาก
๒๗.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา เอกภาษาไทย	๓.๑๒	๑.๒๕	๔๑	ปานกลาง
๒๘.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชา สังคมศึกษา	๒.๕๕	๑.๑๐	๕๕	ปานกลาง
๒๙.	ทางสถาบันการศึกษาควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสาย วิชาเอกศิลปศึกษา	๒.๑๔	๑.๑๑	๕๗	น้อย
๓๐.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านควรเป็นผู้ เรียนจบมาทางค่านนี้โดยตรง	๔.๓๕	๐.๕๖	๕	มาก
๓๑.	ผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ต้องเรียน จบวิชานี้โดยตรง แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้วยตนเอง	๓.๗๑	๐.๕๒	๓๑	มาก

ตารางที่ ๒๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๓๒.	ผู้สอนวิชาที่มีความสามารถร้องเพลงพื้นบ้านได้	๓.๒๐	๐.๕๕	๔๐	ปานกลาง
๓๓.	ผู้สอนวิชาที่ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้อย่างน้อย ๑ ภาษา	๓.๒๑	๑.๒๕	๓๕	ปานกลาง
๓๔.	ผู้สอนวิชาที่ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้ทุกภาษา	๑.๕๕	๐.๕๒	๕๐	น้อย
๓๕.	ผู้สอนวิชาที่ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ปฏิบัติกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านได้ช่วยตนเอง	๓.๖๕	๑.๐๘	๓๓	ปานกลาง
๓๖.	ผู้สอนวิชาที่ควรเป็นผู้สามารถปฏิบัติและสาธิตการแสดงและจัดกิจกรรมทางค่านิยมธรรมพื้นบ้านได้ช่วยตนเอง	๓.๐๒	๐.๕๘	๔๒	ปานกลาง
๓๗.	สถาบันการศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับวัฒนธรรมพื้นบ้าน เช่น ธรรมเนียมอีสานศึกษาลานนาไทยคดีทัศนคติ ธรรมเนียมวัฒนธรรมท้องถิ่น	๓.๕๘	๐.๗๐	๒๕	มาก
๓๘.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งเป็น ๔ ท้องถิ่นคือ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคใต้	๔.๓๐	๐.๖๗	๑๐	มาก
๓๙.	ท่านคิดว่าการแบ่งวัฒนธรรมพื้นบ้านควรแบ่งแยกให้อย่างมากที่สุด โดยจัดท้องถิ่นใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน เพราะจะมี				

ตารางที่ ๒๕ ก่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{X}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	วัฒนธรรมคล้ายคลึงกันมาก เช่น วัฒนธรรมพื้นบ้านของ ๕ จังหวัดชาย แคว้นภาคใต้ วัฒนธรรมพื้นบ้านอีสานใต้	๒.๕๘	๐.๗๑	๔๖	ปานกลาง
๔๐.	ผู้บริหารในสถาบันการศึกษาควรมี ความรู้ความเข้าใจและเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๓๐	๐.๔๗	๑๐	มาก
๔๑.	ผู้บริหารควรสนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมทาง ค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านใน สถานศึกษา	๔.๒๐	๐.๕๘	๑๕	มาก
๔๒.	สถานศึกษาควร เป็นผู้นำในการจัด กิจกรรมทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน	๔.๕๐	๐.๖๕	๖	มาก
๔๓.	สถานศึกษาควรประสานงานกับหน่วย งานในท้องถิ่นและหน่วยงานเอกชนที่ เกี่ยวข้อง เพื่อ เป็นการประชาสัมพันธ์ งานทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน (เช่น ร่วมมือกับ ททท. ในการจัดสัปดาห์ วัฒนธรรมพื้นบ้านหรือจัดสัปดาห์ทาง การเล่นพื้นบ้าน)	๓.๕๕	๐.๕๓	๒๖	มาก
๔๔.	สถานศึกษาควรสนับสนุนให้มีการจัด การอบรมให้ความรู้วิชาวัฒนธรรม พื้นบ้านแก่ชุมชนเป็นประจำ	๓.๕๒	๐.๘๖	๒๘	มาก

การขงที่ ๒๔ กอ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
๔๕.	สถานศึกษาคควรสนับสนุนให้มีการถ่าย ทอดศิลปวัฒนธรรมและประเพณีไปสู่ เยาวชน	๔.๐๓	๐.๔๔	๒๓	มาก
๔๖.	สถานศึกษาคควรให้ความร่วมมือกับ หน่วยงานต่าง ๆ ในการจัดการมร ยาช การแสดง หรือสาธิตกิจกรรม ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านไม่ว่าจะเป็น หน่วยงานของรัฐบาลหรือเอกชน	๔.๐๔	๐.๓๒	๒๐	มาก
๔๗.	เมื่อเรียนวิชานี้แล้วผู้เรียนควรมีความ รู้ความสามารถ เห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบทอด วัฒนธรรมพื้นบ้านสืบทอดไป	๔.๖๖	๐.๕๔	๓	มาก
๔๘.	รัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุน ให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวมและ ประสานงานในการจัดกิจกรรมทาง ค่านวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะเป็นประโยชน์ กอบประเทศและนานาชาติ	๔.๖๓	๐.๓๓	๔	มาก
๔๙.	หน่วยงานของรัฐบาลและเอกชนที่ เกี่ยวข้อง ควรจะสร้างสื่อประเภท ต่าง ๆ ทางค่านวัฒนธรรมพื้นบ้าน เผยแพร่แก่ผู้สนใจทั่วไป เช่น แถบ				

ตารางที่ ๒๘ ต่อ

ข้อที่	ข้อความ	\bar{x}	S.D.	อันดับ	ระดับ
	บันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ ภาพยนตร์ ที่ให้ทั้งความรู้ทางวิชาการและความ บันเทิง	๘.๒๘	๐.๓๓	๓	มาก
๕๐.	สื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็นความ สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้าน โดยมีการ จัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทาง ด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นประจำ	๘.๓๘	๐.๕๐	๒	มาก

จากตารางที่ ๒๘ สรุปความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาออกการ เรียนการสอนและ
การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน จาก ๕๐ ข้อคำถามที่ศึกษาของนักศึกษาสถาบัน
เทคโนโลยีการเกษตร อธิบายได้ว่า นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับ "มาก" ๓๒ ข้อ
ในระดับ "ปานกลาง" ๑๘ ข้อ และในระดับ "น้อย" ๘ ข้อ ข้อที่มีความคิดเห็นในระดับ
มากที่สุด ๕ อันดับแรกได้แก่ข้อที่ ๔ ว่าด้วยผู้สอนพาผู้เรียนไปเก็บข้อมูลจากท้องถิ่นเป็นการ
ฝึกปฏิบัติภาคสนาม (อันดับ ๑) ข้อที่ ๕๐ ว่าด้วยสื่อมวลชนในประเทศไทยจะเห็นความ
สำคัญของวัฒนธรรมพื้นบ้านโดยมีการจัดรายการหรือเสนอเรื่องราวทางวัฒนธรรม
พื้นบ้านเป็นประจำ (อันดับ ๒) ข้อที่ ๔๗ ว่าด้วยผู้เรียนวิชานี้ ควรมีความรู้ความ
สามารถเห็นความสำคัญและ เกิดความรักที่จะอนุรักษ์และสืบต่อวัฒนธรรมพื้นบ้าน (อันดับ ๓)
ข้อที่ ๔๘ ว่าด้วยรัฐบาลควรมีหน่วยงานกลางที่จะสนับสนุนให้มีการศึกษาค้นคว้า รวบรวม
และประสานงานในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านที่จะ เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ
(อันดับ ๔) และข้อที่ ๓๗ ว่าด้วยควรมีการเปรียบเทียบข้อมูลแต่ละท้องถิ่นว่าแตกต่างกันหรือ

คล้ายคลึงกันอย่างไร (อันดับ ๕)

ข้อที่มีความคิดเห็นน้อยที่สุดจำนวน ๔ อันดับ ได้แก่ข้อที่ ๒๕ ว่าควยสถาบันการศึกษา ควรจัดวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นวิชาเลือกในสายวิชาเอกศิลปศึกษา (อันดับ ๔๗)

ข้อที่ ๑๕ ว่าควยการค้นคว้าเพิ่มเติมควรค้นคว้าในแวดวงเฉพาะในประเทศไทย (อันดับ ๔๘)

ข้อที่ ๑ ว่าควยความคุ้นเคยกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมพื้นบ้านของท้องถิ่นมาก่อนเรียนวิชานี้ (อันดับ ๔๙) และข้อที่ ๓๔ ว่าควยผู้สอนวิชาวัฒนธรรมพื้นบ้าน ควรพูดภาษาท้องถิ่นได้

ทุกภาษา (อันดับ ๕๐)

ประวัติผู้เขียน

นายสุจริต บัวพิมพ์ เกิดวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ที่อำเภอนครหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การศึกษาระดับประถมศึกษา จากโรงเรียนประชาบาลนครหลวงวิทยาการ และโรงเรียนประชาบาลวัดบ้านไค ระดับมัธยมศึกษา จากโรงเรียนนครหลวง "อุดมรัชต์วิทยา" และโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ระดับอุดมศึกษาจากโรงเรียนฝึกหัดครูพระนครศรีอยุธยาและจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก

รับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๗ ในตำแหน่งครูโรงเรียนนครหลวงพิบูลประเสริฐวิทย์ และในปีพุทธศักราช ๒๕๖๐, ๒๕๖๖ ดำรงตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนวัดเสด็จ และครูใหญ่โรงเรียนวัดบ้านไค (นครกัญจนประเสริฐราษฎร์อุปถัมภ์) ตามลำดับ ปีพุทธศักราช ๒๕๖๓ โอนมารับราชการเป็นนักวิชาการวัฒนธรรม ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายวัฒนธรรมพื้นบ้านเพื่อการพัฒนาชนบท ศูนย์วัฒนธรรมพื้นบ้านแห่งชาติ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง เจ้าหน้าที่บริหารงานวัฒนธรรม ทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายโสศกศึกษาแผนกเอกสารและสิ่งพิมพ์ กองส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ